

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

the evolution of sin, book two

THE SECRET

giana darling

Sır

Günahın Evrimi Serisi

Telif Hakkı 2016 Giana

Darling Tüm hakları

saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü yazarın açık yazılı izni olmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, kullanılamaz veya aktarılamaz. Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Teşekkür ederim

Bu yazarın sıkı çalışmasına saygı

duyuyorum. Kapak Tasarımı: [Najla](#) __

[Qamber Designs](#)

[OceanofPDF.com](#)

İçindekiler.

Başlık sayfası.

İçindekiler. [İthaf.](#)

[Birinci Bölüm.](#)

[İkinci Bölüm.](#)

[Üçüncü Bölüm.](#)

[Dördüncü Bölüm.](#)

[Beşinci Bölüm.](#)

[Altıncı Bölüm.](#)

[Yedinci Bölüm.](#)

[Sekizinci Bölüm.](#)

[Dokuzuncu](#)

[Bölüm. Onuncu](#)

[Bölüm.](#)

[On Birinci Bölüm.](#)

[On İkinci Bölüm.](#)

[On Üçüncü](#)

[Bölüm.](#)

[Ondördüncü](#)

[Bölüm. On](#)

[Beşinci Bölüm.](#)

[On altıncı bölüm. On](#)

[Yedinci Bölüm. On](#)

[Sekizinci Bölüm. On](#)

[Dokuzuncu Bölüm.](#)

[Yirminci Bölüm.](#)

[Yirmi Birinci Bölüm.](#)

[Giana Darling](#)

[hakkında.](#)

[Giana Darling ile bağlantı kurun.](#)

[OceanofPDF.com](https://www.oceanofpdf.com)

Adanmışlık.

The Affair'i okuyan ve aşkın karmaşık ve bu yüzden daha da güzel olduğunu anlayan herkese.

OceanofPDF.com

Birinci Bölüm.

JFK havaalanındaki geliş kapılarının önündeki bekleme alanı sevdiklerini bekleyen insanlarla doluydu ve ben daha sürgülü cam kapıları tam olarak geçmeden harika bir ses - bir kaşık çikolata ganajı gibi zengin ve çökmüş - bana seslendi.

"Giselle, *mi amore!*"

Cosima Lombardi şanslı olanlardan biriydi. Hayatımda gördüğüm en güzel insandı, kalabalık alanı güçlü adımlarla geçerken beline kadar uzanan akik rengi saçları arkasında dalgalanıyor ve terminaldeki herkesin bakışlarını üzerine çekiyordu. Buna aldırmadan beni uzun, ince kollarıyla sardı ve vücuduna yaklaştırdı, böylece ona yaslandım. Ünlü kıvrımlar. Cosima Lombardi gibi bir kadın işte böyle sarılırdı, sınırlar ve utanç yoktu, sadece tutku vardı.

Erimiş tereyağı rengine, uzun kirpikli gözleriyle bana bakmak için geri çekildi. "Seni özledim, *bambina.*"

Böyle bir kadının kız kardeşim olabileceğine inanmak hâlâ zordu.

"Ben de seni özledim Cosi." Baharatlı kokusunu derin bir nefesle içime çektim ve anında rahatladığımı hissettim. "Ama beni alman gerekmiyordu, bu gece bir işin olduğunu sanıyordum?"

Karl Lagerfeld'in Cara Delevingne'i desteklemesinden bu yana moda sahnesindeki en ateşli genç modellerden biri olarak sürekli çalışıyordu.

Karamel ellerinden birini havada salladı, bileğindeki altın bilezikler de hafif İtalyan aksanı kadar müzikaldi. "Kız kardeşim işten önce gelir, Gigi, bunu bilmelisin. Seni yedi ay iki haftadır görmedim." Kaşları çatılmıştı ve bunun nedeni benim için çok açıktı.

Fotoğrafçılar da onun yüzünü en az onlar kadar seviyorlardı.

"Affedersiniz." On beş yaşından büyük olmayan genç bir kız, utanç içindeki babasını da peşinden sürükleyerek, zorlukla gizlenen bir heyecanla bize doğru yaklaştı. "Siz Cosima Lombardi misiniz?"

Kız kardeşim onlara içtenlikle gülümsedi ve uzun parmaklı elini uzattı. "Merhaba sevgilim."

Garip babaya göz kırptı ve eğilerek yabancı kıza iki yanağından birer öpücük verdi.

"Vay canına," diye bağırdı genç kız ve kız kardeşim mecburen hem baba hem de kızıyla fotoğraf çektirirken ben de gülümsedim.

Dünyada kız kardeşimden daha çok sevdiğim kimse yoktu. Yüzü ve şöhreti için ona yaklaşan insanlarla etkileşime girmesini izlemek, sadece onun sıcaklığıyla büyülenmek iyi hissettiriyordu.

Yanıma dönüp yanağıma bir öpücük kondurduğunda hâlâ gülümsüyordum. "Bunun için özür dilerim. Şimdi bana son yedi buçuk ayda kaçırdığım *her şeyi* anlat."

Christopher'ın gölgesi düşüncelerimin arasından geçti ama inatla bunu kabul etmeyi reddettim. Yurtdışında geçirdiğim yıllardan sonra neden New York'a taşındığımı gerçeğini bilen sadece iki kişi vardı ve kız kardeşimi ne kadar seversem seveyim bunu böyle tutmaya niyetliydim.

"Sizin hayatınız çok daha ilginç Bayan Sports Illustrated."

Cosima benim alaylarıma güldü ve beni bagaj bölümüne götürmek için koluma girdiğinde kendimi iyi hissettim.

Yine de kendimi havaalanında elektrik mavisi gözleri olan bir adamı ararken buldum. Onun aynı uçakta olmadığını biliyordum ama yine de emin olmak için uçağın içinde üç tur atmıştım. Yolculuğun geri kalanında önümdeki koltuğa boş boş bakmakla aralıklı olarak gözyaşlarına boğulmak arasında gidip geldim. Yanımdaki zavallı adam Paris uçuşunda Pierre'den daha iyi durumda değildi. En azından bu sefer aldığım Gravol tabletleri bağırsaklarımı kusmamı engelledi. Yine de gözlerimin ağlamaktan kızardığını ve uykusuzluktan solgunlaştığını biliyordum. Neyse ki Cosima beni gördüğü için çok heyecanlıydı da bu belirtileri fark etmedi.

"Çok tuhaftı," diyordu Cosima. "İnsanların bana sadece kameraya poz vermem için para ödemesi bana hâlâ garip geliyor. O çekim için ne kadar para aldığımı biliyor musun?"

"İstiyor muyum?" Yüzümü buruşturdum, okuldaki çalışmalarımın ne kadar *L'École des Beaux-Arts'ın* maliyeti. Paris sanat dünyasında başarıya giden yolda yavaş yavaş tırmanıyor olsam da, hayatımı kıtalar arasında değiştirmek bana zarar verecekti ve bir kez daha kardeşimin cömert mali desteğine güvenmek konusunda isteksizdim.

"Muhtemelen hayır," diye neşeyle kabul etti ve asi saçlarımı düzeltmek için rahatça uzandı. "Tribeca'da iki odalı bir dairenin peşinatını ödemeye yetti diyelim!"

Yüzünün kendisi ve ailemiz için böylesine zengin bir yaşam tarzı satın alabilmesi onu hâlâ şaşırtıyordu, biliyordum. Ne olduğunu asla anlayamayacaktım.

Yoksul hayatımızı geride bırakmamıza yetecek parayı toplamak için Güney İtalya'daki küçük kasabamızdan Milano'ya kaçmak onun için nasıl bir şeydi. Bazen gözlerinde hiç kimsenin ulaşamayacağını bildiğim bir hüzün vardı.

"Bu harika ama şaşırmadığımı biliyorsun. Çok sıkı çalışıyorsun."

İtici bir ses çıkardı ve valizimi kolayca arabadan aldı. "Modellik iş değil. En azından senin yaptıklarına kıyasla. Doğum günüm için bana gönderdiğin baskıya bayıldım, yeni ofisimde duruyor. daire."

Otoparka doğru ilerledik ve içimi ferahlatan bir hava patlamasıyla karşılaştım. Açgözlülükle derin nefesler aldım çünkü şehir havasının kalitesinin bu kadar temiz, sevgili Paris'imın pasta kokulu, Seine aromalı esintisinden çok uzak olacağını biliyordum.

"Eve döndüğün için çok heyecanlıyım Gigi, ama sanırım seni uyarmalıyım." Cosima çantalarımı taksi şoförüne uzatırken göz ucuyla beni süzdü. Kendine has bir kokusu ve güzel kahverengi gözleri olan yaşlı, Doğu Hintli bir adamdı ve muhteşem kız kardeşime gergin bir takdirle bakıyordu.

"Elena dört yıldır eve gelmediğin için Tanrı'nın çekici gibi tepene inecek."

"Onu iki yıl önce gördüm," diye zayıfça itiraz ettim ama sarı taksiye bindiğimizde gözlerine bakamadım çünkü bunun yetersiz bir bahane olduğunu biliyordum, o da biliyordu.

"Biliyorum ikiniz..." Cosima diplomatik kelimeler bulmakta zorlandı ama kelimeler kolay kolay gelmiyordu. "Aranızda bir mesafe var ama siz kardeşsiniz ve eve hiç gelmemeniz onu incitiyor."

"Artık evdeyim." Ama başımı ince omzuna yasladım ve iç çektim çünkü Elena hakkında konuşuyor olsa da aslında tüm aile adına konuştuğunu biliyordum. Dört yıl çok uzun bir süreydi, özellikle de bizimki kadar yakın bir aile için. "Ve Elena'ya tek yardımcısını getirdim, Bonnat çikolataları. Sırf ona biraz almak için hafta sonu trenle Voiron'a gittim."

En büyük kız kardeşimiz, işi hayatı olan kadınlardan biriydi ve sanırım Amerika'yı memleketimiz İtalya'dan çok daha fazla sevmesinin ana nedeni de buydu. İkizlerin onu anavatandan getirecek kadar parası olur olmaz hukuk fakültesine kaydolmuştu ve şimdi, sadece dört yıl sonra, ülkenin en iyi firmalarından birinde çalışıyordu. Çünkü

Hayatında bir erkeğe yer açmak için işinden zaman ayırması oldukça büyük bir olaydı.

"Sanırım o ve bu adam oldukça ciddiler." Büyük bir esnemeyle söyledim.

Cosima gıdıkladı ve elimi bronz elinin içine aldı. Birbirimize o kadar benzemiyorduk ki kimse akraba olduğumuza inanmıyordu. İkizler, Cosima ve Sebastian, birbirlerinin ayna görüntüleri gibiyken, Elena

Koyu kıvılcık kahverengi saçları ve benimkine benzeyen fırtınalı gri gözleriyle ortada bir yerde.

Cosima kayıtsızca homurdandı. "Sen yokken neredeyse tüm zaman boyunca birlikteydiler. Elena bir bebek evlat edinmelerini istiyor."

"Peki ya evlilik?" İrkilerek doğruldum.

Evlilik çok geleneksel İtalyan annemiz için büyük bir şeydi; evlilik dışı doğan bir bebeğe vereceği tepkiyi hayal bile edemezdim.

"Daniel evliliğe inanmıyor." Omuz silkti ama gözlerinde hüznün parladı ve gizemli Daniel hakkında ne bildiğini merak ettim. "Annem bunu anlamıyor olabilir ama Daniel'ı onu affedecek kadar seviyor. Ayrıca, Elena için zaten yeterince zor. Sen burada değildin ama Elena'ya sahip olamayacağını anladıklarında sinir krizi geçirdi. çocuklar."

Dudaklarımı büzdüm ve pencereden gecenin karanlığında geçen ışıklara baktım. Elena her zaman anne olmak istemişti; hepimiz arasında o en geleneksel İtalyan'dı, kültürün temel taşı olan aile yaşamına tutkundu. Tanıdığım en az anaç insanın o olması bana hep ironik gelmişti. Ablamla ilgili çekincelerime rağmen, onun yanında olamadığım için derin bir utanç duyuyordum.

"Ah şehir." Cosima elimi çekti. "Seni hoş karşılamayacak, *Bambina*, ama sana söz veriyorum, zamanla onu seveceksin."

İçimi çektim ve New York'un canlı ışıklarının bana doğru gelişini izlemek için başımı bayat kokulu koltuk başlığına yasladım. İçimde şöyle bir his vardı.

Cosima şehirden daha fazlasından bahsediyordu. Son dört yılda ne kadar çok şeyi özlediğimi ve belki de eve dönmenin benim için ne kadar zor olacağını şimdiye kadar fark etmemiştim.

Cosima'yla birlikte annemin Soho ve Küçük İtalya sınırındaki şehir evinin önüne geldiğimiz anda endişem kayboldu. Siyah süslemeli ve pencere kenarlarında kırmızı çiçekler olan eski bir tuğla evdi. Annem orada yaşamıştı.

Elena ile birlikte dört yıl önce Amerika'ya taşındıklarından bu yana sadece bir kez, o da Cosima beni Mama'nın restoran açılışı için uçakla getirdiğinde içeri girmiştim.

Cosima kapıyı açar açmaz annemin İtalyan yemeklerinin keskin kokusu ve birçok bedenın sıcaklığıyla karşılaştık. Küçük giriş alanından geçip uzun oturma odasına girdik ve orada, benim hafif dehşetime ve şaşkınlığıma rağmen, küçük bir insan topluluğu "Sürpriz!" diye bağıırıyordu.

Beni bekleyen birçok kolun arasına iten Cosima'ya keyifle güldüm, "Bunu yaptığına inanamıyorum!"

"Giselle."

Annemin kalın aksanlı, ağır sesi beni olduğum yerde dondurdu ve nedenini bilmeden gözlerim yaşardı. Kalabalıkta gördüğüm tek yüz onun yüzüydü ve üzüntüyle fark ettim ki onun gerçekte neye benzediğini unutmuşum. İkizler onun rengini, mürekkep gibi dalgalarını, altın gözlerini ve karamelize tenini miras almışlardı ama onun klasik Sofia Loren gibi kum saati gibiydi ama iyi yemeklerle yumuşamıştı ve nazik yaşı benimki gibiydi. Beni sıcak kollarıyla sardığında ve biberiye ile güneş ışığı kokusu beni sardığında sessiz bir hıçkırık kaçtı içimden.

"Giselle, benim Fransız bebeğim," diye mırıldandı tekrar tekrar bana sarılırken, parmakları karışık saçlarımı nazikçe çekiyordu.

"Anne," diye nefes aldım bir kez, yüzümü saçlarının arasına sokmadan önce.

Kendimi toparlayana kadar birkaç dakika boyunca insanlarla dolu bir odanın ortasında öylece durduk. Neredeyse konuşmuş olmamıza rağmen

Her gün telefonla ya da e-postayla, annemle tekrar birlikte olmak tarif edilemeyecek kadar iyi hissettiriyordu. Diğer kardeşlerim gibi, o da benim her şeyimdi ve şimdi evdeyken, annemle bu kadar yakın olabilmem beni hayrete düşürüyordu.

uzak durmak daha rahat.

"Onunla uğraşmayı bırak, anne." Cosima'nınkine eşdeğer, ama daha derin, daha karanlık, zengin bir ses odada yankılandı ve bir sevinç çılgılığıyla kendimi annemin kollarından Sebastian'ınkine attım.

Beni yakaladığında kıkırdadı ve kolayca kollarına aldı.

"Büyümüşsün, *mia sorella*, ve saçların..." Bir parçasını çekiştirdi.

"Sanırım on iki yaşından beri seni ilk kez kırmızı görüyorum."

Geri çekildim ve gülünç derecede yakışıklı yüzüne gülümsedim. "Tanrım, seni özledim."

Annem altıma vurdu ve Tanrı'nın adını kullanmama dudak büktü ama Sebastian beni bir kez daha yere yatırırken sadece güldük.

Seb geçen yıl Paris'te bir film çekerken beni ziyaret etmişti ve iki küçük kardeşimin kendi okullarında bu kadar başarılı olmaları beni hala şaşırtıyordu.

İlgili kariyerleri. İki yıl önce Sebastian düşük bütçeli bir filmde rol almıştı. 20'li yıllarda New York'ta yaşayan yoksul bir İtalyan göçmeni anlatan bağımsız bir film. Toronto Uluslararası Film Festivali'nde üç ödül kazanmıştı ve şimdi, Napoli'deki evimizin kirli sokaklarında çıplak koşan küçük kardeşim, gelişmekte olan bir film yıldızıydı.

"Ben de seni özledim, *bambina*." İkizlerden daha büyük olmama rağmen, ikisi de bana bebek diyordu çünkü onların yüksek boylarından kesinlikle daha kısaydım.

"Böylesi daha iyi." Elena bir adım öne çıktı, aniden önümde durdu, ellerini sarılmak için garip bir şekilde uzattı. "Saçını kastediyorum."

En büyük kız kardeşim benim rengimi paylaşıyordu ama başka pek bir şey paylaşmıyordu, kumral saçları benimkinden daha koyuydu, şarap renginde bir kızıldı, kısa kesilmişti ve köşeli yüzünün etrafında şık duruyordu, çilsiz kremi bir cilt ve fırtına bulutları renginde sapsarı gözler sergiliyordu. Benimki daha yumuşak ve ailemizdeki diğer kadınlar gibi kıvrımlıyken onun vücudu zayıf ve ince kemikliydi ve gözleri göğüslerimin ve kıvrımlı belimin üzerinde gezinirken beni tekrar gördüğünde bir yalnızlık acısı hissettiğini biliyordum. Ben en azından belli belirsiz benzediğimizi bilerek rahatlarım, Elena bende sadece onu farklı kılan şeyleri görüyordu. Babamızın tıpatıp aynısıydı ve hepimiz Bunun onun için zor olduğunu biliyordum ama yine de onu her zaman yürek parçalayıcı derecede güzel buldum, bir şekilde aynı anda hem keskin hem de romantik.

Aynı zamanda tanıdığım en zeki insan olmasına ve ona duyduğum derin saygıya rağmen, kucaklaşmamız garipti. Aramızdaki bir şey yıllar önce solmuştu ve ben onu nasıl geri kazanacağımdan hâlâ emin değildim.

"Sen de çok güzel görünüyorsun, Elena."

Sarıldıktan sonra ikimiz de büyük bir adım geri çekildik ama ikizler ve annem etrafımızı sardı.

Yorgun olmama ve uzun uçuştan dolayı hala midem bulanıyor olmasına rağmen, ailemle ve yıllar içinde oluşturdukları yakın arkadaş grubuyla vakit geçirmek iyi hissettirdi. Sebastian'ın kız arkadaşı Kayla ile tanıştım; Kayla'nın Calvin Klein için modellik yaptığını ve Cosima'nın iyi bir arkadaşı olduğunu hemen fark ettim. Seb daha sonra şarap kadehimi doldururken bana ciddi bir ilişki olmadığını ama Kayla'nın iyi bir kadın

olduğunu söyledi.

Ayrıca annemin kendisi gibi şef olan en iyi üç arkadaşı, Cosima'nın eski oda arkadaşı Erika, cam kesebilecek elmacık kemiklerine sahip Hollandalı bir model ve Elena'nın yıllardır tanıdığım ve Elena'nın kendisinden daha yakın olduğum asistanı Beau da vardı.

Cosima kolumdan tutup beni kapıdan geçirerek ana salonun dışındaki karanlık bir odaya sokarken, "Evet," diye söze başladı.

Evi sadece bir kez ziyaret etmişim, ikizler üç yıl önce anne ve Elena'yı resmi olarak buraya taşıdıktan sonra Amerika'ya yaptığım tek seyahatte ve yerleşim planı hala yabancıydı ama misafir yatak odasında olduğumuzu sanıyordum.

"Bana Fransız'la aranızdaki ilişkinin nasıl bittiğini anlat," dedikten sonra ışığı yaktı ve koyu kırmızı örtülü yatağa zarifçe yığıldı, oturmam için yanındaki boşluğu okşadı.

İçimi çektim ve başımı yastığın üzerine onunkinin yanına koydum, baharatlı kokusu ve elimi rahatça avuçlarının arasına alışı beni rahatlatı. "Ben ayrıldım."

"Oh?"

"Bu sabah o uyanmadan önce ayrıldım. Veda edemedim. Ne diyecektim ki? Ateşli seks ve harika maceralar için teşekkürler. Seni seviyorum. Hiç görüşmeyecek miyiz?"

Ardından gelen sessizlikte kendimi tuttum ve yanıtını öğrenmek için dönüp anlamlı yüzüne bakma isteğime direndim. Cosima -öfkeli olmadığı zamanlarda- kelimelerine dikkat ederdi ve onları tek tek kum taneleri gibi titizlikle seçtiğini biliyordum.

"Onu seveceğinden endişeleniyordum. Bana onun hakkında pek bir şey anlatmadın, gizemli adamın adını bile bilmiyorum ama seni tanıyorum." Başparmağı avucumun üzerinde ileri geri hareket etti. "Ve biri için bu kadar yakınlık Tutku aşktan ayrılamaz."

Alay ettim. "Tutkulu olan sensin, Cosi."

Bana dik dik bakmak için bir dirseğinin üzerine çıktı. "Bu ailede sadece bir tane tutkulu kadın olabilir mi?"

Dudaklarımı büzdüm ama bir şey söylemedim.

"Aynen öyle. Şimdi bana neden böyle gittiğini söyle. Onun şansını elinden aldın."

"Ne şans?" Kalbimi bizzat kırmak için mi? "Seni eve davet etmek için."

Sanki bu basit bir seçimmiş gibi, sanki tamamen yabancı birini eve götürmek istemesi çok doğalmış gibi söyledi.

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyordu." Ama bunu söylerken bile irkildim çünkü bunun doğru olmadığını biliyordum.

"Bir insanı önemsiz şeylerini bilmeden de tanıyabilirsiniz."

"Nerede yaşadığını bile bilmiyorum, bu oldukça büyük bir eksiklik."

Beceriksizce homurdandı ve ben de ona gülümsemekten kendimi alamadım. Sinclair'den önce başka hiçbir insanı Cosima'yı sevdiğim gibi sevmemiştim. O benim için güzelliğin ve yaşamın özüydü, değişken duygularla ve karşı konulmaz bir sevgiyle doluydu.

"Onu severdin."

Yüz ifadesi yumuşadı ve bir tutam saçını yüzümden uzaklaştırdı.

"Eminim yapardım."

Kapı gıcırdayarak açıldığında ikimiz de dönüp baktık ve Elena'nın yatağa sarılmış bize baykuş gibi göz kırptıktan sonra bir şeyler mırıldandığını gördük.

Kapıyı kapatırken anlaşılmaz bir özür diledi.

"Gel buraya, Elena," diye azarladı Cosima ve onu zorla odaya çekmek için ayağa fırladı.

En büyük kız kardeşimiz rahatsız görünüyordu ama Cosima tarafından manevra yapılmasına izin verdi, böylece Cosima merkezimizde olacak şekilde arka arkaya uzandık, bizi birleştirdi ama nazıkçe birbirimize ihtiyacımız olan alanı verdi.

"Erkekler hakkında konuşuyorduk." "Ah."

"Giselle Meksika'da küçük bir kaçamak yaptı."

"Gerçekten mi?" Elena'nın kaşları neredeyse saç çizgisine değecekti.

"Bu sen değilsin gibi görünüyor."

Derin ve dikkatli bir nefesle yatıştırılmadan önce öfke bir yangın gibi içime doldu. "Değil ama bunu yaptığım için memnunum. Daha cesur olmak istiyorum."

"Cesur olmakla pervasız olmak arasında ince bir çizgi vardır," dedi Elena öğretmen sesiyle, çocukken sayısız kez duyduğum ve potansiyel olarak heyecan verici bir durumla her karşılaştığımda hâlâ duyduğum, her zaman güvende kalmam için beni uyaran ses tonuyla.

"Hadi ama Lena, bu sadece zararsız bir kaçamak." Cosima altın rengi gözlerinden birini bana kırptı. "Ayrıca, güzel bir yüze aşık olduğu için bir kızı suçlayamazsın."

"Doğru."

"Daniel birkaç yıl modellik yaptı." Cosima, kız kardeşimizin yüzündeki iffetsiz onaylamama ifadesine güldü. "İşte biz böyle

tanıştık."

Sinclair'ın kendi kısa süreli modellik kariyerinden bahsederken takındığı sert ifadeyi hatırladım ve koruyucu ailesini tanımasam da boğazımda bir nefret ateşi yandı. Cosima'ya bu mesleği seçmesi için baskı yapmadığı için anneme minnettardım ama bu, küçük kız kardeşimin o güzel altın teninde görünmez yaralar taşımadığı anlamına gelmiyordu.

"Onunla tanışana kadar bekleyin, son birkaç yılda daha da sertleşti." Cosima kahkahalara boğulmadan önce komik bir şekilde kabızmış gibi bir yüz ifadesi takındı. "Eğer Elena ona her sabah kepekli mısır gevreği yedirmeseydi, ciddi sorunları olduğunu düşünürdüm."

Güldüm, bunu yaparken yataktan kalktım. Biraz şarap doldurmamı işaret ettim ve onaylarını alınca kapıya doğru ilerledim. Ailemiz arasında bir şişe şarap içermeyen nadir konuşmalardan biriydi.

"Çok komik." Elena en sevdiğimiz kardeşimize hoşgörüyle gülümsedi. "Oradan çıkmalıyım, birazdan burada olur."

"Bu sefer neredeydi?" Cosima bir elini Elena'nın kısa, zarifçe kıvrılmış saçlarında gezdirerek sordu.

"Meksika," dedi kapıyı arkamdan kapatıp evin ön tarafındaki büyük mutfağa doğru dolambaçlı yollardan ilerlerken.

Annemin ödüllü bakır tencere ve tavalarının bir tür rustik kafes üzerinde durduğu büyük bir ahşap ada ile noktalanan açık bir alandı.

Mutfak

Dolaplar bitmemiş bir huş ağacından yapılmıştı ve pırıl pırıl tezgahlar, kırmızı şarap dolu toprak sürahiyi ararken araştıran parmaklarımın altında serindi

Annem her zaman dolu tuttu.

Ana odadan gelen kahkaha seslerine gülümsedim ve o gece ilk kez Sinclair hakkında endişelenmeyi bırakacak kadar rahatladım. Onu tek kelime etmeden terk etme kararının hayatımın geri kalanında beni rahatsız edeceğini biliyordum, ama en azından yeni bir şehirde, sevgi dolu ailemle çevrili bu ilk ay boyunca aklımdan çıkarmak için bolca fırsatım olacaktı.

Üç kadeh şarap dolduruyordum ki omurgamda farkındalık yarışı. Ahşap zeminde ayakkabıların yumuşak düşüşü ve ardından sırtıma yakın bastırılan başka bir bedenin sıcaklığı vardı. Her nasılsa, bunun nasıl mümkün olabileceğini bilmesem de, arkamı dönüp yabancıya baktığımda o benim Fransız'ımdı.

"Burada ne arıyorsun?" diye tersledi, gözleri alev alev yanıyordu.

Mekânda rahat görünüyordu. Gıcır gıcır gömleği hâlâ tertemizdi ve kömür grisi pantolonunun içine sokulmuştu ama boğazından açılarak derin bir kahverengi ten dilimini ortaya çıkarmış, paçaları kollarının üzerinde aceleyle kıvrılmış ve ceketini sanki rahatlamak için çıkarmış gibi rahatça omzuna asılmıştı. Onu daha bu sabah görmüş olmama rağmen, annemin mutfağındaki görüntüsü ne kadar saçma bir şekilde yakışıklı olduğunu gözler önüne seriyordu.

Hemen cevap vermeyince "Ee?" diye hırladı.

Burada olduğuna inanamıyordum. Zihnim çılgınca dönüyor, onun varlığını doğrulamaya çalışıyordu. Onu hayal ediyor olmam daha olası görünüyordu. Uzanıp parmaklarımı parlak kızıl kahverengi saçlarında gezdirmek için büyük bir istek duydum.

"Burada ne yapıyorsun?" Fısıldadım, kaybolacağından korkuyordum.

Yüzünden şaşkınlık geçti ama yüz hatlarına dehşete benzer bir şey geldi ve "Elle... Giselle Moore" diye mırıldandı.

Ağzımı açtım ama ses çıkmıyordu, muhtemelen düşüncelerim kendi içine girip çökmeye devam ettiği için. Boğazımı temizledim, tam *bir şey* soracaktım ki Elena koridordan içeri girdi, belli ki onu arıyordu. "Oh güzel, buradasın."

Hızlı adımlarla ona doğru yürüdü ve yanağına göstermelik bir öpücük kondurdu. Hâlâ bana bakıyordu, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Elena onun yanına sokulduğunda nihayet nedenini anlamıştım.

"Giselle, bu ortağım Daniel Sinclair." Sesi soğuktu, ailenin geri kalanının hâlâ koruduğu İtalyan aksanından özenle arındırılmıştı.

Kulaklarımda yüksek bir ses çınladı; yanan bir binanın kendi üzerine çökmesine benzer bir çatırtı, gıcırtı ve gök gürültüsü. Daha önce Kalp kırıklığının duyulabilir olduğunu biliyordum ama - boğazımda hıçkırıkların yükselmesine karşı sertçe yutkundum - görünüşe göre öyle olduğunu keşfettim. Ben çünkü Elena bana sanki üç başım çıkmış gibi bakıyordu.

Hepimizin birbirimize baktığı garip bir an yaşandı ama sonunda yüzüm utançtan alev alev yanarken elimi uzatarak öne çıktım.

"Sizinle tanışmak bir zevk."

Daniel elimi hızla avucunun içine alırken, "Senin sıksa bir esmer olman gerekiyor," dedi.

Bağlantı kısa sürmüş olsa da, arzu içimde titreşiyordu. Sinirlenerek bir adım öne çıktım ve dişlerimi gösterme isteğimle savaştım. Bunun olduğuna inanamıyordum.

Böyle şeyler gerçek hayatta olmaz.

Kalbim kaburgalarımın çarptı ve dişlerimi sıkarak "On sekiz yaşındayken belki" dedim.

Arkasındaki pencere pervazından çerçeveli bir fotoğraf aldı ve annemin evine olan aşinalığını göstererek beni tedirgin etti.

Elime tutuşturarak, "On sekiz mi?" dedi.

İki yıl önce, Elena beni Paris'te en son ziyaret ettiğinde çekilmiş bir fotoğrafımdı. Eifel Kulesi'nin önünde durmuştuk ve itiraf etmeliyim ki beni başkasıyla karıştırmak kolaydı. Paris'teki ilk birkaç yılım, tek başıma, olan biten her şeyden sonra benim için zor geçti. Ailem bir şekilde beni okula göndermek için yeterli parayı bulmuş olsa da Yiyecek ya da iyi giysiler için harcayacak çok az param vardı. Sonuç olarak, yirmi iki yaşındaki ben yetersiz beslenmiş, solgunlaşmış ve doğal olmayan bir siyah tonuna boyanmış saçlarla süslenmişim.

"Yirmi iki," diye mırıldandım, üzerime dikilmiş mavi gözlere bakamıyordum.

"Garip bir dönemden geçti, Daniel." Elena dolaptan yeni bir kadeh aldı ve şarabı doldurdu.

Aramızdaki gerginlik. "Bütün kızlar yapar."

O ve Cosima yapmamıştı ama bunu söylemeye zahmet etmedim.

"Senin hiç fotoğrafını görmedim," diye sessizce konuştum, umutsuzca bunun özel bir konuşma olmasını istiyordum. "Facebook'um yok."

"Kimin sosyal medya hesabı yok ki?" diye homurdandı, sesi alçak ve tehlikeliydi.

Utanç içimde alevlendi, çünkü *L'École des Beaux-Arts*'taki akıl hocamın da beni uyardığı bir ihmaldi bu ama İtalya'da büyümek bana büyük bir teknoloji sevgisi aşılamamıştı ve açıkçası şu anki sosyal medya çılgınlığı beni biraz korkutuyordu.

Ona savunmaya geçmek için ağzımı açtığımda yakın olduğumuzu fark ettim, birbirimize bastırılmaktan sadece bir adım uzaktaydık, sanki şoktan sersemlemiş olsak bile bedenlerimiz arasındaki boşluğa dayanamıyorduk. Kalbim deli gibi çarpıyordu ama bunun arzuyu mı yoksa öfke ve korkunun baş döndürücü karışımıyla mı ilgili olduğundan emin değildim.

Sesimi yükselttim ve öfkeyle sivilaştığını hissettim. "Yani Daniel, dört yıldır kız kardeşimle birliktesin. Ne inanılmaz bir *bağlılık*."

Birdenbire üzerimde belirdi ve gözlerindeki elektriği gördüğümde nefesim kesildi. İdman yapıyor olmanın heyecanıyla ona baktım, karşılık vermeye hazırdım ki Elena aramıza girdi. Daniel'ın eline bir şarap kadehi tutuşturdu ve Daniel kadehi hemen almadığında kaşlarını çatı. Sonunda kaşlarını çatarak kadehi aldı, kasıtlı olarak masaya bıraktı ve annemin kilerdeki unun arkasında sakladığı konyaktan kendine bir bardak doldurdu.

Elena onu endişeyle izledi ama hiçbir şey söylemedi. Bunun yerine şarap bardağının kasesini eğip bükerek ışığı yakalamasını ve beyaz duvara kırmızı bir renk vermesini sağladı.

"Demek temelli döndün," diye mırıldandı kristal bardağın kenarından, bir kez daha karşıma dikilirken.

Başımı salladım, bu alışverişten önce olduğumdan daha da emindim. Sinirden başım dönüyordu, utançtan yanıyordum ve son dört yıldır kız kardeşimin olan adama karşı bitmek bilmeyen bir arzu duyuyordum.

"Ve sen de bunun gerçekleşmesine yardım edeceksin," diye hatırlattı Elena ona, gergin koluna nazıkçe dokunarak ve ses tonunda çelik gibi bir tonla. "Onu Rossi ile tanıştıracacağına söz vermiştin, hatırladın mı?"

Daniel ona baktığında yüz hatları yumuşadı, tıpkı onunki gibi ve ne kadar mükemmel uyumlu göründükleri beni şaşırttı. Güçlü bir hırsı ve demir gibi sert bir dış görünüşü paylaştıkları çok açıktı.

Çok ama çok şanslı olanlar dışında çoğu kişi için geçilmezdir.

Sertçe yutkundum; *Sinclair'i bundan daha iyi tanıyordum.*

"Özür dilerim, Lena." Elini okşadı ve sıkıca gülümsedi.

Gülümsemesi daha da genişlemişti ve ağzının ne kadar dolu olduğunu fark ettim. "Meksika zor muydu?"

Başını salladı ve bir elini kalın kıvrıl yelesinde gezdirdi. Daha dün gece onun etrafında doruğa ulaşırken ellerim o ipeksi saç tellerini çekmiş, kısık sesle onun adını haykırmıştı. "Bu gerekliydi."

"Bittiğine sevindim." Bana döndü ve onu rahatlatmak için yanına yaklaştı. "Bunca yıl sonra seni evde görmek çok güzel, Giselle. Ama yarın arabuluculuğa gidecek bir davam var ve korkarım gitmem gerekiyor."

Tekrar birbirimize sarıldık ve Daniel onun omzunun üzerinden bakışlarımı yakaladı. Birbirimize dikkatle baktık, kalbim yerinden çıkacakmış gibi çarpıyordu.

Elena'nınki, sanki aramızdaki açıklanamaz bağıın başlangıcını bir şekilde fark edebilir ve onu temelinden şiddetlendirebilirmişiz gibi.

"Eve dönmen gerçekten çok güzel," diye mırıldandı Elena uzaklaşırken bir kez daha ve dudaklarının kıvrımındaki güvensizlik titreşimini yakaladım.

"Paltonu getireyim," diye teklif etti Daniel, odanın içinde bilerek dolaşmaya başlamıştı ki, yorgun bir el sallamasıyla onu durdurdu.

"Daha yeni döndün Daniel ve annen en sevdiğin Kobe köftesini yaptı. Kal." Ona doğru yürüdü ve dudaklarının köşesine şefkatli bir öpücük kondurdu. "Evde görüşürüz."

Daniel başını sallayıp alnına bir öpücük kondurmadan önce gözlerini bana doğru zorlukla kırıştırdı, inatçı çenesi kenetlenmişti. "Geç kalmayacağım."

Başını salladı. "Kalkıyorum."

Hızlı bir bakış ve bana doğru yarım adım attıktan sonra kollarını muhteşem siyah trençkotunun içine soktu ve arkasına bakmadan ön kapıdan çıktı.

Ve dünyada en çok uzak durmak istediğim adamla baş başa kalmıştım.

OceanofPDF.com

İkinci bölüm.

Belli ki hiç memnun değildi. Bana sert bir kaş çatmayla baktı ve sırtımın alt kısmındaki hassas deriyi ısırarak bir ürperti hissetmek beni rahatsız etti. Diğer odadan gelen tutkulu konuşmaların mırıltılarını ve patlamalarını duyabiliyordum ama birlikte geçirdiğimiz haftanın her ayrıntısını hatırlamaya çalışırken kulaklarımda boğuklaşıyordu. İpuçları olmalıydı ama şehvete doymuş anılarım bulanıktı. Aklıma gelen tek şey Sinclair'di, dalgaların arasında yuvarlanırken attığı kahkahalar, serin Beni kendi zevki için yönlendirirken, birlikte geçirdiğimiz son gecede bana şefkatle sarıldığı gibi emirler veriyordu. Gözlerim yaşlarla doldu ve boğazım yandı ama çenemi duygularıma karşı kilitli tuttum, sadece kısıtlamamın ironisini kabul etmek için bir an ayırdım; bunu Sinclair'den öğrenmiştim.

"Tanrım," diye inledi Daniel Sinclair. "Bilmem gerekirdi."

"Bunun olduğuna inanamıyorum," diye mırıldandım ve sesim sanki suyun altındaymışım gibi geldi.

Benden uzaklaştı, tekrar yüzüme bakmadan önce tezgahı aramıza koydu.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"O zaman hiçbir şey söyleme," diye homurdandı, hâlâ bana bakmak istemiyordu. "Bu kelimelerle anlatılamayacak kadar berbat bir durum."

Zihnim arızalı bir motor gibi tekliyor ve tütüyor, gözlerimi yaşartıyordu. Boğazımı temizlemek için öksürdüm ve mantıklı bir düşünce oluşturmaya çalıştım. "Ne söyleyeceğimi bilmiyorum."

Döndü ve yumruklarını iki yanında sıkarak üzerime çullandı. "Kaçıp gittin."

"Affedersiniz?"

"Bu sabah tek kelime etmeden gittin, Elle." Sıkıdığı dişlerinin arasından nefesi tısladı ve benden büyük bir adım uzaklaştı. "Tek bir lanet kelime."

"Daha kolay olur diye düşünmüştüm."

"Aklından geçen bu muydu?" Bana ters ters baktı, o çarpıcı kaşları alev alev yanan gözlerinin üzerine çökmüştü.

Nefesimi kesti. Böyle anlarda bile.

"Bilmiyordum," diye omuz silktilim, omuzlarımdaki suçluluk yükünü hafifletmeye çalıştım. "Seni bir daha görmeyi beklemiyordum."

O çok sevdiğim mavi gözlerini güçlü bir şey kararttı ve sözlerimin onu incitip incitmediğini merak ederek nefesimi tuttum. Ama ben bir şey söyleyemeden, o yine karşımdaydı, soğukkanlı maskesi yerindeydi.

"Giselle?" Sebastian diğer odadan seslendi.

İkimiz de birbirimizden ayrıldık ve ben titrek bir kahkaha attım, bir elimi bilinçsizce saçlarımdan arasından geçirdim.

"Bir saniye içinde çıkıyorum!"

Sinclair, "Bunu burada yapamayız," dedi.

Ellerimi kalçalarımda birleştirdim ve onu düzelttim, "Bunu yapamayız *Her yerde*. Kız kardeşimle çıkıyorsun!"

"Bunun farkındayım. Ancak bu hiç olmamış gibi davranmadan önce bazı şeyler hakkında konuşmamız gerekiyor."

Hiç olmadı mı? Kalbim durdu ve neredeyse pes edecekti. Onu nasıl unutabilirdim? Büyük yemek masasının yanındaki duvarı kaplayan çok sayıdaki aile fotoğrafından birine gözüm takıldı. Sinclair kollarını Elena ve Cosima'ya dolamış, küçük ve gergin bir gülümsemeyle duruyordu. Öfke kanıma karıştı ama zaten suçluluk duygusundan o kadar zayıf düşmüştüm ki sesim istediğim kadar kınayıcı çıkmıyordu.

"Kız kardeşimi aldattın, Sinclair. Yoksa sana Daniel mi demeliyim?" "Aldatmak için iki kişi gerekir, Giselle."

Koyu renk gözleri kısıldı ve sözlerinin gerçekliğinden ürktüm.

"Ortağı olan ben değilim!" Sıkıttığım dişlerimin arasından ısırdım. "Fark etmez," dedi o kaygan ve yumuşak sesiyle. "Sen bir kadın olduğun biliyordunuz, sadece kim olduğun bilmiyordunuz."

Suçluluk duygusu içimde kabardı ve öfkemi üçe katladı. Ona doğru yürüdüm, onu mutfağın köşesine hapsederken gözlerim parlıyordu.

"Bunun bir tür karma dersi olduğunu mu söylüyorsun?"

Başımı hafifçe eğdi, bir tutam yanık saç gözlerine düştü. "Evet."

"Şu anda nasıl bu kadar felsefî ve sakin olabiliyorsun?" Tısladım.

Hayatımda hiç bu kadar zehirle dolu olmamıştım. Düşüncelerim hız kazanarak vicdanıma doğru savruluyor, utancın düz atışlarını gönderiyordu

doğrudan kalbime. Onu tutmak için uzandım ve elimin titrediğini fark ettim.

Gözlerini vücudumun geri kalanında gezdirmeden önce o da ona baktı. Bakışlarının her geçişinde teninin benimkine değdiği bir anı canlanırken yüzüm alev alev yanıyordu ve sonunda gözleri benimkilerle buluştuğunda nefret ya da korkudan başka bir şeyle parlıyordu.

Seslerin mırıltısı daha da yükseldi ve annemin beni aramaları için insanları mutfağa çağırdığını duydum. Sinclair kapıya baktı, çenesi yine sertleşmişti. Bana doğru cesur bir adım attı, öyle ki göğüslerim göğsünün alt kısmına değdi. Kendime rağmen, karnımın derinliklerinde bir arzu kabardı.

Bana sadece bir saniye baktı ama yavaş atan kalbime çok daha uzunmuş gibi geldi. Elini kaldırıp şaşırtıcı bir şefkatle aşırı ısınmış kontrolüme götürdüğünde hızlı bir nefes aldım, parmak eklemlerini özlediğim bir hareketle eğiminden aşağı sürükledi.

"Hiç şansım olmadı." İnce bir şekilde gülümsedi ve dudaklarını alnıma öyle hafifçe dokundurdu ki bana gerçekten dokunduğundan emin olamadım.

O uzaklaştığında, özlem, pişmanlık ve öfkenin baş döndürücü karışımıyla titriyordum ama bunları dile getirmeye fırsat bulamadan Sinclair odadan çıktı. Ana salonda ceketini aldı ve Cosima'ya doğru koştuğunu duydum. Duyamayacağım kadar hızlı, anlayamayacağım kadar alçak bir sesle konuştular. Ön kapı arkasından kapanıp Sebastian kolunda annemle odaya girdiğinde ben hâlâ orada dikiliyordum.

İkisi de bana şöyle bir baktı ve kaşlarını çattı. Annem hemen yanıma koştu ve beni yumuşak bedenine yasladı, tanıdık Napoli lehçesiyle usulca mırıldanırken Sebastian hemen yanımdaki boş şarap bardağını tezgâha doldurdu. Bardak Elena'nındı ama elime tutuşturduğunda itiraz etmedim. İstemedi ne kadar çok şey paylaştığımızı fark ettiğimde içim sıkıştı. Şimdi Sinclair gittiğine göre, kendimi yaşlı bir kadın gibi boş ve çürümüş hissediyordum.

tünelli bir rüzgarda gıcırdayan ev.

Cosima odaya kocaman bir gülümsemeye girdi ve odanın sıcaklığını fark edince kaşlarını çattı. Yanıma doğru süzüldü ve yüzümü sıcak, kuru avuçlarının arasına aldı.

"Sana bir şey söyledi, değil mi?"

Tanrım, neredeyse inliyordum. Elbette Elena'nın beni üzecek bir şey söylediğini düşüneceklerdi. Genelde böyle olurdu. Ama şimdi, yaptığım şeyden sonra, Thor'un çekici mideme inmiş gibi çarptı.

"Hayır." Yüzümü sol eline doğru eğdim ve gülümsemeye çalıştım. "Jet lag."

Ailem bana baskı yapıp yapmamayı tartıştırken mutfakta sessizlik vardı. Yalanıma inanmamaları gerektiğini biliyorlardı ama ben yine de kabul edeceklerini umuyordum.

Cosima dudaklarını büzdü ve Sebastian'la bakıştı ama beni kollarının arasına alıp tekrar sıkıca sarılan annem oldu.

"Şimdi Cosima ile eve gidiyorsun, *bambina*, tabii burada benimle kalmak istemiyorsan?" Bana bakmak için geri çekildi. Güzelliği, şu anda midemi düğüm düğüm eden kargaşayı yatıştırdı.

"Hayır," diye mırıldandım, çünkü yalnız kalmak istesem de, evdeki ilk gecemi onsuz geçirirsem Cosima'nın üzüleceğini biliyordum. "Ben giderim."

Annem başını salladı ve her iki yanağına birer öpücük kondurdu. "Sabah kendini daha iyi hissedeceksin. *Vaktiniz* olduğunda restorana gelin, olur mu?"

Sebastian beni kolayca kollarına alıp sıkıca kavrayınca kabullenişim bir ciyaklamaya dönüştü.

"Sonunda eve döndüğüne sevindim, Gigi."

Gözlerim doldu, yüzümü boynuna gömdüm ve beni bırakmadan önce ona sıkıca sarıldım. O büyük kehribar gözleriyle bana gülümsedi ama bunun sadece bir maske olduğunu anlayabiliyordum, böylece onun araştıran bakışlarından uzaklaşmayacaktım. Neyin yanlış olduğunu bilmek istiyordu ve beni daha fazla sorgulamamak onun doğasına aykırıydı. Gitmeme izin vermesinin tek nedeni Cosima'nın cevaplar için beni sıkıştıracağına inanmasıydı.

Partinin geri kalanıyla vedalaştım, erken ayrılışımın nedeni olarak jet lag'i gösterdim ve kız kardeşimle birlikte ayrıldım. Takside sessizdik ve Cosima'nın alışılmadık sessizliği sıkıntımı daha da artırdı.

Bir yanım onun bana öyle sorular yöneltmesini istiyordu ki, içimi döküp tüm sırlarımı açığa vuracaktım. İtiraf etmek, hayatımın ne hale geldiğini itiraf etmek çok iyi hissettirecekti ama bunun bencillik olacağını da biliyordum.

kendimi şımarttım. Elena bizim kardeşimizdi ve Cosima'dan sırrımı saklamasını beklemek, ondan taraf seçmesini istemek demekti.

Ayrıca, benimkinde olmayacağından biraz daha fazla korkuyordum.

Central Park West yakınlarındaki yüksek ve zarif binaya girerken beni izledi. Karamel renkli mermer zeminli geniş lobiyi ve masanın başındaki parlak beyaz saçlı yaşlı adamı inceledim. Burası kız kardeşime pek yakışmayan rahatlatıcı, sofistike bir yerdi ama onunla en son ne zaman kaliteli zaman geçirdiğimi fark ettim.

İtalya, Napoli'de tuzlu bir arazideki küçük evimizde. O artık bir modeldi ve başarılı bir modeldi.

Sekizinci kata çıktık ve şanslı numarası olduğu için bu katta yaşamayı bilinçli olarak seçtiğini biliyordum. Kısa bir koridorun sonundaki büyük kapıyı açarken nedense nefesimi tuttum. Dairesinin de binaya benzeyeceğinden, estetik açıdan hoş ama kişiliksiz olacağından, kişiliğiyle sıcak olmak yerine ihtişamlı parlatılacağından endişe ediyordum. Kız kardeşimi eskisi gibi tanıyamayacağım fikri her zaman derimin diken diken olduğunu düşünmüştümdür.

İçeri adımımı atar atmaz rahat bir nefes aldım. Büyük siyah İkiç çikolata kahverengi deri sandalyelerin ve maun bir kanepenin büyük bir şömineyi çevrelediği oturma odasının arkasındaki küçük bir ofisi romanlarla dolu kitaplıklar bölüyordu. Duvarlar koyu sıcak bir kırmızıya boyanmıştı ve koyu ahşap zeminler mutfığa kadar uzanıyordu. cam kapaklı dolaplar ve bitkilerle dolup taşan özel bir raf gördüm. Tanıdığım, zeki, sıcak ve gizliden gizliye içe dönük Cosima'ya o kadar benziyordu ki, onu görmek anında midemi rahatlatmıştı.

"Hoşuna gitti." Bana sırtıttı ve gülünç derecede uzun topuklu ayakkabılarını çıkarıp kapının yanındaki aynalı dolaba koydu.

"Bayıldım," diye kabul ettim.

"Burayı üç ay önce satın aldım ve yavaş yavaş kendime ait hale getirmeye çalışıyorum," diye itiraf etti. "Duvarları boyamak için inşaat komitesiyle utanmadan flört etmek zorunda kaldım - bej rengiydiler." Yüzünü buruşturarak beni gülmeye teşvik etti. "Ama sanırım iyi gidiyor."

Çantamı ve ceketimi benden aldı, büyük valizimi eline almadan önce dolaptaki sayısız tasarım eşyanın arasına astı.

"Hades buralarda bir yerde," dedi omzunun üzerinden, beni dairenin içinden geçirip yatak odamın bulunduğu koridora götürürken. "Yabancılar karşı biraz düşmanca davranabilir."

Hades onun kara kedisiydi, hatta sahibinden bile daha tavırlı bir kedi idi.

"Ah, Così," diye soluk soluğa kaldım kendime ait olacak odayı gördüğümde. Beyaz ferforje yatağın üzerindeki devasa tabloda ilham alan maviler ve lavantalar sahneye hakimdi. Bu benim kendi eserlerimden biriydi, ilk galeri sergimden sonra ona göndermişim. Gözyaşlarım kirpiklerimden taşıdı, duygularım ne kadar hafif olursa olsun başka bir darbeyi kaldıramadı.

"Seni düşünerek dekore ettim. Kendi evini bulmak istediğini biliyorum ama burada kendini evinde hissetmeni istiyorum ve eğer kalmak istersen," diye omuz silkti, "bu da iyi olur."

Zayıfça güldüm ve ona sarıldım. "*Sei carinissima.*"

"Hiç de tatlı değilim. Sadece seni seviyorum."

Bu konuda hiçbir şey yoktu, bu yüzden onu daha sert ezdim.

"Elena ile aranızda olanları bana anlatmaya hazır olduğunda, umarım bana gelirsin. Ne olursa olsun, ben seninim, senin için buradayım."

Bir eliyle saçlarımı okşayarak fısıldadı.

Gözyaşlarım özgürce akıp yüzümden aşağı sessizce süzülürken sadece başımı salladım.

OceanofPDF.com

Üçüncü Bölüm.

Uçakta bir liste yapmıştım. Şehirdeki ilk haftamda başarmam gereken şeylerin bir listesini. Ama New York'taki ilk günümde saat on birde Cosima'nın mutfak tezgâhında oturmuş boş boş kâğıda bakıyordum, gözlerim en üstteki ilk maddeye takılmıştı; *Elena'nın erkek arkadaşıyla DS hakkında iletişime geçmek Galeriler.*

Cosima Central Park'taki bir fotoğraf çekimi için sabahın köründe yola çıkmıştı, güzel yüzü makyajsızdı ama sabahın dört buçuğunda bile parlıyordu. İki saatlik huzursuz bir uykuyla odamdan çıkmış ve yanağına bir öpücük kondurmuştum. O sırada sabahı kendime ayırdığım için mutluydum ama şimdi öğleden sonra yaklaşırken kendimi hâlâ sandalyemde felç olmuş halde buluyordum.

Kendime milyonlarca farklı şey söylemeye çalıştım. Sadece bir haftadır tanıdığım bir adamı sevmeyeceğimi, bunun önemli olmadığını çünkü onu kız kardeşimi incitecek kadar sevmeyeceğimi, *bunun* bile önemli olmadığını çünkü o

ve aile yemeklerinde onun bana, benim de ona, onunla tanışmadan önce hayal bile edemeyeceğim şeyler yaptığımı bilmek ne kadar garip olurdu.

Kız kardeşime duyduğum sevginin tadını çıkarmaya çalıştım ama malzeme tenime karşı sert ve aşındırıcı geldi. Elena ve ben uzun zamandır yakın değildik ve bunun suçluluk duygumu hafifletmesi mi yoksa derinleştirmesi mi gerektiğinden emin değildim.

Ama bunun bir önemi yoktu ve dürüst olmak gerekirse, hiçbir gerekçenin sorunu ortadan kaldırmayacağını biliyordum, ne onunla ilgili aşırı duygularım ne de onunla ilgili. Sıkışmıştım, gerçekten de bir kaya ile sert bir yer arasında sıkışmıştım.

Yeni memleketimi özümsemek umuduyla New York'ta amaçsızca dolaşmak için tam kendimi evden dışarı atmak üzereydim ki sabit telefon çaldı. Cevap vermeden önce bir an tereddüt ettim ve hemen pişman oldum.

"Giselle Moore? Bu Margot Silver." Profesyonel küçümsemesini hemen fark ettim - Sinclair'in kişisel asistanını unutmak zordu. "DS Galerileri adına arıyorum. Küratörümüz Beatrice Rossi ile en kısa zamanda görüşmeniz için bir randevu ayarlamak istiyoruz. kolaylık."

Cevap vermeden önce sesli bir şekilde yutkundum, *kim olduğumu bilmiyormuş gibi mi davranacaktı?* "Yeni taşındığım için programım nispeten açık.

şehre. Bayan Rossi için ne zaman uygun olursa o zaman müsait olabilirim."

"Pekâlâ." Sesi bir parça ısınmıştı. "Yarın saat birde randevusu iptal oldu. Galeriye gelerseniz, sizi o zaman görecektir. Bu arada bir cep telefonu alıp modern çağa katılmayı düşünebilirsin, böylece seninle iletişim kurmak daha kolay olur."

Eski moda telefonu tekrar yuvasına yerleştirirken elim hafifçe titriyordu. Bir nefes verdim ve ellerimi saçlarımın arasında gezdirdim. Sinclair Elena'ya verdiği sözü tutmuş ve beni New York sanat dünyasına girecekti ama bunu kendisi yapmayacaktı, bundan emindim. Elbette en iyisi buydu ama ailemle öğle yemeğine çıkmadan önce duş almak için banyoya girdiğimde kalbim hâlâ göğsümde acıyla çarpıyordu.

New York sokakları Paris sokaklarına hiç benzemez. Fransız şehri dünyanın en çok ziyaret edilen şehri olmasına rağmen yaz aylarında turist sezonunun en yoğun olduğu günlerde bile New York'un yarısı kadar bile kalabalık hissettirmiyor. Cosima'nın sessiz dairesinden iner inmez bu kalabalık beni heyecanlandırdı. Duyularım simitten dumana ve boğucu egzoz kokusuna kadar her türlü kokunun saldırısına uğradıkça karıncalandı ve gözlerim yüzlerce güzel ve farklı yüze takıldı. Yaşadığım ikilem New York'un büyüklüğü karşısında bir an için önemsiz kaldı ve kendimi insanlığın tadını çıkarmaya bıraktım.

Ne yazık ki Soho'daki Osteria Lombardi'ye varır varmaz iyi ruh halim yerini endişeye bıraktı. Annemin restoranına sadece bir kez girmiştım. Daha önce bir kez, Cosima büyük açılış partisi için beni uçakla getirdiğinde. Bu yüzden, tuğla cephenin önünde durup, yan taraftaki devasa cam pencerenin üzerine zarif bir şekilde karalanmış, terk ettiğim aile ismine bakmak garip hissettirdi kırmızı boyalı kapı.

İçinde bulunduğum durumun gerçekliğini fark ettiğimde ellerimi birbirine kenetledim. Yoksulluk içinde geçen bir çocukluk ve mafyanın sık sık yaptığı şiddet dolu ziyaretler kardeşlerimi, annemi ve beni bir tuval üzerindeki boya gibi birbirimize yapıştırmıştı ama beş yıl önce İtalya'dan ayrıldıktan sonra onlarla aramdaki duygusal mesafeyi bilerek korumuştum. Christopher'ın etkisinden kurtulmak için boşluğa ihtiyacım vardı.

Şimdi, bedelini ödüyordum. Kardeşlerime neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ve daha da kötüsü, Elena'nın lanet olası erkek arkadaşını bile tanı mıyordum.

Derin bir avuç şehir havasını ciğerlerime çektim ve kapıyı açtım.

Yumuşak İtalyan operası kokulu havada süzülüyordu ve geç saatlerde öğle yemeği yiyenlerin mırıltısı rustik, zarif iç mekana ev gibi bir his veriyordu. Çıplak tuğla duvarlar İtalyan şaraplarıyla dolu raflarla kaplıydı ve ahşap kirişli tavan, masa ve sandalyelerin koyu çikolata lekesiyle mükemmel bir uyum içindeydi.

Gırtlaktan gelen yüksek sesli kahkahalar dikkatimi uzun dikdörtgen odanın arka tarafına, Lombardi ailesinin oturduğu masaya çekti.

"Giselle," diye seslendi ikizler ve annem aynı anda, müzikal sesleri çınlayarak.

Annem beni tatlı hamur kokulu kollarıyla sarmak için ayağa kalktı ve kendimi biraz rahatlamış hissettim. Annem bana sarılmayalı uzun zaman olmuştu.

"Senin için sipariş verdim," dedi ben kardeşimin yanına yerleşirken.

Selamlamak için hemen elime bir öpücük kondurdu. Vızıldayan telefonunun ekranını kontrol edişini ve çapkınca gülümseyişini izledim.

Annem kaşlarını sertçe çatarak ona vurdu. "Kuralları biliyorsun, *Patatino*. Telefonu kapat."

Seb kıkırdadı ama telefonu soğuk bir el hareketiyle ortadan kayboldu. "Ben yetişkin bir adamım anne, sanırım lakap takmayı bırakabiliriz."

Başımı şakacı bir şekilde eğdim ve gözlerimi kısarak ona baktım.

"Bilmiyorum, biraz patatese benziyorsun."

Güzelliği hafife aldığı bir şey olmadığı için yüzünü buruşturdu ama beni şaşırtarak şöyle dedi: "Bu senin için Bay Patates Kafa. Bu enayileri kimden örnek aldıklarını sanıyorsun?"

Yemekler getirilirken ve hepimiz annemin lezzetli yemeklerini yerken Elena ortalıkta yoktu ama ben bu konuda yorum yapmamaya karar verdim. Bunun yerine Cosima'ya Central Park'taki hayvan baskısı temalı çekimden kalma makyajı hakkında takıldım ve Sebastian bana yönetmeye ve başrol oynamaya niyetli olduğu bir filmin gelişiminden bahsetti. Üç kadeh içkiden sonra

Şarap ve annemin yumuşacık ricotta gnocchi'sinden bir tabak dolusu yedikten sonra kendimi aile sofrasından hiç ayrılmamış gibi hissettim.

"Nerede o?" Sordum çünkü Chianti'den dilim çözülmüştü.

Kimden bahsettiğimi sormalarına gerek yoktu.

"Evlat edinme şirketiyle randevu."

Sebastian'a sertçe baktım. Elena'nın evlat edinmek istediğini nasıl unutmuştum? Midem bulandı ve hasta olabileceğimden emin bir şekilde elimi ağzıma götürdüm.

"Ne kadar ilerlediler?"

Seb cevap verirken Cosima'nın dikkatli bakışlarını hissedebiliyordum. "İlk günler. Onaylandılar ama henüz eşleşme yok." "Düğün yok mu?"

Cosima telefonda Sinclair'in evliliğe inanmadığından bahsetmişti ama ne gariptir ki onun hakkında konuşmalarını duymak istiyordum.

"Yakışıklı bir adam ama ailenin fikri şu," dedi annem dudaklarını büzerek Sözlerini İngilizceye çevirmek için mücadele ederken, "kırık. Evlilik onun için bir kafes."

"Ve bir bebek değil mi?" Kalbim göğüs kafesimin içinde gürültüyle çarpmasına rağmen sesim oldukça sakindi. Herhangi bir kız kardeş erkek arkadaş hakkında sorular sorabilirdi, bu yüzden çok dikkat çekici olduğumu düşünmedim.

Annem omuz silkti. "Amerika'da farklı yapıyorlar." "O bir Fransız," diye otomatik olarak düzelttim onu.

Tırnaklarım aptallığının cezası olarak dizlerimin üstündeki deriye battı.

"Yine de ne demek istediğini anlıyorum," dedi Cosima. Altın sarısı bakışları derimin altında terlerin fişkırmasına neden oldu. "Dürüst olmak gerekirse, bence o bir bebek istiyor.

Elena'yı memnun etmek. Onu mutlu etmek için her şeyi yapardı."

Yüz hatlarımı hoş ama endişesiz bir ifadeye büründürmeye dikkat ettim ve kayıtsız bir "Mmm" dedim.

"Hayranı değilim."

"Sebastian!" Annesi onu azarladı, geniş ağzı gülümserken bile elinin tersini tokatladı.

Yüzünü buruşturdu ve dramatik bir şekilde elini ovuşturdu ama acaba ondan memnun değil miydi? Cosima ve o o kadar uzun zamandır ebeveynsiz kalmışlardı ki, bir annenin, özellikle de annem gibi ilgili bir annenin hayatlarına tekrar girmesinin ya sinir bozucu ya da inanılmaz olacağını düşünmüştüm.

"Ne? Bilmiyorum. Bir kadını nasıl seveceğini bilmiyor. Eğer bilseydi, Elena çok daha mutlu bir kadın olurdu, değil mi?"

"Bunun onun değil de Elena'nın sorunu olabileceğini hiç düşündün mü?" Kendimi tutamadan sordum. Herkesin gözleri bana döndüğünde sertçe yutkundum. "Yani, kendi mutluluğun için başkalarına bel bağlayamazsın."

Bunu gerçekten hatırlamaya çalışmam gerekiyordu. Etrafta eski halim gibi dolaşıyordum, sadece çekingen bir şekilde gülümseyen ve hala cılız, çekici olmayan bir genç gibi hisseden Sinclair öncesi Giselle gibi. Ona sahip olamamam, eski halime dönmem gerektiği anlamına gelmiyordu. İki

kişiye aşık olmuştum.

Meksika'daki o hafta, Sinclair ve benim gerçekten gurur duyduğum yeni versiyonum.

Cosima ile aynı anda düşünceli bir sessizlik içinde iç çektim ve ikimiz de birbirimize gülümsedik.

"Onu yıllardır tanıyorum, onu Elena'yla benim tanıştırdığımı unutuyorsun ve karakterine güvenmesem bunu yapmazdım," dedi Cosima erkek meslektaşına ters ters bakarken ama o sadece rahatça omuz silkti ve Cosima'yı daha da sinirlendiren bir göz kırptı.

"Ben mi? Ondan hoşlanıyorum. Çok soğuk biri. Şunu söyleyebilir miyim? Ona sarılmak yok, anlıyor musun?" Annem saçlarımı okşarken, parmaklarının arasında döndürürken ve avucuna dökerken bile açıklamaya çalıştı. Kızıl saçlarımı her zaman sevmiştii ve siyaha boyamayı bıraktığım için mutlu olduğunu biliyordum.

Tanıdığım Sinclair'i düşündüm ve onunla yaşadığım sıcaklığın bir kereye mahsus olduğuna, kız arkadaşına bile değil, sadece bana, bir haftalık metresine, tatil ilişkisine mahsus olduğuna dair umudumu fazla kaybetmemeye çalıştım. Onu sevmemi *istemişti*, ona duyduğum sevginin zenginliği hissettiğim, ifade edebildiğim tek şey olana kadar benimle sevişmişti. Bunu neden yapmıştı?

Şimdi kimin kötü olduğuna karar veremiyordum. Onun peşinden gittiğim, başka bir kadının partnerini sevmeme izin verdiğim için ben mi, yoksa yeni bir başlangıç yolunda basit bir Avrupalı kızı böylesine baştan çıkaran muhteşem şeytan mı?

"Geç kaldım," diye özür diledi Elena, masamızdaki boş sandalyeye kayarak otururken. Kaşmir paltosunun zengin kumaşı, onu narin omuzlarından sandalyenin arkasına doğru savururken fısıldıyordu. Yüksek yakalı dantel bluzu ve soba borusu siyah pantolonuyla İtalyan Audrey Hepburn'ü gibi görünüyordu.

"Evet ve seni affettiğimi sanmıyorum," diye uyardı Cosima.

Elena isteksiz bir sırtışla yanağına dokundu ve hemen ilerleyerek en küçük kız kardeşinin yanaklarına sıcak öpücükler kondurdu.

"Daha iyi."

Bu sefer gerçekten güldü, daha önce duymadığıma emin olduğum bir ses.

"Tam bir ahmaksın." Başını iki yana salladı ve uzanıp annesinin elini tuttu. "Seb, sen ve haftanın lezzeti nasılsınız?"

Homurdandı ama alınmadı. "Adının Flavor olduğunu nereden biliyorsun?"

"Kolayca, tüm sürtüklerinizin belli ki zeki olmayan ebeveynleri var. Bu tür bir aptallık genetikdir."

"Roket bilimci olmamaları, diğer alanlarda... son derece yaratıcı olmadıkları anlamına gelmez."

"Sürtük."

"Ahlaksız."

"*Ragazzi!*" Annem yorgun bir şekilde azarladı. "Yeter artık. Mutfığa gidip orada erkeklere yardım etmeliyim. Sen otur Elena ve yemeğini ye, olur mu?"

"*Si, Mama,*" diye koro halinde söyledik.

"Savannah'ya ne oldu?" Cosima zengin kırmızı şarap kadehlerimizi doldururken sordu.

Sebastian'ın tepkisi anında oldu. Kalın düz kaşları, yangını söndüren çizmeler gibi erimiş gözlerinin üzerine çöktü.

"Hiçbir şey."

"Savannah kim?" Kardeşime kirpiklerimi kırıştırdım. "Sevgilin mi?"

"Kapa çeneni."

"Birileri çok alıngan." Elena kaşlarını çatarak tırnaklarına baktı, normalde narin ve mükemmel manikürlü olan ellerindeki hafif pürüzlü bir tırnak etini düzeltti. "Ve nedenini anlamıyorum. Savannah Richardson şehirdeki en saygın kadınlardan biri, Sebastian, küçük kirli bir sır sayılmaz."

Dişlerini gösterdi ve -neredeyse inanamıyordum- hırladı.

"Ah doğru," diye devam etti Elena yumuşak bir sesle. "Yakın zamanda evlendi, değil mi? Ateşli bir Hollywood yapımcısıyla."

"Elena," diye usulca uyardı Cosima, omzunu Sebastian'ın yan tarafına sertçe bastırarak onu dengelemeye çalıştı.

"Peki, en iyisinin bu olduğunu söyleyeceğim. Onunla birlikte olmalı kendi yaşında biriyle. Söylesene, annenle aynı yaşta biriyle seks yapmak nasıl bir şey?"

"Elena," diye tersledi Cosima bu kez ama artık çok geçti.

Sebastian sandalyesinden kalkmış, Elena'nın sakın yüzüne bakacak şekilde masanın üzerine çıkmıştı.

"Sanırım hepimize yaşın olgunluk anlamına gelmediğini kanıtladın." Deri ceketini sandalyesinin arkasından sıyırdı ve bir an için yüz hatları hafifçe yumuşayarak ona baktı. "Ve sen de sevgiyi anlamış olsaydın bu kadar zalim olmazdın."

"Sebastian," diye seslendim arkasından, masadan hışımla uzaklaşırken, mükemmel bir oyuncuydu, son derece dramatikti.

"Neyin var senin?" Cosima kızgınlığını bir şekilde kontrol altında tutarak sordu. En hafif tabiriyle şaşırmıştım. Beş yıl önce birlikte yaşadığım genç kız böyle bir kendine hakim olma yeteneğine sahip değildi.

Elena omuz silkerek Cosima'nın dişlerini göstermesine ve sorusunu daha güçlü bir şekilde tekrarlamasına neden oldu.

İçini çekti ve siyah saçlarını kulaklarının arkasına attı. "Daniel Meksika'dan döndüğünden beri garip davranıyor."

Kıpırdamadan durdum, vücudumdaki tüm kaslar iç çatışmamdan dolayı felç olmuştu; bir yanım onların bilmesini istiyordu, diğer yanım ise bunun ortaya çıkmasından ölesiye korkuyordu.

"Bu bebeği gerçekten istediğinden emin değilim," diye devam etti.

"Ah Lena." Cosima masanın diğer ucuna uzandı ve onun ellerini sıktı. "Daniel'ın nasıl olduğunu bilirsin. Bebek doğar doğmaz onu sevecektir. Soyut düşünce onun en büyük gücü değildir."

"Doğru."

"Harika bir baba olacak."

Kız kardeşlerim kıpırdamaya başlamadan önce bir an birbirlerine baktılar. Esprilerine biraz sinirlendim; Sinclair'in harika bir baba olacağını düşünüyordum.

"Peki ya sen, Giselle?" Elena bana döndü. "Ortağım hakkındaki ilk izlenimin neydi?"

Ortak mı? Bir sevgiliden bahsetmek için ne kadar sıkıcı bir yol, neredeyse platonik, kesinlikle sıkıcı bir şeye indirgiyor. Derin bir nefes aldım ve kız kardeşimi erkek arkadaşıyla olan ilişkisinden dolayı haksız yere yargıladığımı fark ettim. Onunki, benimki değil. Önyargılarımın kız kardeşimle olan gergin ilişkiyi daha da lekelemesine izin vermek bir yana, onlar hakkında düşünmek bile bana düşmezdi.

"O görünüyordu..." Düşünmek için duraksadım - muhteşem mi, esrarengiz mi, fazla kontrollü mü? "Profesyonel, belki biraz soğuk."

Elena memnun ve hatta belki biraz da gururlu bir şekilde başını salladı ama Cosima alay etti. "Eğer ailesiyle tanışsaydın anlardın."

"Ailesi mi?" Koruyucu ailesini artık görmediğini varsaymıştım. "Willa ve Mortimer Percy."

Kaşlarımı çattım, isimler beynimin arkasında yarı unutulmuş bir şeyi gıdıklıyordu.

"Mortimer Percy New York Valisi," diye açıkladı Elena sessiz bir gururla.

Zihnim kulaklarımın arasında sabunlu su gibi köpürdü ve döndü. Bir nefes aldım ve sonra bir nefes daha. Sinclair bana *yalan mı söylemişti?*

"Düşündüm de, sanırım biri bana onun koruyucu aile sisteminde olduğundan bahsetmişti."

"Evet, on altı yaşına kadar. Onu Fransa'da buldular, biliyor musun? Willa, Looking Glass Model Ajansı'nda çalışıyor ve onu Paris sokaklarında görmüş. Birkaç gün sonra onu eve geri götürüyorlardı.

Amerika." Elena mutlulukla içini çekti. "Gerçekten inanılmaz bir hikâye."

Ve tamamen saçmalık. Bundan emindim. Gerçi Sinclair manken olarak geçirdiği zaman hakkında doğruyu söylüyorsa, bu Willa denen kadının moda ajansında çalışıyor olması mantıklı geliyordu.

"Bir süre modellik yaptı ama bir yıl kadar sonra Percy'ler onu evlat edinmeye karar verdi."

"Elena bunu bir peri masalı gibi anlatıyor ama gerçekten de kalpleri iyi değil, biliyor musun?" Cosima şarap kadehinin sapını okşadı ve sanki kristal bir küreymiş gibi kâseye baktı. "Cage'i de buldular ama Amerika'ya geri getirmediler."

"Bu kadar dramatik olma, Cösi. Yaşam masraflarını ödediler ve onu ziyaret ettiler. Cage sadece nankörlük ediyor." Elena burnunu çekti.

"Cage ile sorununun ne olduğunu bilmiyorum ama bunu aşman gerek. O aileden sayılır."

"Oh, yani bugünlerde aileye herkesin girmesine izin mi veriyoruz?"

"Elena," diye itiraz ettim usulca, çünkü Cosima'nın ortalığı birbirine katmaya hazırlandığını görebiliyordum.

Dudakları inceldi ve elimi okşamak için uzanırken, "Senden bahsetmiyordum, Giselle. Belli ki ikizler ve annem şu anda New York'ta olduğun için çok mutlular."

Sözleri göğüs kafesimdeki yumuşak noktaya çarptı ve kemiğimi çatlattı. Nefesim vücudumdan dışarı fırladı ama Cosima büyük, duygusuz kız kardeşimizden bir ısırık almak için öne eğildiğinde, kendi öfkem dilimin arkasını yakıyor olsa da başımı salladım.

Elena'nın tavrının, mazeretlerinin ve psikolojik yaralarının ardında, hakaretlerine çok değerli bir bağlam sağlayabilecek nedenler olduğunu biliyordum. I

biliyordum ama umurumda değildi. Sonuç olarak ondan hoşlanmıyordum ve hoşlandığım bir zamanı zar zor hatırlıyordum.

Daha küçükken pasif davranmak benim için daha kolaydı. Agresif aşağılamalar, kusurlarımı hatırlatan iğnelemeler. Ama şimdi durum farklıydı, özellikle de onun erkek arkadaşına aşık olduğum için.

Durum o kadar dağınıktı ki, temizlemek anlamına gelse bile ellerimi kirletmek istemediğim için sadece bakabiliyordum. Kız kardeşimden nefret ediyordum ve onun erkek arkadaşına aşıktım. Bu ikisi bir zamanlar ayrı varlıklar olsalar bile, artık aralarındaki bağlantıyı kurduğuma göre birbirlerini dışlayamazlardı. İkisi birleşince ortaya sonsuz sayıda soru çıkıyordu ama en önemlisi neon bir satılık tabelası gibi gözlerimin önünde parlıyordu; kız kardeşimden nefret etmek onun hayatını mahvetmek için bir gerekçe miydi?

OceanofPDF.com

Dördüncü Bölüm.

Osteria Lombardi, DS Galleries'den üç blok ötedeydi ve restorandan eve dönerken sanatsal taş cephenin önünden geçmeye özen gösterdim. Pencerelere bile baktım ama kendime özellikle bir şey aramadığımı söyledim. Resepsiyonun üzerinde parlak yağlıboya ile yapılmış devasa bir soyut resim asılıydı ve ben bilinçli bir karar vermeden önce geniş kapılardan geçip serin iç mekana girmiştım.

Resepsiyon görevlisi ben yaklaşırken gülümsedi ama bir süre daha parçaya bakmam için beni sessizce bıraktı.

Resepsiyona başvuran herkes hemen resmin içine dalıyordu. Ben suyun altındaydım ve serulean katmanlarının arasından yukarı bakıyordum, lazuline ve pastel maviler gökyüzünün kalbine doğru beyaz ve sanki benekli bir camın arkasındaymış gibi sarı. Son derece kafa karıştırıcı ve bir o kadar da garip bir şekilde huzur vericiydi; suyun altında nefesini biraz fazla tutmanın verdiği türden bir sakinlik aşılıyordu içime.

Sonunda gözümü kırıştırıp fiziksel bir ürpertiyle kendime geldiğimde, masanın arkasındaki genç kadın bana nazıkçe gülümsedi. Böyle bir tepkiye alışık olması beni şaşırtmadı. Büyüleyici bir parçaydı.

Zaten orada olduğum için, sergilenen sergilerle uyumlu hale getirilmiş büyük ve daha büyük odalardan oluşan bir koleksiyon olan galeride gezindim. Gerçi

Yalnızlığın akıldan çıkmayan sahnelerini tasvir eden bir dizi ağlamaklı suluboya da dahil olmak üzere bazı çarpıcı parçalar vardı, ancak resepsiyonda olduğu gibi başka resim yoktu.

"Sanatçı kim?" Ön odaya döndüğümde sordum.

Minyon Asyalı kadın gülümsedi ama yaklaşan ayak sesleri ikimizin de dikkatini verdiği cevaptan uzaklaştırdı. Gatsby'nin feneri gibi yeşil elbisemin içinde kendimi aşırı sıcak ve dikkat çekici hissettim. Utancım kısa sürdü çünkü doğrudu, galeriye onu görmeyi umarak gelmişim ve dileğim gerçekleşmişti.

"Sinclair," diye sakin bir şekilde selamladım arkamı döndüğümde, soğukkanlılığımla gurur duyuyordum.

Elleri gri tüvit pantolonunun ceplerinde, karşımda dikilen uzun boylu, havalı adamı gördüğümde tehlikeli bir şekilde sarsıldım. Rahat giyinmişti, oxford mavisi gömleğinin kollarını kıvrımış ve takım elbise ceketini çıkarıp atmıştı.

sivrtiltilmiş gövdesi. Gözlerim onunkilere ulaştığında ağzım kurumuştı, gözlerinin mavisini anlaşılmaz bir duyguyla dumanlanmıştı.

"Uğrayıp uğramayacağınızı merak ediyordum."

Gözlerimi kırptım, bu da onun güzel dudaklarının eğlenerek hafifçe seğirmesine neden oldu.

"Teşekkür ederim, Eddie." Resepsiyon görevlisine doğru başını salladı.

"Bundan sonrasını ben hallederim."

Sinclair beni takip edip etmediğimi görmek için dönmeden, az önce çıktığım koridorda hızlı adımlarla ilerledi. Tereddüt ettim. Şimdi tekrar onun huzurunda olduğum için, onu azarlama kararlılığım tehlikeli bir şekilde dalgalanıyordu.

Sadece onu görmek, benimle aynı odada olduğunu hissetmek bile beni gerekli olduğunu bildiğim sıkı ahlaki kısıtlamalardan kurtardı.

Asyalı kadın, "Seni istiyor," diye açıkladı ve beni boş bakışlarımdan uyandırdı.

"Affedersiniz?"

"Onu takip etmenizi istiyor," diye nazıkçe açıkladı ve muhtemelen müşterilerin yakışıklı patronunun ardından şaşkın şaşkın bakmasına alışkın olduğunu fark ettim. "Ofisi binanın en üst katında. Asistanına yukarı çıkmakta olduğunuzu haber vereyim."

"Orası ofis alanı değil mi?"

Bana sempatik bir şekilde gülümsedi. "Evet, Bay Sinclair'ın ana işi Faire Developments için."

Midem bulanıyordu. Kalbimin her atışında onun adı yankılanırken, onun hakkında nasıl bu kadar az şey biliyor olabilirdim? Sinclair'ın koridordaki büyük krom asansöre giden yolunu takip etmeden önce ona küçük bir sesle teşekkür ederek sıkıca gülümsedim.

Kapılar 60th katta vınlayarak açıldı ve ortaya soğuk griler ve mavilerle döşenmiş ve şirketin adını kalın lacivert harflerle *Faire* olarak gösteren büyük cam cepheli masayla noktalanmış geniş bir resepsiyon çıktı.

Gelişmeler. Bu gerçek bir sürpriz değildi, ne de olsa Meksika'da başarısız bir tatil köyünü satın almak için orada olduğunu biliyordum, ancak edindiğim her bilgi yine de ilişkimizin tabutuna çakılmış bir çivi gibi geldi. *İlişki* mi? Tanrım, kimi kandırıyordum ki, aramızda aptal eski sevgililerden başka bir ilişki yoktu ve önümde potansiyel kayıinvalideler olarak uzun bir gelecek uzanıyordu. Bir elimi midemin üzerine koydum ve omurgamı dikleştirdim, ne olursa olsun aramızdaki garipliğin üstesinden gelmeye kararlıydım.

Parlak kızıl saçları ve iri kızıl çilleri olan, şaşırtıcı derecede genç bir adam olan asistanı büyük bir sırtışla beni içeri buyur etti ve kısa bir süre için soğuk Margot'nun nerede olduğunu merak ettim. Sinclair'in akıcı sesini takip ederek köşeyi döndüm ve hafifçe açık buzlu cam kapılara ulaştım.

Kapı aralığında duraksadım, cam duvardan sokağa bakmasını izledim, soluk sonbahar ışığı yüzünün düzlemlerini güzelce vurguluyordu. İspanyolca konuşuyordu ve bir kulağındaki siyah Bluetooth kulaklığı fark etmem bir saniye sürdü. Tam ayrılmak üzereydim, acı içinde O mavi gözler beni delip geçtiğinde, beni korunmuş bir kelebek gibi duvara yapıştırdığında rahatsız oldum.

Otur, diye bağırdı. Ve sert ifadesinde itaatsizliğe yer yoktu.

Oturdum ama otururken ona doğru sert bir bakış fırlatmayı da ihmal etmedim.

Beklerken ofis alanını inceleyerek dikkatimi dağıtmaya çalıştım.

Binanın geri kalanının modern estetiği devam ediyordu ama beyaz, kahverengi ve krem renkleri, deri sandalyelerin derinliği ve uyumlu alçak kanepede sıcaklık vardı. Uzak duvarın tüm uzunluğu ve sandalyelerin yanındaki arka duvarın büyük kısmı camdı. Şehrin kalabalık caddelerinin çarpıcı bir panoramasını sunuyor ve ofisi medeni dünyanın Karga Yuvası gibi gösteriyordu. Dikkat çekici bir şekilde boş bir Masasının arkasında bir resim için uygun bir alan ve çalışma yüzeyini süsleyen tek bir fotoğraf yoktu. Tanıdığım adamdan herhangi bir iz aradım ama bulamadım.

Kısa eteğimin kenarını kalçalarımın üzerinde düzelttim ve nefesimi düzene sokmaya çalıştım. Karşısında öylece oturmak sinir bozucuydu, sanki karşımda kızgın bir eski sevgili değil de mülakat bekleyen sıradan bir öğrenciymişim gibi

haklı endişelerim vardı. Ama orada oturarak geçirdiğim her an öfkemi sulandırdı. Acaba tam olarak bunu mu planlamıştı?

Görüşmeyi bitirip bitirmediğini anlamak için başımı kaldırdığımda, ellerini masasının üzerinde kavuşturmuş bana bakıyordu. Konuşmasını bitireli ne kadar olmuştu bilmiyordum ama umurumda da değildi.

Gözlerimiz buluştuğu anda, biriktirmiş olabileceğim tüm kararlılık alevler içinde kaldı.

"Giselle."

Sesinin tam ismimi okşadığını duymak nabzıma komik bir şey yaptı.

"Daniel," dedim, çok daha zehirli bir sesle.

Bana diktiği parmak uçlarının üzerinden kayıtsızca baktı ve şehir tahtındaki yakışıklı prensin nasıl bir görüntü oluşturduğunu fark etmeden edemedim. Nedense bu görüntü bana önceki kızgınlığımı hatırlattı.

"Demek bu konuda olgun bir konuşma yapmak için geldiniz."

Gözlerim yuvalarından fırladı ve sesimi bulmam bir saniye sürdü.

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Buraya sana *cehenneme gitmeni* söylemeye geldim!"

Dudağı, benimle şakalaştığını anlamama yetecek kadar küçük bir şekilde seğirdi.

"Espri anlayışını geliştirmenin hiç sırası değil, Sinclair," diye azarladım onu, ama küçük bir çocuksu sırıtış patlak verdiğinde ona gülümsemekten kendimi alamadım.

"Komedi ile trajedi arasında ince bir çizgi vardır." Dik ellerini iki yana açtı.

Başımı salladım. "Şu anda nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun anlamıyorum. Elena'ya ihanet ettik."

Gözlerindeki ışık titredi ve bakışları dışarıya döndüğünde donuklaştı. Pencere. Birkaç uzun dakika sessiz kaldı ama sessizliği doldurmak için ne söyleyeceğimi bilemedim.

Sonunda bana döndüğünde, iş adamı Sinclair gitmişti ve ben bir kez daha Meksika'da tanıdığım adamla karşı karşıyaydım.

"İroni benim için kayıp değil, Giselle ve elbette bu bilginin seni incittiğini biliyorum." Öne doğru eğildi, kollarını masaya dayadı, gözleri parlıyordu. "Bunun benim için kolay olduğunu mu sanıyorsun? Ben de seninle aynı suçluluğu hissediyorum."

Farkında bile olmadan başımı sallıyordum. "O zaman burada olmamı nasıl isteyebilirsin?"

Ona bakarken, aynı odada, aynı şehirde, aynı Tanrı'nın unuttuğu kıtada bulunurken, benim hissettiğim fiziksel acının aynısını hissetmiyor muydu?

Ne söylemek istediğimi bile tam olarak anlayamadan konuşmaya başlamıştım. "Beni tanımaman nasıl mümkün olabilir?"

Elena'yı aldatma kararını o vermiş olsa da, bu durumdan onu sorumlu tutmanın adil olmadığını biliyordum ama göğsümde hapsolmuş öfkeli duyguların bir kısmını serbest bırakmak iyi hissettirdi.

"Her aile fotoğrafında cılız, çekingen bir esmerdin ve dürüst olmak gerekirse Elena senden pek bahsetmiyor."

Tahmin etmem gerektiği halde sözlerinden irkildim.

Sinclair'ın gözleri tenime karşı keskindi, çiğ ve aşınmış hissedene kadar maskemi kesiyordu. "Suçluluk duygusuyla yaşayabilirim Giselle ve ne istediğimi biliyorum. Tek soru şu; *sen* ne istiyorsun?"

"Ne demek ne istediğimi biliyorum?" Fısıldadım, neredeyse sormaya korkuyordum ama sorusuna cevap vermeyi mümkün olan her şekilde ertelemek istiyordum.

Buna nasıl cevap vermem gerekiyordu ki?

Sinclair, seni seviyorum ve hayatımın geri kalanını seni kız kardeşimle birlikte görerek, onu severek, onunla bir aile kurarak geçirme düşüncesi... Boğazımda yükselen hıçkırığı zorla yuttum. Hayır, elbette bunu ona söyleyemezdim. Sadece kız kardeşimle çıkmakla kalmıyor, Meksika'daki son gecemizde ona içimi döktüğümde bile metanetini koruyordu. Durumu olabildiğince çabuk ve temiz bir şekilde çözmek istediği açıktı. Ani bir korkuyla, Paris'e geri dönmemi önerip önermeyeceğini merak ettim.

Bana bakarken dudakları düzleşti. "O sabah neden gizlice çıktın?"

"En kolay seçenek bu gibi görünüyordu," diye mırıldandım, uçuşumdan aniden utanmıştım, özellikle de sürekli olgunluğumu sorguladığı gerçeği ışığında.

"Anlıyorum." Sözleri kulaklarıma ağır bir şekilde indi. "Eğer işlerin kolay olmasını istiyorsan, Giselle, sana kaçmaktan başka sunabileceğim bir şey yok. İstedğin bu mu? Bu ailede bir arada yaşamak, birbirimizi yemeklerde ve doğum günlerinde görmek, aramızdaki kimyayı hep görmezden gelmek mi?"

Hayır! Hayır! Zihnim çığlık attı ama ben sadece başımı hafifçe salladım. "Bu en iyi seçenek gibi görünüyor."

Gözlerim bulutlanıyordu ama kısa bir an için sert yüz hatlarında bir hayal kırıklığı parıltısı yakaladığımı sandım. Ama iki kez kontrol edemedim Sinclair kontrolü tekrar ele aldı. Sertçe başını salladı ve tahtında arkasına yaslandı.

"Tamam. O zaman sadece iş ortağımla muhatap olacaksın ve etkileşimlerimizi aile toplantılarındaki kibar sohbetlerle sınırlayacağız. Açıkçası, Meksika'da olanları aramızda tutacağız." "Anlatacak kimsem yok."

Sert ağzının köşesi bir an için yumuşadı. Bana acımasına fırsat vermeden omuzlarımı dikleştirdim.

"Bunu olabildiğince basitleştirdiğiniz için teşekkür ederim." Ayağa kalktım ve hafifçe titreyen ellerimi eteğimden aşağı indirdim, bakışlarının her hareketimi izlediğinin farkındaydım. "Meksika'daki davranışım için özür dileyerek sözlerimi bitirmek istiyorum. Senin de işin içinde olduğunu biliyordum ve beni terk etmeye çalıştığında bile kendimi sana attım." Hafifçe gülümsedim, kara mizah dudaklarımı büktü. "Belki de bunu hak ediyoruzdur."

Dikkatle kontrol ettiği nefes alışını duydum ama ofisten çıkmak için dönmeden önce ona bakacak gücü kendimde bulamadım. Arkamda onu hissettiğimde elim kapıdaydı, nemli avuçlarım neredeyse kapı kolundan kayıyordu. Göğsümden yükselen çığlığı yutmaya çalıştım ama kenetlenmiş dudaklarımdan boğuk bir inilti kaçtı.

"Ah, Elle." İç çekti.

Elleri omuzlarımda hafifçe kenetlendi ve beni yavaşça ona doğru çevirdi. Gözlerimi yere dikmiş, cilalı deri mokasenlerini inceliyordum. Yakışıklı yüzüne bakarsam kendimi kaybedeceğimi biliyordum. İç çekmeden önce bakışlarımı bekledi ve alamayınca dikkatlice, sanki kağıt mendilden yapılmışım gibi beni kollarına sardı.

Başım çenesinin altında sıkışmıştı, yanağım mavi düğmesinin kumaşına bastırılmıştı ve kalp atışlarını hissedebiliyordum, yavaş ve ölçülü, dokunuşumun altında. Kokusu beni sarmıştı ve kıvrımlarımla yastıklanan sert hatlarının hissi bana Meksika'da paylaştığımız her dokunuşu ve buluşmayı hatırlattı. Kalbim titriyor, kararlılığım parçalanıyordu, ta ki sonunda kollarımı onun zayıf beline dolayabilmek için ona sarılana kadar. Kucaklaşmanın içinde erirken ikimiz de bir kez daha iç geçirdik ve bu sadece bir sarılma olsa da, şimdiye kadar deneyimlediğim en yürek parçalayıcı kucaklaşmaydı.

Gözyaşlarım takım elbisesinin ceketini lekeledi ama umursamayacağını biliyordum.

Bu çok zor olacak, diye düşündüm. Sinclair'in kolları etrafımda sıkılaştı ve yüksek sesle konuştuğumu fark ettim.

"Seni incitmek istemiyorum."

"Bana söz vermiştin." Zayıfça güldüm ve aramıza biraz mesafe koymaya çalıştım ama o sadece bir eliyle çenemi yukarı kaldırıp bakışlarıyla buluşabilmem için hafifçe geri çekilmeme izin verdi. O mavi gözler içimi yakıyor, beni ürpertiyordu.

"Bana istediğinin bu olduğunu söyle, Elle." Sesi boğuk çıkıyordu.

O da benimle birlikte olmak istiyor olabilir miydi? Kendime çılgınca, inanılmaz bir saniye düşünme izni verdim.

"Hayır," diye mırıldandım dürüstçe, "ama kız kardeşimin hayatını mahvetmek istemiyorum."

Kaşlarını kaldırdı. "Peki ya incittiğin kişi kız kardeşin olmasaydı, o zaman ne yapardın?"

Başımı kararlılıkla salladım ve kendimi onun elinden kurtardım. "Evet, öyle. Başka türlü davranmanın bir anlamı yok."

Bu sefer kapıyı açmama izin verdi ve sesi beni takip ettiğinde koridorun yarısına gelmişim bile.

"Seni özleyeceğim."

Gözyaşlarımın ne kadar özgürce aktığını görmesi için arkamı dönmedim, bu yüzden sadece durakladım ve beni duyup duymadığından emin olmadan, duymasını isteyip istemediğimden bile emin olmadan fısıldadım, "Ben de."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Beşinci Bölüm.

İki buçuk hafta boyunca birbirimizden uzak durmayı başardık. Bu inanılmaz. sefalet dönemim ne kadar verimli hale geldi. Neredeyse her gün resim yapmak ya da fotoğraf makinemle şehirde dolaşmak için çaba sarf ettim ve ikizler ve annemle uzun sohbetler ve yeniden bağ kurma saatleri ile birleştiğinde, memnun, bekar bir kız olarak dış görünüşümü koruyabildim.

Cosima evdeki mutsuzluğumu fark ettiyse, sabahları kendimi uyandırmak için harcadığım çabayı, gözlerimin odaklanmadığı zamanları

Sinclair'le olan anılarımı anlatırken hiçbir şey söylemedi. Her zaman anlayışlı biri olmuştu ama kendi özel hayatı hakkında konuşmaya hazır olmadığı için benimle özel hayatım hakkında konuşmak istemediğinden şüpheleniyordum. Evde çok az zaman geçiriyordu ve bazen eve geldiğinde içi boşalmış gibi görünüyordu; güzel gözleri kargaşasının üzerindeki altın topal gibiydi.

Sinclair'in DS Galleries'deki iş ortağıyla da buluştum ve buluşmayı planladığımız şık Fransız bistrosunda beni bekleyen son derece cana yakın bir kadınla karşılaşınca şaşırdım. Şimdiye kadar tanıştığım en güzel yaşlı kadınlardan biriydi, ince açık sarı saçları onu yumuşatıyordu.

Yakışıklı bir yüzü ve kedi gibi iri eğik gözleri vardı. Doğuştan gelen cazibesine rağmen New York sanat dünyası hakkında son derece bilgiliydi ve sanatsal yeteneklerimin yetersizliği konusunda hissettiğim güvensizlik yumağı onun profesyonel bilgeliğinin ağırlığı altında gevşedi. Sinclair'le yüzleştiğim gün tanıştığım güzel Asyalı resepsiyonist Eddie de sık sık tartışmalarımıza katılırdı ve ben onların tuhaf çift kimyasını, Bayan İlkel ve Düzgün ile esprili, soğukkanlı Eddie'yi canlandırıcı bulurdum.

Dikkatimi dağıtan şeylere rağmen, Sinclair hakkında konuşacak birinin olmaması berbattı. Candy'yi nerede bulacağımı artık biliyordum ve onunla temas kurma isteği çok güçlüydü ama onu bu karmaşanın içine sürüklemenin adil olmayacağına karar verdim, özellikle de Sinclair'le birlikte çalışırken. Ve aramızdaki korkunç bağlantıdan kimseye bahsetmediğinden emindim. Bu yüzden bir Cuma öğleden sonra galeriden çıkarken Cage'den yeni cep telefonuma gelen bir çağrı beni hem kuşkulandırdı hem de heyecanlandırdı.

"Nasılmış benim güzel Avrupalım?" diye sordu şaşkın sessizliğime.

Boğazımı temizledim ve sanki Sinclair'in en iyi arkadaşıyla konuşmak bile suçmuş gibi kendimi kalabalık caddede dikkat çekici bir şekilde etrafa bakarken buldum. "Bu

"Senden haber almak güzel Cage, ama numaramı nereden buldun?"

Bir duraklama oldu ve o gülmeden önce kalbim endişeyle sıkıştı. O kadar tanıdık ve bulaşıcı bir sesteki ki kendimi gülümserken buldum.

"Günah birkaç gün önce biraz hata yapmış olabilir ve beni bilirsin, seni bulana kadar rahat edemedim."

"İşte buradayız."

"Sesini duymak ne kadar güzel olsa da, Sinclair'in, yani *Daniel'in*, konuştuğumuzu bilseydi bundan pek hoşlanacağını sanmıyorum."

"Bu muhtemelen doğru," diye düşündü ve haklı olduğumu bilmeme rağmen hayal kırıklığı göğsüme yerleşti. "İşte bu yüzden ona bundan bahsetmeyeceğiz."

"Cage..."

"Güzel, bunun hallolduğuna sevindim. Açlıktan ölüyorum. Benimle erken bir akşam yemeği için buluşur musun?"

"Kafes-"

"*Génial*, galerinin yakınında gerçekten harika bir Fransız bistrosu var. On beş dakika içinde orada buluşuruz."

Ben itiraz edemeden isim ve adresi sıraladı ve telefonu kapattı.

Birkaç dakika boyunca ince teknoloji parçasına baktım, Cage'le öğle yemeğinde buluşmanın artılarını ve eksilerini tartıştım. Bir yandan, Sinclair öğrenirse çok kızardı ve birbirimizin hayatından uzak durmaya karar vermişken onun en iyi arkadaşıyla görüşmem kesinlikle adil değildi. mümkün olduğunca. Ama öte yandan, onunla ilgili biriyle konuşmak için çaresizdim ve Cage'in samimiyetinden ya da Sinclair'e yalan söyleme yeteneğinden şüphe duymuyordum.

Daha kararımı tam olarak veremeden kafamı kaldırdığımda kendimi samimi Fransız restoranının önünde buldum. Tam korkup kaçacakken, girişin yanındaki genç kadın kalabalığını ve Cage'in ağır aksanlı ama mükemmel İngilizcesinin hoş sesini fark ettim. Vücutları onu tüm süperstar ihtişamıyla ortaya çıkaracak kadar ayrılmıştı; beyaz dişlerini, derin bronz tenini, uzun örgülü saçlarını ve forma uygun deri pantolonunu belirgin bir avantaj olarak kullanıyordu.

Birkaç adım ötede utangaç bir şekilde oyalandığımı fark etti ve kötü çocuk sırtışı gerçek bir gülümsemeye dönüştü. Kıkırdayanların arasından hızla sıyrılıp

göğüs ve kalça kütlesiyle bana doğru yürüdü. Sersemlik ve gerçek zevk beni ileri itti, önce yürümeye sonra da kollarına koşmaya başladım.

Beni yakalayıp sıkıca sararken saçlarıma doğru kıkırdadı. "Seni görmek de güzel, Elle."

Utancımdan kızarak geri çekildim, bu da onu tekrar güldürdü.

"Seni her zamanki gibi görmek güzel." Göz kırptı ve bir kolunu omuzlarıma atarak beni serin iç mekâna götürdü.

Yapmamam gerektiğini bilsem de, Cage'in kolunu omzumda hissetmekten, bana sağladığı güvenlikten ve New York sosyetesinin en iyileriyle dolu popüler restorana adım attığımızdaki rahatlıktan gizliden gizliye keyif aldım. Hostes ona sıcak bir şekilde gülümsedi ve bizi hemen uzak duvara dayalı bir masaya yönlendirdi. Biz oturana kadar sessiz kaldığı için ben de minnettardım.

"Buraya iyi yerleştiğini duydum," diye söze başladı ama gözleri, saldırmadan önce fareyle oynayan bir kedi yavrusu gibi parlıyordu.

Sandalyeye rahatça oturdu, deri ceketini hafifçe eğerek açtı ve üzerinde grubunun adının yazılı olduğu dar gri tişörtünü ortaya çıkardı. büyük siyah harflerle. Kalın, mükemmel bir şekilde karıştırılmış örgüsünün ucu göğüs kafesine çarpıyordu ve kesik kaşları, onun tamamen Kafkasya'dan başka bir şey olduğunu gösteren büyük, badem şeklindeki gözlerini örtüyordu. Vücudu iriydi, iki metreyi birkaç santimle aşıyordu ve masaya bir melodi vuran eli büyük ve güçlüydü. Önceki benzetmeme neredeyse homurdanacaktım. Cage bir kedi yavrusuna hiç benzemiyordu.

"Bunu söylemene ne sebep oldu Cage?" Küçük bir gülümsemeyle sordum Çünkü onun oyunlarını gerçekten kaçırmıştım. "Aslında, yanlış hatırlamıyorsam, size hiçbir bilgi vermemiştim."

"Benim de kendi yöntemlerim var, Giselle." Göz kırptı ve ben gülünce geniş bir sırıtışa dönüştü. "Tıpkı senin de kendi yöntemlerin olduğu gibi."

Gülümsemem bir iç çekişe dönüştü. "Tabii, zina yapan birinin yöntemleri."

Cage'in kahkahası en yakınımızdaki masaların bize doğru bakmasına neden oldu ama büyüleyici arkadaşım onları gülümseyerek uzaklaştırdı.

"Kendine çok yükleniyorsun, Elle. Dedikleri gibi, tango için iki kişi gerekir."

"Bu durumda, dans pistinde çok fazla insan vardı," diye mırıldandım, mor elbisemin kısa eteğiyle oynarken. Sinclair beni morlar içinde severdi; bir keresinde bunun kokumun rengi olduğunu söylemişti. Sertçe yutkundum ve Cage için otomatik gülümsememi takındım. "Umarım beni yemeğe onun hakkında konuşmak için çağırmamışsındır."

"Hayır," diye dikkatle konuştu. "Tam olarak değil."

Garson kız içki siparişlerimizi almak için o anı seçti ve ben sabırsızlıkla Cage'in onunla flört etmeyi bırakmasını bekledim. Bunu yaparken gözleri parlıyordu ve beni kızdırmaktan biraz zevk aldığını biliyordum.

Sözlerini bitirdiğinde tekrar bana döndü. "Biliyorsun, benim dilimi hiç birlikte konuşmadık."

"*Non, je ne savais pas si tu l'aimeras,*" dedim.

Birbirimize sırtttık.

"İlerisi için söylüyorum, hoşuma gidiyor. Sinclair ve grup arkadaşlarım Amerika'da benimle Fransızca konuşan tek kişiler."

"Ne zamandır buradasın? Meksika'da birlikte geçirdiğimiz onca zamana rağmen senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum." Bunu üzüntüyle fark ettim. Böylesine büyüleyici insanlarla sonsuz bir hafta geçirmişken onlar hakkında nasıl bu kadar az şey bilebilirdim?

"Ve ben, sen."

Bakışlarım onunkilere kaydı ve bir şey neredeyse duyulabilir bir klik sesiyle yerine kilitlendi. Bu rahatlatıcı bir şeydi ve bunun dostluk olduğunu hemen anladım.

Cage masaya doğru eğilerek elimi iki büyük elinin arasına aldı. "Sinclair benim için bir kardeş gibidir. Onu her şeyiyle tanıyorum ve her zaman ailemden biri olacak. Ama bu bir arkadaşaya yerim olmadığı anlamına gelmiyor."

Garson kız sipariş ettiğimiz Burgonya şarabıyla geldi ve onun düşmanca tavrına aldırmadan sırtarak kadehimi kaldırdım. "Bunu alkışlayabilirim."

Bir buçuk şişe sonra, Cage ve ben hâlâ masada oturuyor, Fransız şarabından daha fazla içerken Fransızcadan İngilizceye dönüp duruyorduk. Şef, ikişer ana yemek sipariş eden çiftin yüzlerini görmek için bile dışarı çıkmıştı ve ne istediklerine karar vermeyi ona bırakmıştı. verildi. Başarılı bir restorani yönetmek için fazlasıyla genç ve yakışıklıydı ve sonunda bir dakikalığına oturmayı kabul ettiğinde ona bunu söyledim.

"Ah, şey, iyi şansla kutsandım," dedi Şef Devereaux ya da diğer adıyla Dev Cage'inki kadar kalın bir aksanla, bizi ona seslenmeye teşvik etmişti. "Ve daha da zengin arkadaşlar."

Güldüm. "Ve zengin arkadaşlar harika yatırımcılar olur."

Başını onaylarcasına eğdi. "Ama söylemeliyim ki, güzel arkadaşları zengin olanlara tercih ederim."

"Bu doğru mu?" Şarap kadehimin arkasından sııttım. "O zaman sen ve Cage gayet iyi anlaşırsınız."

İki adam kimin duyduğunu umursamadan yüksek sesle gülüyorlardı ve ben kaçtığım güzel ülke için bir sıla özlemi hissettim. İtalya'yı sevmeme rağmen, ruhumu besleyen ve beni gurur duyabileceğim bir insana dönüştüren Fransa'ydı.

Şaşırtıcı derecede tanıdık gelen dumanlı bir kokuyu içime çektiğimde nostaljim boğazımda düğümlendi. Arkamda onun varlığını hissetmeden önce bir ağız dolusu şarabı yutmaya ancak zamanım oldu.

"Seninle nerede durduğumu bilmek güzel, Devereaux."

Sesi parmaklarını enseme gezdirdi, omurgam boyunca hafif bir okşayış gibi tüylerimi diken diken etti. Neredeyse şiddetle ürperdim ve neredeyse içimi döküyordum. Cage'in ağır botlu ayağı masanın altında benim topuklu ayağımı buldu ve ince bir destek gösterisiyle hafifçe itti.

"Ah, ama Sinclair, eğer teselli olacaksa, sevgilin hem güzel hem de zengin ve her ne sebeple olursa olsun, kendini seninle ilişkilendirmeyi seçiyor," Dev çekici bir şekilde omuz silkti, "bu da bir şeydir, ha?"

Herkes gülerken onlara baktım, en azından Sinclair hariç herkes gülüyordu. Arkadaşı, muhteşem giyimli Elena'nın yanında duruyordu, gözleri benim üzerimdeydi, ateşli ve aşırı pozlanmıştı. Aynı anda ona bu kadar açık olmayı bırakmasını söylemek ve kendimi onun önünde çıplak bir şekilde masaya uzatmak istedim.

Yine ürperdim.

"Giselle." Kız kardeşim bakışlarımızı engelleyerek eğilip dudaklarını yanağıma değdirdi ve İtalyan geleneği olan her ikisini de öpmekten kaçındı. "Ne hoş bir sürpriz."

Böyle konuşurdu kız kardeşim. İngilizceyi öğrenmesi kabul etmek istediğinden daha uzun sürmüştü ve kelime dağarcığını ve görgü kurallarını iyi kullanmaya kararlıydı. Aksanından eser kalmamıştı ve ses tonu pürüzsüz ve tatlı olsa da yumuşaklığı eksikti.

Aslında öpücükten uzaklaştığında Elena'nın hiçbir yerinde yumuşaklık olmadığını fark ettim. Bacakları gergindi, saatlerce koşarak ve dans ederek bilenmişlerdi ve yüz hatları benimkinden daha sertti, yıllardır onu rahatsız eden bir hoşnutsuzlukla daha da sıkışmıştı. Sadece yirmi altı yaşındaydı.

Benden tam on üç ay büyüktü ama saçlarına aklar düşmüş ve inciler takmış bir kadın gibi davranıyordu.

Elini boğazındaki güzel bir ipe götürdüğünde neredeyse homurdanacaktım.

"Cage." Sinclair dikkatini sandalyesinde bir Tanrı gibi uzanan şarkıcıya çevirmişti. "Giselle'i tanıdığınızı bilmiyordum."

Omuz silkti ve örgüsünün ucunu alt dudağının pelüş ağırlığına sürttü. Bu öylesine şehvetli bir hareketti ki hem Elena hem de ben huzursuzca yer değiştirdik. "Paris'te tanıştık. Bir süredir arkadaşız."

"Hiç bahsetmediniz," dedi Sinclair, dişlerini hafifçe göstererek.

Cage yine omuz silkti. "Şu ana kadar Giselle ile sevgili Elena'nız arasındaki bağlantıyı kuramamıştım."

Zaten gergin olan aramızdaki atmosfer daha da gerginleşti. Elena içtenlikten uzak küçük bir gülümsemeyle hepimize baktı. Kız kardeşim döngünün dışında bırakılmaktan hoşlanmazdı.

"Siz ikiniz çıkıyorsunuz o zaman?" Cage'e bakarken yüzünde hoşnutsuzluğa benzer bir şey belirdi ve boynuna doğru bir kızarıklık yayıldı.

"Hayır," diye havladı Sinclair, aynı anda Cage bana sırtıttı ve göz kırptı.

"Öyle olsalardı dünyanın sonu mu gelirdi Daniel?" Elena ona onaylamayan bir endişeyle baktı ve ben de zar zor gizlediğimiz aldatmacanın yanımıza kâr kalmasına şaşırdım. Gözlerinin önünde bir sırrın -kötü bir şekilde- saklandığı benim için çok açıktı ama Elena tüm doğal merakına ve beyin gücüne rağmen bundan habersizdi.

"Evet." Dev ciddiyetle başını salladı. "Görüyorsunuz, zaten bir sıra var." "Sıra mı?"

Tekrar başını salladı. "Bu güzel kadını yemeğe çıkarma onuru için bir bekleme listesi."

Çapkın Fransız'a güldüm; anlayamayacağı nedenlerden dolayı ona minnettarım. Rolümü oynayarak elimi koluna koydum ve yakın bir şekilde eğildim. "Teknik olarak herkesten önce davrandın. Bana zaten yemek yedirdin."

İkimiz de beyaz giysili yemek masasındaki boş tabaklara baktık ve Sinclair hariç herkes güldü.

"Hilekâr," diye suçladı Cage şakacı bir şekilde kısılmış gözleriyle ama gözlerinin Sinclair'e kaydığını fark ettim ve huzursuzca kıpırdandığında nefesimi tuttum

yanımda. "Yine de buna degecek bir kadın varsa o da Giselle'dir. Sence de öyle değil mi Elena?"

Masanın altına sert bir tekme attım. Bu onun çarpık oyununu çok ileri götürüyordu ve böyle düşünen tek kişi ben değildim. Sinclair en yakın arkadaşına öylesine yoğun bir nefretle baktı ki damarlarının patlayabileceğini düşündüm.

"Daniel." Elena koluna yumuşak bir vuruş yaparak onu yatıştırmaya çalıştı.

Eğer onu rahatlatabilecek bir konumda olsaydım, elimi dar pantolonunun arka cebine sokar ve dolgun poposunu sıkardım. Bu onu hem tahrik eder hem de varlığını fark etmeye zorlardı. Parmaklarım tam da bunu yapmak için masanın üzerinde kıpırdandı ve gözleri onlara kaydığında şaşırmadım. Serçe parmağımı ona doğru uzattım, daha fazlasını sunamayacağım için öfkeli ve utanç içindeydim. Çenesindeki bir kas bir kez kıpırdadı maskesi tekrar yerine oturmadan önce.

"Akşam yemeği için buradasınız, değil mi?" Dev, mutfağa geri dönmek ve bu gariplikten uzaklaşmak için ayağa kalkarak sordu. "Size masanızı göstereyim, olur *mu*?"

Elena'nın gözleri yüzlerimizde gezindi, pembe dudakları büzüldü. Bulanık suların altında dönen akıntıları hissedecek kadar zekiydi ve merakının bu karmaşadan uzak durma içgüdüsünün önüne geçip geçmeyeceğini merak ediyordum.

"Giselle, senden bir iyilik isteyeceğim. Yarın sabah kahve içmek için boş vaktin var mı?"

Zihnim bahaneler arasında koştururken nefesimi tuttum, sanki kızgın kömürlermiş gibi birinden diğerine atladım. Hiçbir şey uygun görünmüyordu ve ayrıca, eski sevgilim ve ablamın paylaştığı daireyi görmek için aptalca, çılgınca bir istek duyuyordum.

"Elbette."

Sinclair'e bakma riskini göze aldım ve onun bana temkinli gözlerle baktığını gördüm. Dudakları bir şey söylemek ister gibi hafifçe kıpırdadı ama Elena onu öne doğru çekerek aramızdaki bağı kopardı.

"Yarın o zaman." Bana hafifçe gülümsedi, Sinclair'in dağıtmaya eğilimli olduğu aynı küçük dilim, ama Cage'i görmezden geldi. Elena edepli olmakla övündüğü için bile dikkate değerdi.

Onlar duyma mesafesinden çıkar çıkmaz, ağzım ağır bir iç çekişin üzerindeki delik gibi açıldı. "Bu korkunçtu."

"Cehennem," diye kabul etti Cage. "Ama ilginç."

Kıpkırmızı sıvının geri kalanını yudumlarken şarap kadehimin arkasından kaşlarımı çatarak ona baktım.

"Sinclair gözlerini senden alamıyordu ve Elena da sana bakmaya dayanamıyordu."

"Söylemeye çalıştığınız şeyin bu olup olmadığını bilmiyor. Elena yıllardır gözlerimin içine bakamıyor."

Başını salladı ama kara gözleri şarap kadehinin dibindeki tortulara odaklanmıştı. "Görmekten nefret ettiği tek kişinin ben olduğumu sanıyordum."

Melankolisi beni şaşırttı. "Bay Rock Star'ın duyguları incindi mi?"

Alaycı ses tonum istediğim etkiyi yarattı, şarabının geri kalanını yudumladı ve bana sıırttı. "Asla. Bu küçük olaydan sonra şaraptan çok daha güçlü bir şey içebilirim." Parmaklarını omzunun üzerinden ayrılan çiftte doğru salladı. "Ben de bir kadın kullanabilirim. Senin de bir erkeğe ihtiyacın var, değil mi?"

Kalbim acıyla sıkıştı ve bir an için gerçekten kalp krizi geçirdiğimi sandım.

"Belki."

Çok güzel güldü. "Yeterince iyi. Hadi gidelim."

OceanofPDF.com

Altıncı bölüm.

Meksika'daki olaydan beri bir kulübe gitmemiştim ve ilk başta gergindim, özellikle de Sinner's gece kulübüne girdiğimizde ve Cage bir grup kadın tarafından neredeyse saldırıya uğradığında. Birçoğu onun Bir rock yıldızıydı ama bunun pek önemi yoktu, Fransız şarkıcı seks ve imkânsız bir çekicilik yayıyordu. Az giyimli kadınları eğlendirmesi için ona alan açmak amacıyla yan adımlarla uzaklaşmaya çalıştım ama eli beni yakalamak ve yanına yatırmak için.

"Hanımlar," diye gürledi alçak ve aksanlı sesiyle. "Bu muhteşem *Cherie*'ye bir içki lütfen, izninizle."

"Çok pürüzsüz." Bizi bara doğru çevirirken güldüm.

Omuz silkti ve belimi sıktı. "Güzel olmanın nasıl bir şey olduğunu bilirsin."

Onunla tartışmadım. Restorandan çıkar çıkmaz, Cage'in liderlik etmesine izin vermeye karar verdim. Bir rock yıldızının hayatında bir gece heyecan verici bir deneyim olmalıydı ve Meksika'da Sinclair ile nasıl hissettiğimi hatırlamak istedim, cinsellikle bir flaş ışığı gibi zonkluyordum.

"Dört shot tekila," diye emretti Cage, telaşlanmadan kalabalık barın önüne doğru ilerleyerek.

Ona kaşlarımı kaldırdığımda elimi kaldırdı ve üzerine tuz serpmeden önce hızla tenimi yaladı. "Meksika için."

Titrek bir nefes aldım, bir elime misket limonunu, diğer elime de shot'ı sıkıştırdım. "Meksika için."

Bu dört saat önceydi diye düşündüm, ya da en azından üç. Ama sadece parıldayan çıplak tenimde yanıp sönen renklerle noktalanan karanlık boşlukta tüm zaman duygusunu kaybetmiştim. Elbisem terden ıslanmıştı, benim ve dans ettiklerimin, sanki dans pistinde olmak onlara bu hakkı veriyormuş gibi bedenimi yakından hisseden kadın ve erkeklerin.

Şu anki ortağım, muhtemelen Wall Street'teki işine giderken giydiği takım elbisesinin son parçalarını giymiş, yakışıklı, tam bir Amerikan erkeği, elini dizimden kalçama doğru götürdü ve bacağının üzerinden geçirerek

yaklaştırdı. Gözlerimi kapattım ve zengin baslı şarkının nabzına ve kanımda dolaşan alkolün girdabına odaklandım.

Cage yanımdaydı, bir şekilde aynı anda üç kızla eşit şekilde dans ediyordu, kara alnı terden bir taçla parlıyordu ve bu onu

daha seksi, daha az medeni ve daha dinsiz görünüyordu. Gözü üzerimdeydi ama rahatsız edici hissettirmiyordu. O benim eğlence bekçimdi, onunla geçirdiğim her anın ağzına kadar eğlenceyle dolu olmasını sağlıyordu.

Partnerim Tim ya da Jim, burnunu kulağımın üstündeki nemli saçlara bastırdı ve "Çok seksisin," diye fısıldadı.

Geri çekildim, bir elimi nemli göğsüne bastırdım ve dizlerimin üzerinde eğilip elimi göğüs kafesinden kalçasına doğru sürükleyerek aşağı inerken nazlı bir şekilde gülümsedim. İniltisi elimde titreşti.

Beni istiyordu. Pantolonunun üzerinden tahrik olduğu her halinden belliydi ve gözlerindeki sıcaklık barizdi, neredeyse yalvarıyordu. Onunla eve gitmenin iyi bir fikir olup olmayacağını merak ettim. Daha önce hiç tek gecelik ilişki yaşamamıştım ve Sinclair içimde tek başıma, odamın karanlığında parmaklarımla gideremeyeceğim bir ihtiyaç uyandırmıştı.

Tam ağzımı açmıştım ki dudaklarım çukurlu çenesini sıyırdı. Onunla aynı hizada olduğum için dengemi kaybettim ve kendimi düzeltip neler olduğunu görmem bir saniyemi aldı. Daha önce Daha önce hiç görmediği iri cüsseli ve şu anda kaşlarını çatmış olan adam, Tim/Jim'in burnuna vurmak için bir kolunu geri çekti. Hemen kan fişkırdı ve kendi üzerine yığılırken ettiği küfürleri ayırt etmek neredeyse imkânsız hale geldi.

Şaşkınlıkla izledim ve Cage'i bulmak için arkama uzandım. Eli benimkine takıldı ve parmaklarımız birbirine dolandı. Hâlâ kavgadan dolayı dikkatim dağılmıştı - benim yüzümden olamazdı, adamları tanı mıyordum bile - elimdeki elin Cage'e ait olamayacak kadar zayıf, parmakların uzun ve güçlü olduğunu fark etmem bir anımı aldı. Nefesim boğazımda düğümlendi ve onu görür görmez bir hayalet gibi kaybolacağından korktuğum için yavaşça omzumun üzerinden baktım.

Tam olarak dönmeme fırsat vermeden, beni toplanmış cesetlerin arasından sorunsuzca sürükleyerek uzaklaştı. Bana dikkatle bakan Cage'in yanından geçtik, bir elindeki örgüsünün ucunu dudaklarına değdiriyordu.

Sinclair, ana dans pistinden çıkıp açık ikinci kata çıkan merdivenleri tırmanana kadar hızını kesmedi. Atmosfer, alt kattaki cinselliğin flaş ışığı gürültüsünden daha yavaştı. Burası şehvetle doluydu. İnsanlar alçak kadifemsi seslerle konuşuyor, birbirlerine yakın bir şekilde yarı Parlak siyah perdelerle gizlenmiş özel kabinler. Dans pistinde birkaç kişi birbirine karışmış, tansiyonu yükselten bir kasıtle ağır çekimde birbirlerine dokunuyorlardı.

Sinclair onu durdurmaya çalışan insanlardan hiçbirleriyle konuşmadan kat boyunca ilerlediği için VIP salonunu gözlemleyecek vaktim bile olmadı. Sonunda, bardaki küçük bir kapıdan yalpalayarak geçtikten sonra ikinci katın en ucunda durduk. Tek kelime etmeden bir kart okuttu ve beni yavaşça odanın içine itti. Ona bağırarak için döndüm ama kapı çoktan kapanmıştı ve diğer tarafta biriyle konuştuğunu duyabiliyordum. Kapıyı çekip açmaya çalıştım ama diğer taraftan biri yan tarafı kapalı tutuyordu.

Öfkeyle, geçici hapishanemle yüzleşmek için döndüm. Orta büyüklükte bir ofisti, ön duvarı tamamen camdan yapılmıştı ve alt kattaki ana dans pistine bakıyordu. Zemin müziğin gücüyle hafifçe titriyor ve karanlık oda renkli ışıklarla parlıyordu. Birdenbire üşüyünce ellerimi sertçe kollarımda aşağı yukarı ovuşturdum ve biraz burnumu sokmaya karar verdim. Eğer Sinclair beni lanet bir Neandertal gibi bir odaya tıkacaksa, ben de bundan faydalanacaktım.

Büyük mat siyah masa L şeklindeydi, hem kapıya hem de pencerelere bakıyordu ve üzerinde hiçbir eşya yoktu. Hayal kırıklığı içinde, birkaç kapıyı açmak için yüksek arkalı kırmızı deri koltuğa oturmak üzere hareket ettim. İlkini tam kapatmak üzereydim ki, iki siyah klasörün arasından çıkan Polaroid bir fotoğrafın beyaz kenarını fark ettim. Dikkatlice çekip çıkardığımda ve fotoğrafa baktığımda kalbim hızlandı. Fotoğrafta sırtüstü uzanmışım ve kızıl saçlarım uykulu, tok bir yüzün etrafında dönüyordu. Göz kapaklarım hafifçe gülümseyen gözlerimin üzerinde düşüktü ve bir elim göğsümün kremsi tepesine dayanmıştı. Birlikte geçirdiğimiz son gecede balkondan yatak odasına geçtikten bir süre sonra fotoğrafı çektiğini zar zor hatırlıyordum. Fotoğrafi sakladığına inanamıyordum ama yaşadığım şokun altında bir yerlerde güçlü bir sakinlik duygusu yükseliyordu.

Kapı açılıp kapandığında başımı kaldırıp bakmadım. Bunun yerine, elbisemin eteklerinin kalçalarımın üzerinde ne kadar yükseldiğinin farkında olarak bacaklarımı çaprazladım ve resme bakmaya devam ettim.

"Böyle bir şeyi ortalıkta bulundurmamak oldukça riskli." Kalbimdeki titreme sözlerime yansımadığı için minnettardım.

"Hatırladığım kadarıyla, tam olarak 'ortalıkta duran' bir şey değildi."

Sandalyede arkama yaslandım ve ona bakmak için kendimi zorladım. "Bu neden hâlâ sende Daniel?"

Kapı ile masa arasında sanki yaklaşmaktan emin değilmiş gibi duruyordu. Onu daha önce hiçbir konuda kararsız görmemiştim.

Onu *sinirlendirip sinirlendirmediğimi* merak ettim.

Sessiz kaldığında içimi çektim. "Peki. Burada olduğumu nasıl anladığını anlatmaya ne dersin? Ya da daha iyisi, aşağıda ne olduğunu."

Sert dudaklarının köşesinde bir eğlence belirdi. "Canım istemiyor."

"Pardon?"

Omuz silkti ve oturmak için kendinden emin adımlarla ilerledi. masanın karşısındaki sandalyeye oturdu. "Seninle bu konuda konuşmak istemiyorum." "Öyle mi?" Öfke içimde titreşti. "Ben de seninle bu konuda

burada."

Ha! Bundan nasıl hoşlanırdı?

Yine omuz silkti.

"Benimle oyun oynamayı bırak Sinclair. Ben neden buradayım?"

Masmavi gözleri alev alevdi ve öne doğru eğildi, o muhteşem yüzünü bana yaklaştırabilmek için kollarını masaya dayadı.

"Adımı söylemene bayılıyorum." Bu

beni hazırlıksız yakaladı. "Daniel?"

"Sinclair. Biliyor musun, senden önce soyadımdan nefret

ederdim." "O zaman neden herkes sana Sinclair diyor?"

"Cage her zaman insanları etkilemenin bir yolunu bulmuştur. Bu bana nereden geldiğimi hatırlatmanın bir yolu."

"Oh."

Belagat eksikliğime hafifçe gülümsedi, kendinden emin maskesi yüzünü sıkıca kapatmıştı. "Ve sen tam da seninle oyun oynamak istemediğim için buradasın. Buradasın çünkü seni en sevdiğim elbise ve en sevdiğim gülümsemeyle bir düzine farklı erkekle dans ederken gördüm ve buna dayanamadım." Yavaşça, yol boyunca benimle göz teması kurarak ayağa kalktı ve masanın etrafından dolaşarak önümde durdu, o kadar uzundu ki gözlerine bakabilmek için sandalyeyi geriye yatırmak zorunda kaldım. "Buradasın Giselle, basit ve karmaşık bir şekilde, çünkü seni özlüyorum."

Dilim ağzımın çatısına yapışmış, dişlerimin arkasına yapışmıştı, öyle ki cevap vermek şöyle dursun zar zor nefes alabiliyordum. Gözyaşları Gözlerimin arkasındaki nemin buraya gittiğini utançla fark ettim. Ama bana bakışları şefkatli ve açıktı.

ona verebileceğim her türlü cevabı alacaktı.

Kapının çalınmasıyla ikimiz de sarsıldık ve Sinclair içeri girmeleri için seslenirken usulca kıkırdadı. İçeri giren genç kadın çok güzeldi ve tamamen tenliydi, giydiği minik bluz ve siyah etek sadece

olmazsa olmazlar. Dudaklarını yaladı ve bir tepsi getirip Sinclair'ın onu yönlendirdiği yerdeki sehpaıa yerleştirirken Sinclair'e gülümsedi. Konuşuyorlardı, kibarca havadan sudan konuşuyorlardı ama ben Sinclair'ın açıklamasına odaklanmıştım.

Beni özledi.

Kalbim göğsümde çok sıcaktı, savrulan kalbimin üzerindeki güneş gibi okyanus midesi. Aynı anda hem ölümcül derecede hasta hem de çok canlıydım, kaçış hissi olmayan bir arzu ve acı askısında asılı duruyordum.

Kız gittiğinde, resmen nefesim kesilmişti.

Sinclair tek kelime etmeden uzanıp elimi tuttu ve beni küçük salon alanından gelen cennet gibi çikolata kokusuna doğru ilerledim. Büyük altın lake tepsideki çikolata, mini kek ve şekerleme çeşitlerine kaşlarını çatarak baktım ve tekrar Sinclair'e döndüm.

Sırıttı, kalbimi kancaya takan ve onu suların içinden doğruca ağına doğru sürükleyen o nadir dolu ve çocuksu gülümsemelerinden biriydi. "Kulübe Sinner's denmesinin bir sebebi var. Burada oburluk da dâhil olmak üzere tüm zevklere hitap ediyoruz. İkinci katta bir tatlı barı var."

Vay be dedim ve alçak kırmızı aşk koltuğuna oturdum. Sinclair kadife sandalyelerden birini çekiştirerek yaklaştırdı ve o da oturdu.

"İç." Uzun su bardağını başıyla işaret etti. "Ve ye."

Soğuk sıvıdan uzun bir yudum aldım, kuruyan boğazıma iyi geldiği için minnettarım ve çikolata kaplı çileği dikkatlice ısırdım, tazelenmiş dilimde acı ve tatlının patlamasıyla gözlerim kapandı.

Gözlerimi tekrar açtığımda Sinclair bana bakıyordu. Titredim, beni canlandıracak çekiç darbesini bekleyen bir gong gibi duruyordum.

"Toplum içinde yemek yemen yasaklanmalı." Başını salladı ve bir bileğini diğer dizinin üzerine koydu. "Seni izlemenin ne büyük bir zevk olduğunu neredeyse unutuyordum."

Sertçe yutkundum ve ahlakımın kaygan yüzeyinde tutunmak için mücadele ettim. "Böyle şeyler söylememelisin."

"Ben olsam bu ifadeyi değıştirirdim. Böyle şeyler söylemeliyim. Her zaman. Bekar. Gün. Ama sen bana bunları duymak istemediğini söyledin, o yüzden..." Ne yapacağını şaşırmış bir halde avuçlarını açtı.

"Sen..." İçimi çektim. "Ne yapıyorsun, Sinclair?"

"Anlaşmamızı yeniden müzakere ediyorum."

"Bir anlaşmamız yok."

Başını salladı, hiç etkilenmemişti ve ısırik büyüklüğündeki günah tepsisini işaret etti. "Yiyin lütfen."

Onunla tatlıların arasına baktım, ikisi de cazibeyi temsil ediyordu. vücuduma yönelik tehditler. Kötünün iyisini seçerek kakao tozlu bir trüf mantarı aldım.

"Bir kulübün olduğunu bilmiyordum," dedim, çünkü şu anki konuşmamızda kendimi güçsüz hissediyordum.

"Aslında bu benim ilk varlığımı." Yüz ifadem karşısında hafifçe kıkırdadı. "Yirmi bir yaşındaydım, üniversiteyi yeni bitirmiştım ve hâlâ kontrolcü, muhafazakâr ailemle yaşıyordum. Oldukça klişe bir benzetmeydi. Gitmeme izin vermezlerse, kendimi dışarı attırabileceğimi umuyordum ve bir kulüp sahibi olmak bunu yapmanın yolu gibi görünüyordu."

"Onlar hakkında bir şeyler duydum. Seni evlat edindiklerini bana söylememiştin."

"Sana pek çok şeyi anlatmadım, bu anlaşmamızın bir parçasıydı. Ve ailem ve sonuçsuz isyanlarım konusu, anlatmaktan hoşlandığım bir şey değil. tartışalım." Yan gözle bana baktı, gözlerinde muzip bir ışık vardı.

Kendimi öne doğru eğilmiş, ağzım yanağından oltaya yakalanmış bir balık gibi hafifçe açık buldum. "Ne olmuş yani?"

"Ne olmuş yani?" dedi, gözlerinde kendini beğenmiş bir gülümsemeyle. "İşe yaradı mı?"

"Tam olarak değil, ama şaşırtıcı derecede kârlı bir kulüp ve ilk milyonumu elde ettim."

Öfkeyle arkama yaslandım. "Yani tam olarak klasik bir gençlik kinayesi değil."

Tekrar güldü, bu sefer daha yüksek sesle ve bunun şimdiye kadar duyduğum en yüksek ses olduğunu fark ettim. Keşke zihnim daha berrak olsaydı, sistemimdeki bol miktarda likör tarafından bulanıklaştırılmasaydı, böylece onu daha iyi özümseyebilirdim.

"Hayır, tam olarak değil."

Ağzımı sulandıran bir zarafetle ayağa kalktı ve tekrar üzerimde durmak için hareket etti. Gözlerimi şekerlemelerden ayırmıyordum ama bunun onu görmezden gelmek için mi yoksa içimdeki huzursuz itaatkârın yer değiştirmesi ve satın almak için savaşıması yüzünden mi olduğundan emin değildim.

"Bana ne öğrettiğini bilmek ister misin, Giselle?" Sesi daha derindi ve hafif aksanlı kelimeleri omurgamdan aşağı kayan buz gibi karıncalanıyordu.

O kadar yakındı ki yanağım neredeyse pantolonunun kalçasına değecekti. Pantolonu dişlerimle çıkarmak ve ağzımı, ellerimi ve boğazımı onun üzerinde kullanmak istiyordum.

"Bana sabır sanatını öğretti. İyi şeyler bekleyenlerin başına gelir diye bir söz duydunuz mu hiç?"

Daha önce duymuş olmama rağmen başımı hafifçe salladım.

Eğilip bir parmağıyla çenemi hafifçe yukarı kaldırarak boynumu büktü ve gözlerimi onunkilere dikti, nefesi tepemde ılık ve viski kokuluydu.

"Sabır bir erdemdir, erdem bir zarafettir, zarafet ise yüzünü yıkamayan küçük bir kız çocuğudur" dedim.

Yüz hatlarının, gevşek bir domino taşının bir düzine daha yuvarlanması gibi önce yavaşça kahkahaya dönüştüğünü görecektim kadar yakındım.

Sözlerini bitirdiğinde, yıldızlarla dolu kafesli gözleriyle bana baktı. "Beni her zaman şaşırtıyorsun."

Masanın üzerindeki cep telefonu öfkeyle titredi ve cevap vermek için hızla benden uzaklaştı, beni omuz silkme ortasında bıraktı. Telefonu açtı ve tek kelime selam vermeden dinledi.

"Babasının kim olduğu umurumda değil, onu *kulübümden defedin*."

Sert tonu ve resmi olmayan üslubu karşısında kaşlarım havaya kalktı. Sinclair'ın sesini *hiç* yükseltmediğinden oldukça emindim. Ani ruh hali değişikliğinin tetiklemesiyle odadaki hava sertleşti ve bana doğru bastırdı, ta ki ben yerine kilitlemişim.

Telefonu yavaş bir sakinlikle tekrar yuvasına yerleştirdi ama bana baktığında yüzü amansızdı, gözleri sadece bir renkti.

"Dediğim gibi, beni her zaman şaşırtıyorsun. Ama bu geceki davranışından hiç memnun kalmadım. Sarhoş bir şekilde öyle erkeklerle dans etmen." Başını iki yana salladı. "O olaydan sonra daha dikkatli olmak isteyeceğini düşünmüştüm. Meksika."

Dart oku ölümcül bir isabetle göğüs kemiğime saplanınca irkildim. "Bana Meksika'dan bahsetme. Bu gece tamamen güvendedim ve farkındaydım, Sinclair. Ve eğer senin aptal Fransız kadın düşmanlığına hitap ediyorsa, Cage yakınlardaydı."

"Yine de hoşuma gitmedi." Şimdi sert konuşmuyordu, aslında aksanı biraz kalınlaşmıştı ve kızgın olmaktan çok rahatsız görünüyordu.

Sanki onun endişesinden, potansiyel kıskançlığından etkilenmemiş gibi güzelce omuz silkdim. "Bu konuda bir şey yapmaya hakkın yok."

"Buna hakkım var Giselle ve bu hakka her zaman sahip olacağım. Sana başka hiçbir erkeğin olmadığı ve olamayacağı kadar yakınım."

"Hayır."

"*Mais oui*," diye onayladı Fransızların o şeytani, rahat kibriyle. "Senin hakkında, senin bile keşfetmekten hoşlanmadığın karanlık yerleri ve derinleri biliyorum. Kendinde nefret ettiğin şeyleri biliyorum ve ben mi? Onları besliyorum çünkü güzel olduklarını biliyorum."

"Kes şunu," diye nefes aldım, aniden bedenimi saran hafif titremenin farkına vardım.

Bir omzunu küstahça kaldırdı ve ellerini ceplerine soktu. "Bu bilmeyi bırakabileceğim bir şey değil."

"Benden ne istiyorsun?" Yakıcı bir gözyaşı kapağımın üzerinden yuvarlanıp yanağımdan aşağı kaydı.

Sinclair uzanıp başparmağıyla yanan izi süpürdü. "Arkadaş olabiliriz."

Gülüşüm gözyaşlarımla ıslanmıştı. "Saçmalama."

"Daha önce kimsenin beni *alaycı* olmakla suçladığını söyleyemem."

"*Je le crois pas*," dedim alaycı bir şekilde, *buna inanmıyorum*.

"İşte bu yüzden arkadaş olmalıyız. Bana kendimi erkek gibi hissettiren tanıdığım tek kişi sensin."

Kaşlarımı çattım, bunun bir iltifat olup olmadığından emin değildim.

"*Le Petit Prince*'i biliyor musun? Bir söz vardır, 'sadece çocuklar ne aradıklarını bilirler' der."

Sessizce açıklamasını bekledim ama sadece o esrarengiz gözlerle bana baktı.

Arkadaşlık teklifinin ardındaki motivasyonun ne olduğu gerçekten önemli değildi, onu kapmak, onunla zaman geçirmeyi temsil eden her şeyi kapmak için çaresizdim. Çünkü o haklıydı elbette. Beni o zamandan daha iyi tanıyordu.

herhangi biri. Bağlılıkla sevdiğim ama hakkında çok az şey bildiğim Cosima'yı, hatta iki haftadır e-postalarımın cevap vermeyen Brenna'yı bile. Sinclair'le arkadaş olmak, ona içtenlikle gülümseyebileceğim, ailemizin önünde onu tanıyormuş gibi konuşabileceğim ve sanki buna hakkım varmış gibi onunla rahatça vakit geçirebileceğim anlamına geliyordu.

"Tamam."

"Tamam mı?"

"Evet, yani tamam. Bence biz de arkadaş olmalıyız."

Birbirimize gülümsemeden baktık çünkü sevincimiz gözlerimizde yoğunlaşmıştı. Kendimi sıcak mavi tonlara kaptırdım ve nefes almayı bıraktım. Yavaşça uzandı ve uzun parmaklarını elime dolayarak beni nazikçe ayağa kaldırdı.

Gülümsemesini engellemek için gösterdiği çabayla gözleri hafifçe kırıştı. "Seni eve götürüyorum."

Arzu bir kukla ustası gibi iplerimi çekti, ağzım açık kaldı.

"Arkadaşlar sarhoş arkadaşlarının tek başına araba kullanmasına ya da taksiye binmesine izin vermez," diyerek masadan cüzdanını ve anahtarlarını almak için uzaklaştı.

Derin ve gerekli bir nefes almak için o anı değerlendirdim. *Doğru*, arkadaşlar. Bir bilgiyi ezberlemeye ve taşımaya hiç bu kadar ihtiyacım olmamıştı. Göz ucuyla onun yalın halini izledim, renkli ışıklar bir kameranın ışığı gibi yanıp sönüyordu. Kocaman nefesimi bıraktım ve kendimi yeni mantramla doldurmak için bir tane daha çektim, *sadece arkadaşlar*.

Kapıyı açar açmaz Cosima'nın evde olmadığını anladım, hava serin ve karanlıktı, alışlagelmiş ateş ve surround ses hoparlörlerinden gelen müzik mırıltıları yoktu. Onun yokluğunun bir lütuf mu yoksa bir lanet mi olduğundan emin değildim çünkü Sinclair ile aramızda sürekli çatırdayan elektrik akımı, yalnızlığımızı anladığımız anda şiddetle kesildi.

"İçki?" Dairenin arka tarafındaki mutfığa doğru ilerlerken mırıldandım.

Bir cevap beklemeden, tamamen dolu dolapları karıştırmaya başladım. Cosima'nın içkiyi nerede sakladığına dair hiçbir fikrim yoktu ve nereye koymuş olabileceğini tahmin edemeyecek kadar yorgundum.

"Sen otur," dedi, kemiklerimi arzuyla titreten o sessiz, sert sesiyle. "İkimize de birer içki hazırlayayım."

Minnetle başımı salladım ve büyük ahşap adadaki taburelerden birine kaydım. Mutfakta zarifçe manevralar yapmasını, buzları, bardakları ve viskiyi sanki kendisi yerleştirmiş gibi yerleştirmesini izledim.

"Buraya çok geliyorsun."

"Evet." Her bir bardağa, biri buzlu diğeri buzsuz olmak üzere ikişer parmak doldurdu. "Arkadaşlık kurabilmemizin nedenlerinden biri de bu. Cosima, Elena ile tanışmadan önce bile arkadaşımdı."

En büyük kız kardeşimin adıyla boyanmış bir nefret oku kalbimin tam ortasındaki yuvasını buldu. Onu orada suçluluk ve utançla pekiştirdim ve zonkladığını hissettim.

"Biliyor musun, Cosima ile arkadaş olamayacağınızı söyleyebilirim ama," diye hafifçe güldüm, "o bulaşıcı, değil mi?"

"Evet."

Bana buzlu bardağı uzattı ve ben bardağı dudaklarıma götürüp yanan sıvıyı dilime değdirirken dikkatle beni izledi. Gözlerine baktım ama ya etkilenmemişti ya da çok dikkatli davranıyordu.

"Onunla nasıl tanıştınız?" Cosima hakkında konuşmak da en iyi konu gibi görünüyordu. Aslında, Sinclair'le konuşurken kendimi rahat hissedebileceğim *tek* konu bu gibi görünüyordu.

Geri adım atarak adanın karşısındaki tezgâha yaslandı ve bana takım elbiseli güzel fiziğinin tam görüntüsünü verdi.

"Willa imzaladı." Evlat edindiği annesinin adını tanıdım ve ona anne gibi sevgi dolu bir şekilde hitap etmediğini fark ettim. "On dokuz yaşındayken. Onu keşfettiğinde Willa ile İtalya'daydım, yağmurun altında uzun siyah bir elbiseyle duruyordu. Saçının nerede bittiği ve elbisenin nerede başladığı belli değildi. Dante'nin *Cehennemi'nden fırlamış gibiydi*."

Başını salladı ve sanki bir anıyı kehanet ediyormuş gibi bardağına baktı. Devam etmesini bekledim ama sessiz kaldı. Cosima evden uzakta geçirdiği zaman hakkında hiç konuşmadı ve dürüst olmak gerekirse, sanırım geri kalanımız onu itiraf etmeye zorlamaktan çok korkuyorduk. On sekiz yaşında bir kızın ailesini yoksulluktan kurtarmak için tam olarak ne yapması gerekiyordu?

Titreyerek Sinclair'i hayal aleminden çıkardım. Dudakları düz bir çizgi halinde sıkıştı. "Böyle hüznü gözlere sahip olmak için çok gençti. Ailemle yaşamasını istemedim - belli ki zaten çok şey yaşamış - bu yüzden onu burada, New York'ta misafir etmeyi teklif ettim."

"Vay canına," diye düşünürken birkaç kez gözlerimi kırıştırdım. esrarengiz Fransız.

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Söylemesi ilginç bir deneyimdi En azından. Sadece kısa bir süre içindi; bir yıl içinde Elena ve annemi getirecek kadar parası oldu. Sebastian kısa süre sonra Los Angeles'tan geldi."

Ve sen onunla tanıştın.

İtalya'da kalsaydım ne olurdu? Ailemle birlikte New York'a taşınısaydım ve Sinclair hem Elena'yla hem de benimle Aynı anda mı?

Bu varsayım dişlerimi ağrıttı.

"Biliyorsun," dedim kendimi bu yıkıcı düşünce çizgisinden uzaklaştırmak için, "son beş yılda aileme ne olduğu hakkında pek bir şey bilmiyorum. Cosima ve Sebastian bu konuda hiç konuşmazlar ve bildiğin gibi Elena ile de çok yakın değilim." İçimi çektim ve yanan viskiden uzun bir yudum aldım. "Eskiden hepimiz çok yakındık."

Sinclair kollarını kavuşturdu ve başını eğerek devam etmemi bekledi. Aramızdaki kilometrelerce mesafenin nedeni olan ailem hakkında konuşmaya hazır olması beni şaşırtmıştı, ama konuşacak ve beni anlayacak birine sahip olmanın verdiği rahatlama beni daha da şaşırtmıştı.

"Napoli'ye gittin mi?" Tereddüt etti ama başını salladı. "Neden gitmediğinizi anlayabiliyorum. Turistler pizza ve tarih için gidiyorlar ama asla Floransa, Roma, Venedik ya da Umbria'daki gibi büyülenmiş olarak ayrılmıyorlar. Napoli son derece kirli bir yer, özellikle de fakirseniz."

Sinclair hala dinlediğini belirtmek için başını salladı ve arkasını dönüp buzdolabından ve dolaplardan birkaç şey aldı. Hafif bir gülümsemeyle krep için malzemeleri bir araya getirmesini izledim.

Yüzüme bakmadan, "Yemek yemen gerek," diye açıkladı.

Tam bu sırada alkolün ağırlaştırdığı midem bulandı ve mide bulandırıcı bir şekilde ters döndü. "Tamam."

"Devam edin."

Bardağımdaki buzun dönüşünü izledim ve düşüncelerimi toparlamaya çalıştım. "Eminim Seamus'u duymuşsundur. Üniversitede İngilizce profesörüydü.

Ancak ikizler doğduğunda kumar ve içki sorunu nedeniyle üniversiteden ayrılmak zorunda kalmıştı. İtalya'yı, İtalya'yla ilgili her şeyi çok severdi ve Boston'da İrlandalı bir Katolik olarak büyürken amacı bu ülkeye taşınmaktı." Gülüşüm zoraki oldu. "Ailesi bu konuda onunla alay etti ve sonunda taşınmayı başardığında onları evlatlıktan reddettiler. İsimlerini bile bilmiyorum."

"Sen de ister misin?"

Sorusu beni şaşırtarak dürüstçe cevap vermemi sağladı. "Evet, ama sadece Seamus'un nasıl bu hale geldiğini bilmek istediğim için. Ailesini mafyaya borçlandırmaya ve iz bırakmadan ortadan kaybolmaya karar vermesine ne sebep oldu?"

Sinclair başıyla onayladı ve ben de bir dakika durup onun güçlü bileğinin krep hamurunu çırparkenki şaşırtıcı derecede erotik görüntüsünü izledim.

"Cosima taşındıktan sonra ortadan kayboldu. Sebastian, Cosima'nın Ondan birkaç ay sonra Amerika'ya gittik. Neredeyse yoksulluk içindeydik ve çok yalnızdık." Küçük Napoliten evimizdeki aşırı sessizliğin donuk titreşimini ve annemin yakışıklı yüzündeki çökmüş bakışı, gülümsemesinin nasıl sürüklendiğini ve yumuşak ellerinin nasıl titrediğini hatırlayabiliyordum.

"Onlara kızgın olsaydın anlaşılabilirdi." Gözleri benimkilere takılı kalırken akıcı hamuru tavanın yüzeyinde ustalıkla döndürdü.

"İkizlere kızmıyorum, hiç kızmadım ve kızamam da. Bizi oradan çıkarmak için her şeyi yaptılar, bilmediğim ve muhtemelen asla bilmemem gereken şeyler." Tereddüt ettim, ona gerçeği söylemeli miyim emin değildim.

Tamamlanmış krebi bekleyen bir tabağa çevirdi ve makine gibi verimliydi. Sessizliği bir hediye idi. Beni yargılamayacağını biliyordum çünkü ikimiz söz konusu olduğunda Sinclair benim müzisyenimdi,

Doğru melodiyi üretene kadar ustaca tıngırdatırdım. Sesi ben çıkarıyor olabilirdim, ama orkestrasyonu o yapmışken beni nasıl suçlayabilirdi ki?

"Bazen Elena ve anneme kızıyorum."

Çevir, kay ve tereyağı tavaya düşerken cızırdama.

"Annem Seamus'la bu kadar uzun süre kaldığı için, onu terk etmesi gerekirken sevdiği için. Ve Elena... İkizler gittiğinde kardeş olmayı bıraktık."

Ona Christopher'dan, üçümüz arasında olanlardan, Elena'nın beni nasıl asla affetmediğinden bahsetmek istedim. Ama bu gerçekten benim hikâyem değildi, en azından Elena'nın şimdiki partnerine, benim için ne ifade ediyor olursa olsun, anlatamazdım.

Sinclair mükemmel pişmiş bir krebin üzerine kahverengi şeker serpti, katladı ve avucunun içinde kolayca dilimlenmiş bir limonu üstüne sıktı.

Yerleştirdi

tabağı önüme koydu ama ben çatalı alamadan bileğimi yakaladı. Çevik parmaklarıyla bileğimdeki lastiği kopardı ve arkama geçerek dağınık, hâlâ hafif nemli saçlarımı ellerinin arasında nazikçe topladı. Serin parmakları ağır nabzımın üzerinde gezinirken ürperdim. Saçlarımı atkuyruğu yaptığında hâlâ oyalanıyordu ve tüm apartmandaki tek ses benim ağır nefes alışımdı. Başım döndü ve hala oldukça sarhoş olduğumu fark ettim.

"Ye, Giselle."

İçimi çektim ama bana söylediğini yaptım, mutfakı temizlerken ve kendi rulo krebini ayakta yerken göz ucuyla onu izledim.

"Sanatla ilgilenmeye nasıl başladınız? Çocukluğunuz ciddiyetsizliğe ya da yaratıcılığa elverişli geçmemiş gibi görünüyor."

"Hayır, ama yine de yaptım. Çubuklar ve toprak kullandım, kaya oluşumları yaptım ve hatta elime bir kutu spreyci boya aldım. Elimizde sadece standart

sınıf kurşun kalemler ve yazıcı kağıtları, bazen de Seamus masalarda iyi iş çıkardıysa biraz daha güzel bir şey. Cosima bana ilk boya setimi On dokuzuncu doğum günümde, bu inanılmaz güzellikteki Sennelier yağlı boya kutusunu aldım. *L'École des Beaux-Arts'a giderken* yanımda götürdüğüm tek şeylerden biriydi."

"Bu beni tarif edilemeyecek kadar üzüyor," dedi basitçe.

Omuz silktim çünkü artık benim için bir önemi yoktu, buna izin veremezdim. "Bu beni çok etkiledi. Önüme fırsatlar çıktığında kim olduğumu ya da ne yapabileceğimi bilmiyordum. Sanırım kendimi değersiz hissettim."

"Artık daha iyi biliyorsun."

"Öyle," diye kabul ettim. "Meksika'da iyi ya da kötü her ne olduysa, yerine kilitlenmeme yardım ettin."

"Bu beni tarif edilemez derecede mutlu ediyor," diye mırıldandı, sanki sözlerim göğsünde ağırlaşmış ve ciğerlerini sıkıştırmış gibiydi.

Telefonu çalmaya başladı ama ne irkildim ne de şaşırdım. Yakınlaşmamızın kesintiye uğraması doğru görünüyordu. Cevap vermeden önce arkamı döndüm ve banyoya doğru ilerledim.

"Elena," diye mırıldandığını duydum, daha ben tam olarak kulak kesilmeden.

Sallanan kollarımla lavaboya dayandım ve aynadaki kızıl saçlı karmaşaya kaşlarımı çatarak baktım. Yıllarca aynada kendime baktıktan sonra

ve sadece muhteşem kardeşlerime benzemediğim yönlerimi görürken, lekeli rimel ve yapış yapış saçlarımla altında gizlenen kendi güzelliğimi bulmaktan mutluydum. Sinclair gibi bir adam beni bu kadar çekici bulurken kendimi çirkin, ortalama biri olarak görmem imkansızdı.

Kıyafetlerimi çıkardım ve duşu kaynar sıcaklığa getirdim. Çarpan spreyci beni daha da ayılttı ve beni bekleyen muhteşem ikilem yerine tenime değen tek tek su iğnelerine odaklandım dairenin içinde bir yerde. Lavanta kokulu ürünle tepeden tırnağa keselendikten sonra duştan çıkıp buharlı odaya girdim.

Temizlenmişim, kendimi ham ve Sinclair'le yüzleşmeye hazırlıksız hissediyordum. Umutsuzca ona olduğum gibi gitmek istiyordum,

çırılçıplak ve buzlu bir kek gibi soğumuş olarak. I

Beni şekerli öpücükleriyle boyamasını ve arzuyla pembeye boyamasını istedim.

Banyonun ortasında dururken, elim göğsümün üzerinden aşağıya, seksime doğru yol aldı. Elimi tüylü buklelerin arasından geçirdim ve klitorisimi bulduğumda tısladım. Bir elimi lavaboya dayadım ve yavaşça temizlenen aynada kendimle oynuyordum.

Meksika'daki ilişkimizden bir dizi anı zihnimde canlandı; açılmış ve şok edici bir şekilde ıslanmış halim, dilimde onun tahrik edici tadı, kıkımın ince derisinde keskin bir tokat izi.

Kayganlaşmıştım ve zonkluyordum, nefesim yine aynayı buğulandırıyordu. İki parmağımı girişime uzattım ve hafifçe inledim, dudağımı dişlerimin arasına aldım, Sinclair beni öpüyor olsaydı yapacağı gibi ısırdım, onun için gelmemi talep ettim. Parmaklarım çok küçüktü, tenimde çok nazikti ve onun dokunuşunun hassasiyeti, ellerinin bedenimdeki acı verici kıştırması ve cinsel çekimi için can atıyordum. Tekrar yüksek sesle inledim.

"Elle?"

Sesi tenimde patlayarak beni sıcak arzu kırıntılarıyla yıkadı. Parmaklarım daha hızlı çalışıyordu.

"Elle?" Tuvaletin hafifçe açık kapısının hemen dışında, daha yakındaydı. "Her şey yolunda mı?"

Uyarılmışlığımın ağırlığıyla gözlerim kısıldı ama kendimi onları açık tutmaya ve aynadaki kapıya bakmaya zorladım. Odaya girdiğinde, buharın bacaklarının etrafında döndüğünü ve tenini çigle öptüğünü görerek ödüllendirildim. Şiddetle ürperdim ve klitorisimi parmaklarımın arasına sıkıştırdım. Çok yaklaşmıştım.

Şok olmuş bir şekilde orada durdu, hafifçe bükülmüş popomun altından dışarı fırlayan pembe seksimi ve hevesle üzerinde gezinen elimi görüyordu. Sertçe yutkunurken boğazının şiştiğini ve titrediğini gördüm. İnledim.

Yanan gözleri aynada benimkilere dikildi ve gözlerindeki şiddetli arzu beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertecekti.

"Dur." Sesi odanın öbür ucundan bana bir kırbaç gibi çarptı. Elim çılgınca hareketlerini artırdı. Artık durmak için çok yakındım. "Dedim ki," diye tekrarladı o buz gibi, titiz sesiyle. beni ıslatıyor, "dur."

Elimden alıp lavabonun üzerine koyarken elim titredi. Aynada ona bakarken nefes nefese kalmıştım ve beni yönlendirmesini bekliyordum.

Dudakları düz bir çizgi halinde büzülmüştü ve yumruklarını ceplerine sokmadan önce kıvrılmıştı. "Yatağına git, Giselle."

Dönüp giderken kalbim duyulabilir bir sesle ahşap zemine düştü. Buhar açık kapıdan içeri girip kaybolmuştu ve soğuk apartman havası tüylerimi diken diken etmişti. Titredim ve vücuduma sarmak için askıdan bir havlu aldım.

Yatak odamda beni bekliyor olabileceğine dair beslediğim umut, karanlık odaya girip onu soğuk ve boş bulduğumda yerle bir oldu. Utanç gözyaşları gözlerimi yaktı ve burnumu gıdıkladı.

Havluyu bir kenara bırakıp yorganın üzerine uzandım ve soğuk havanın lav dolu bedenimi neredeyse patlamak üzere olduğu yerden aşağı indirmesine izin verdim.

Dairede Sinclair ile kendime dokunurken yakalandığım için aptalın tekiydim. Onunla arkadaş olmak için sahip olabileceğim her türlü fırsat, uygunsuz davranışımın kapı dışarı edilmişti. Ne bekliyordum ki? Gerçekten de aniden hain arzularına yenik düşüp beni bir Neandertal gibi yatak odasına sürükleyeceğini ve benimle hınzırca ilişkiye gireceğini mi düşünmüştüm? Bu bir aşk romanı değildi ve Sinclair de kesinlikle bir mağara adamı değildi.

Bardakta buza çarpan buzun çıkardığı tıkırtıyla gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Sinclair kapıda çerçevelenmiş bir şekilde durdu ve yatağımın karşısındaki yüksek arkalıklı sandalyeye doğru ilerlerken benimle göz temasını sürdürdü. Oturdu, bir ayağını karşı dizinin üstüne koydu ve viskisinden bir yudum aldı.

Göz kırptım.

Karşımda otururken tamamen rahat görünüyordu, bir filmdeki seyirci gibi ya da daha büyük olasılıkla bir striptiz kulübünde gösteriyi bekleyen bir adam gibi.

"Elbette," sesi banyodaki buhardan daha kalın, çıplak tenime saldıran soğuk havadan daha sıcaktı, "devam et."

Nefesim gevşek ağzımdan dışarı akıyordu. Bunu yapabilir miydim? Yapmalı mıydım? Kız kardeşimle çıkan adamın önünde kendime dokunmalı mıydım?

Ama sen bunu yaptın, diye hatırlattı içimdeki kötü ses, *bunu Sinclair ile daha önce defalarca yaptın. Ve ayrıca, yapmak istiyorsun.*

Yine de tereddüt ettim, zihnim gizli arzumdan daha yüksek sesle dönüyordu. "Bana tekrar söyletme." Sinclair'in sesi sert parmaklarını Çırpınan düşüncelerimin etrafını sardı ve onları dikkatlice bağladı, ağızlarını tıkadı.

"Benim için o güzel amına dokun, Giselle. Boşaldığını görmek istiyorum."

Tüy gibi bir inilti benden kaçtı ve elim tereddüt etmeden hala nemli olan seksimi buldu. Aynı şeyi yapmak için girişime doğru ilerlemeden önce bir parmağımı klitorisimin etrafında tam olarak dokunmadan döndürürken sert yüzünü izledim. Çenesi titriyordu ve kendimi kızdırmanın onu daha da kızdıracağını biliyordum. İki elimi de iç uyluklarımın üzerinde gezdirdim, içimde oluşan karıncalanmayla gerildim ve derin bir iç çektim.

"Bacaklarını benim için daha geniş aç."

Avuçlarımla onları daha da ittim ve kendimi ona açmak için parmaklarımı seksimin üzerinde gezdirdim.

"Aferin kızıma," diye mırıldandı. "Sana şaplak attığım geceyi hatırlıyor musun? Kışın pembenin güzel bir tonuydu ve seni almam için bana yalvarmıştın, tatlı küçük amcığının zonklamasını hafifletmek için."

Sözleri bir fırça ateşi gibi tenimde hızla ilerledi, kavrulana ve tamamen çıplak kalana kadar vücudumun her yerindeki küçük tüyleri yaktı. Yoğunluktan gözlerim kapandı.

"Aç şu gözlerini, siren. Sesimin seni boşaltmasını izlemek istiyorum."

Ürperdim ve gözlerimi zorla açtım. Mavi bakışları hâlâ parlıyordu ama ağzı kalbimi ısıtan küçük bir gülümsemeyle yumuşamıştı.

"Sinclair," diye huzursuzca nefes aldım, serbest kalmamı tetikleyecek son bileşeni arıyordum.

Ayağa kalktı, bardağını boşalttı ve başucuma doğru ilerledi. Soğuk bardağını çıplak göbeğimin üzerine koyduğunda, ateş gibi yanan tenimle olan tezatlığından ürperdim ve üzerime eğilip bir elini sol yanağıma dayadığında nefesimi tuttum.

"Bu son, *küçük voleuse*." Dudaklarımın hemen üstünden konuştu, kelimeler sıcak nefesiyle ağzımdan kayıp gitti. "O yüzden iyi bir tane olsun."

Belki itiraz etmek ya da yalvarmak için ağzımı daha geniş açtım ama dudakları tatlı bir açık ağız öpücüğüyle dudaklarımı yakaladı. İki parmağı yanağımdan aşağı indi ve çırpınan nabzıma dayandı.

"Benim için gel," diye usulca emretti uzaklaşırken.

Ve yaptım, öyle derin bir his patlamasıyla vücudumdaki her kas sertçe kasıldı, o kadar sertti ki kriz geçirdiğimi sandım. Boğazımdan bir çığlık koptu ve bacaklarım makaslanarak elimi kalçalarımın arasına hapsetti.

Sonunda gözlerimi açacak ve elimi bırakacak kadar kendime geldiğimde, o gitmişti. Ondan geriye kalan tek iz komodinin üzerindeki boş bardak ve hala içimde devam eden kontrol ve arzu hissiydi.

kaslarım tükenmişti. Gözlerimi sıkarak kapattım ve ağladığının farkına bile varmadan gözyaşlarımın aktığını hissettim.

Bir tür kapanış istemiştim, cinsel bir 'veda'nın hayalini kurmuştum ve şimdi bir veda yaşadım, onun sesinden ve elimden sıkıldım, daha önce bildiğimden daha derin bir umutsuzluk hissettim. Sinclair hayatımda olabilirdi, en azından artık bir arkadaştı ama onun kalbine asla sahip olamayacağımı bilmek benim için hiç bu kadar net olmamıştı.

OceanofPDF.com

Yedinci bölüm.

"Gerçekten mi?"

Yüksek sesle güldüm ama restoranın kalabalık terasında öğle yemeği saatinde yaşanan trafik, benim seviyesizliğimi bastırdı. "Evet, gerçekten."

"Bunu anladığımı sanmıyorum." Annemin badem şeklindeki güzel gözleri kısılmıştı, İngilizce onu şaşırttığında yaptığı bir alışkanlıktı bu. "*Si vuole*

dipingere le persone aver fatto sesso?"

Cosima da gözlerini kısarak bakıyordu, daha zayıf, daha genç bir benzeriydi. "Hayır anne, bu Giselle."

Hepsi onaylarcasına başını sallayınca aileme kaşlarımı çatarak baktım. Yanılıyor olmalılar diye düşündüler, çünkü tatlı masum Giselle asla ahlaki açıdan belirsiz bir şey yapmazdı ve kesinlikle bu kadar kaba bir şey yapmazdı.

"Ben ciddiym." Derin bir nefes aldım ve nemli avuçlarımı gergin bir şekilde elbisemin yumuşak jarse kumaşının üzerinde kaydırdım. "Bir dizi yapmak istiyorum.

özel cinsel anlar, bireysel cinsellik üzerine bir çalışma."

Elena gülmeden önce bana baykuş gibi göz kırptı. Ne kadar hafif olduğunu fark etmem bir saniye sürdü, camdan rüzgâr çanları gibi tınlıyordu. Birkaç dakika önceki kıkırdamamla karşılaştırdığımda neredeyse irkiliyordum.

"Ciddi olamazsın? Kim sana böyle poz vermek ister ki?"

Boğazımı temizledim çünkü bu, konuşmamın gerçekten başarmam gereken bir kısmıydı. "Başlangıç olarak senin yapacağını umuyordum."

Bir saniyelik şok sessizlik beni kıpır kıpır yaptı. Elimi uzattım Şarap kadehi, acelemden neredeyse devriliyordu ve terleyen avucumu diğerinin içine kaydırdım.

"Kendi ailenden senin için çıplak poz vermelerini istediğine inanmıyorum." Elena'nın güzel yüzü dehşet içinde buruştu.

Onun varlığında sürekli hissettiğim utanç beni boğmakla tehdit ediyordu ama safrayı yuttum ve kendimi nefes almaya zorladım.

Sebastian kibirli bir sırıtışla bana dönmeden önce, "Bu *sanat* Elena, porno değil," diye tersledi onu. "Beni nasıl istersin? Eğer bir kadının fikrini almak istersen sana birkaç telefon numarası verebilirim."

Göz kırpması beni kıs kıs güldürdü ama Elena başını salladı. "Çok kaba birisin." "O zaman hangimiz daha Amerikalıyız, Elena? Kaba olan mı yoksa

iffetli mi?"

İyi bir noktaya değindi ama ben gülümsememi elimin arkasına sakladım.

"Bunu yapmaktan mutluluk duyarım," dedi Cosima yumuşak bir sesle.

"Ama elde edeceğin şey hoşuna gitmeyebilir."

Kaşlarımı çattım. "Mayo ve iç çamaşırı modelliği yapıyorsun Cosi. Dürüst olmak gerekirse, bunun senin için zor bir satış olacağını düşünmemiştim."

Bir omzunu zarif bir omuz silkme hareketiyle kaldırdı. "Yine de sırları örtmek için yeterli bir giysi, değil mi?"

"Beni istemezsin. Bu beden yaşlı."

Güzel annemle yüzleşmek için yan döndüm. Caprice Lombardi, bir İtalyan orta sayfa dergisi için hayal edebileceğiniz türden bir kadındı; ipeksi zeytin tonlu teninin altında yemyeşil bir kıvrım vardı.

Açık kahverengi gözlerinin köşeleri, Amerika'da onun yaşındaki bir kadın için çok uzun olan ama bir İtalyan için tam olarak doğru olan saçları, yaşlı ama her zaman seksi. Şimdi kalın siyah örgüsünün ucunu çekiştiriyor ve sanki daha genç ya da daha güzel olmadığım için beni hayal kırıklığına uğratiyormuş gibi endişeli gözlerle bana bakıyordu.

"Amerika'da çok uzun süre kaldın anne," diye azarladı Sebastian, ellerini tutmak için masanın öbür ucuna uzanarak. "Güzel ve yaşlı bir kadın inceliklidir."

Elena hafifçe homurdandı ve ikizlerin her ikisinden de ters bir bakış aldı ama bunun dışında sözlerine itiraz edilmedi. Bu bana Elena'nın ne yaptığını hatırlattı

İlk geldiğimde Sebastian'ın yaşlı ve evli bir kadınla ilişkisi olduğunu söylemişti. Ona bu konuda daha fazla soru sormaya karar verdim ama geldiğimden beri o kadar meşguldü ki onu neredeyse hiç görmemişim.

"O haklı. Çok güzelsin, anne," dedim ve onun gözlerindeki ışıltıyı izledim. Ben.

Elena'ya döndü ve dudaklarını büzdü.

en büyük kız kardeşimizi azarlayacaktı. Elena bakışlar altında

kıvrandı. "Tabii ki bunu Giselle için de yapacaksın?"

Aslında bu bir soru değildi ve karanlığın Elena'nın yüz hatlarına yaklaşan bir fırtına gibi çöktüğünü görebiliyordum.

"Gerçekten, Elena, eğer bunu yapmak istemiyorsan -" Ben başladım.

"Tabii ki öyle!" Annem bağırdı, elleri kelimeleri çılgınca noktalıyordu.

"Biz bir aileyiz, her zaman birbirimiz için bir şeyler yaparız, değil *mi*?"

"*Si, Mama*," diye koro halinde özenle söyledik.

İkizler birbirlerine baktılar ve Elena bana ters ters baktı.

İçimi çektim ve bardağımın sapıyla oynadım. Geçmişimizdeki birkaç hıçkırığa rağmen, Elena'nın benden neden bu kadar nefret ettiğinden hâlâ

tam olarak emin değildim. Bu

yanımda olması harika olurdu. Ailenin geri kalanına duydukları sevginin zenginliğine rağmen onlardan dışlanmış hissetmek kolay olacak kadar yakın olan ikizler gibi iki kişilik bir ekip olabilirdik.

Elena'yı Sinclair olmadan düşünmek imkânsız hale gelmişti ve giderek artan bir keşkeler silsilesi içinde, Elena ve ben daha yakın olsaydık Sinclair'i hâlâ arzulayıp arzulamayacağımı, sevip sevmeyeceğimi merak ediyordum.

"Geç kaldığım için özür dilerim." Sanki düşüncelerim onu çağırmış gibi, Sinclair Elena'nın yanında belirdi ve yanağına bir öpücük kondurmak için eğildi.

Mükemmel bir şekilde dikilmiş gri balıksırtı takım elbise ceket, gümüşü gri flanel pantolon ve siyah düğmeli bir ceketin üzerine uyumlu bir yelek giymişti. Kestane rengi saçları onu son gördüğümde bu yana geçen saatler içinde kesilmişti ve şimdi şık bir şekilde yanlardan kısa, tepeden uzun kesilmiş, güçlü yüz hatlarından geriye doğru yumuşak bir şekilde dalgalanıyordu. Bu onu yumuşatıyor ve zarıflaştırıyordu ama uzunluğunu özlüyordum, ruhundaki isyan dilimini yansıtıyordu.

"Benim hatamdı," diye açıkladı Cage, geniş bir sırtıyla arkasından yaklaşarak. Aynalı aviator güneş gözlüklerini bir çırpıda çıkarıp masanın üzerine fırlattı. "Kadınlar ön tarafta bana doyamadılar."

"Sanırım peşinde oldukları Ryan Gosling'di," diye düzeltti Sinclair kuru bir sesle Annem ve Cosima'nın yanaklarından öpmeyi bitirdiğinde Sebastian'ın elini sıktı.

Şimdi karşımdaydı ve ne yapacağını görmek için nefesimi tuttum. Beni iki yanağımdan da öpecek miydi yoksa sıradan bir merhabayla geçiştirebilir miydik? Tereddüt etmeden eğildi, serin dudaklarını aşırı ısınmış tenime zar zor değdirdi.

"Merhaba Giselle," dedi ve sesindeki boğuk ahşabı başka birinin duyup duymadığını merak ettim.

"Ah, *ma belle cherie*." Cage üzerime çullanıp dudaklarıma biraz fazla uzun bir öpücük kondurdu. Nefis kokusu, deri gibi bir şey ve saf erkeksi seks, üzerime yayıldı ve dudaklarım onun sert baskısı altında yumuşadı.

Sinclair yüksek sesle boğazını temizledi ve Cage'in sırtına vurdu. "Otur Casanova."

Cage bana göz kırptı ve sağımdaki boş sandalyeye oturdu, geniş bir sırtıyla koltuğumu kendine yaklaştırdı. Bana doğru eğilerek anneme, "Harika çocuklar yapıyorsun Caprice," dedi.

Memnuniyetle, annem kızardı. "Sen çok tehlikelisin."

Kahkahalarla havladı ve çenesini masada onun varlığından memnun olmayan tek kişi olan Elena'ya doğru uzattı. "Ben mi? Ben bir sineği bile incitmem."

"Pfft, bir sinek, belki hayır, ama bir kadının kalbi?" Annem kasvetli bir şekilde başını salladı. "Hiç şansın yok."

Şakalaşmalarına güldük ve herkes yemeklerini sipariş etmek ve havadan sudan konuşmak için yerleşti. Bu erteleme için mutluydum. Dün geceki utanç verici ahlaksızlığımdan sonra Sinclair'in huzurunda olmak En hafif tabiriyle garipti ve bir tutam saçımı endişeyle çekiştirmeden duramıyordum.

"Sakin ol Elle," diye konuştu Cage, başı menüsüne eğik, kırmızı dudakları kıpırdamadan. "Polis karakolundaki bir hırsız gibi davranıyorsun."

Bakışlarımı bilinçli olarak yavaşlattım ve tekrar ona baktığımda cömert gülümsemesinin bana geri döndüğünü gördüm.

"Umutsuzum."

"Evet, ama aşık olanlar normalde öyledir."

İçimi çektim ve kendi kendime verdiğim rahatsızlığı aşmaya kararlı bir şekilde omuzlarımı geriye attım.

"Çok daha iyi," diye mırıldandı Cage.

"Dün gece beni onunla bırakmamalıydın."

Bu onun hatası değildi, gerçekten. Eğer Sinclair beni isteseydi, Cage'in itirazları olsa da olmasa da başarırdı. Aslında, sırf onu benden uzaklaştırmak için sevimli dans partnerimle kavga etmesi için o adama para verdiğinden yüzde seksen beş oranında emindim.

"Dün gece onu öyle bırakmamalıydın."

Başım hızla ona doğru döndü, ağzım gevşedi.

Tüm ailemin önünde gerçekten Meksika'dan mı bahsediyordu?

Masaya hızlıca bir göz attığımda kimsenin beni dinlemediğini ve Elena'nın Sinclair'in kravatını sevgiyle düzelttiğini gördüm ama yine de sesimi alçaltarak, "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok," diye tısladım.

Cage menüyle ilgileniyormuş gibi yapmayı bıraktı ve gözlerimin içine baktı. "Ne yiyebileceğin hakkında hiçbir fikri olmayan sensin."

Onu daha fazla sorgulayamadan garson siparişlerimizi almak için geldi.

"Giselle ailesini çıplak resmetmek istiyor," dedi Elena, sunucu daha kulak kesilmeden.

Gözlerim utançtan yanıyordu ama çenemi yukarı kaldırdım ve beni bir tür sapık gibi hissettirmiyormuş gibi davranmaya çalıştım.

"Oh?"

Öyle mi? Sinclair'e ters ters baktım. Gerçekten mi? Sanat uzmanı ve eski sevgiliden aldığım tek şey aptalca bir "oh" mu?

"Bunları önceden sipariş edebilir miyim?" Cage masumca sordu, benimle konuşuyordu ama ablama bakıyordu.

"En azından Cage'in sana poz vereceğini biliyorsun," diye alay etti. "Evet, inanmayabilirsin ama çıplak daha da iyi görünüyorum."

Sebastian onunla yumruklaşmak için öne doğru eğildi, film yıldızı ve rock yıldızı karşılıklı öz-sevgileriyle birbirlerine bağlandılar. Neredeyse tapılacak bir şeydi.

"Cinselliği sergilemek istiyorum," diye açıklamaya çalıştım, dün gece Sinclair gittikten sonra içinde debelendiğim kirli tutku dalgasında aklıma gelen fikir tamamen şekillenmişti. "İnsanların paylaşmaktan en çok korktukları o çalıntı, özel anları."

"İlginç," dedi Sinclair. "Bize bazı örnekler verebilir misiniz?"

Elena kaşlarını çattı ama ben devam ettim, "Tamam. Göğüslerini nostaljik bir şekilde dikleştiren yaşlı bir kadın, bir ayağın ereksiyona bastırılması ve bunun fetişizmi ya da belki banyoda tek başına bir kadın, mastürbasyon yaparken aynadaki yansımasına bakıyor."

Sinclair'in gözleri üzerimdeydi. Yüzümden göğsümün kızarmış derisine soğuk bilyeler gibi yuvarlandıklarını hissedebiliyordum.

"Tabii ki zevkli olacak," diye eklemek için acele ettim. "Önemli olan çıplaklık ya da seks değil, bir insanın en özel arzularından kaynaklanan kırılganlık ve utanç."

Arzunun utancını çok iyi biliyordum. Sinclair'e her baktığımda bunu kalbime inen bir yumruk gibi hissediyordum.

Herkes Sinclair'e bakarak bekledi, prestijli bir sanat galerisinin sahibi olan, fikirlerine güvenebilecekleri bir adamdı. Fark ettim ki İlk kez onu etkileme konusunda endişelenmem gerektiğini anladım çünkü o benim gizli sevgilimin yanı sıra bir anlamda *patronumdu*.

Yargılamaya hazır bir şekilde başımı kaldırdım ve gözlerimiz duyulabilir bir *klik* sesiyle kilitlendi.

"Aleah Chapin'i duyduunuz mu? Kendisini galerimizde ağırladık ve çalışmaları olgun kadınları çıplak olarak ele alıyor. İlginç bir yaklaşım, kesinlikle feminist bir yaklaşım ve sanat dünyasında büyük ilgi uyandırdı." Durakladı ve ağzının kenarlarında gülümsemeye benzer bir titreşim belirdi. "Serginizin 'ilgi'den çok daha fazlasını uyandıracığına inanıyorum. Aslında, ben

İnanıyorum ki, üretebileceğinizden çok daha hızlı bir şekilde insanların resimlerinizi arzulasını sağlayacaksınız."

O kadar sert gülümsedim ki yanaklarım acıdı. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" Sertçe başını salladı. "Hiç şüphesiz."

Cosima ellerini birbirine vurdu. "Tabii ki yapacaklar! Bizim *bambina* güzel ve yetenekli."

Sebastian düşünceli bir şekilde başını salladı. "Eğer ailenin resmini yapmak istiyorsan, başka ünlü insanları da dahil etmek ister misin? Böyle bir şey için poz vermek isteyecek birkaç aktör tanıyorum."

Şok içinde ağzım açık kaldı ve o da bana güldü. "Ağzını kapat, *bambina*, bu kesin bir şey değil."

"Sanırım bir şişe Prosecco'ya ihtiyacımız var, değil *mi*?" Annem garsona gülümsedi ve onu yanına çağırdı. "Prosecco almalıyız, lütfen."

"Korkarım sadece şampanyamız var," diye özür dilemeye başladı ama Sinclair sözünü kesti.

"Eğer varsa, bir şişe Dom 2007."

Genç adam minnetle başını salladı. "Mükemmel, efendim. Özel durumun ne olduğunu sorabilir miyim?"

Annesi ona gülümsedi. "Kızım çıplak insanların resmini yapacak."

Baykuş gibi gözlerini kırıştırarak anlamsız bir cevap verdi ve şampanyayı almak için koşuşturmaya başladı.

O gider gitmez hepimiz kahkahalara boğulduk. O kadar çok kıkırdadım ki karnım ağrıdı ve Cosima gözyaşlarına boğuldu. Kahkahamın ortasında Sinclair'in gözlerini yakaladım ve bana gülümsediğini gördüm, çok sevdiğim o nadir yumuşak ve geniş gülümseme. Uzun bir süre gibi görünen bir süre boyunca birbirimize baktık, gürültülü kahkahalar arasında bir saniyeliğine kendimi şımartmak için güvendeydim. Onayladığı için teşekkürlerimi, önceki geceki davranışım için suçlu özrümü ve aile masamda onunla oturup en sevdiğim insanlarla kahkaha atmanın acı tatlılığını iletmeye çalıştım.

Bir süre sonra, bakışlarımdaki her kelimeyi anlamış gibi başını salladı. Sonra yüzündeki gülümsemeyi yavaşça dağıttı, öyle ki diğerleri nihayet tekrar uyum sağladığında yüz hatları bir kez daha mükemmel ve vurdumduymazdı.

Cosima neredeyse öğle yemeğinden kapıdan içeri girdiğimiz anda kıyafetlerini çıkardı. Tek kelime etmeden, elbisesinin arkasındaki düğümü çözmüştü.

özenle sarılmış elbisesini yere bıraktı. "Beni nerede istiyorsun?"

Ağzım bir açılıp bir kapanıyordu, göğüsleri ve alt kısmı sadece küçük, ağ gibi dantel parçacıklarıyla kaplıydı.

"Bunu hemen şimdi yapmak zorunda değilsin," dedim parmaklarım onun şeklini çizmek, vücudunun güzelliğini ve Sinclair'in bahsettiği o trajik gözleri tuvale aktarmak için kaşınsa da.

İnce bir omuz yükselip alçaldı. "Neden olmasın?"

"Bu işler böyle yürümüyor Cosi. Senin cinsel geçmişin ve seni neyin tahrik ettiği hakkında daha çok şey bilmem gerekiyor." şeyler."

Tek kaşını kaldırmış, eğlenerek ve biraz da küçümseyerek bana baktı. "Ve eşyalar? Tanrım, umarım bu seriyi galerilere daha iyi sunarsın."

Güldüm ve hafifçe gevşedim. "Sen de ben de."

"Sana ne söyleyeyim o zaman?" Tüm zarafeti ve rahatlığıyla mutfığa geçti ve soğutulmuş bir sürahi buzlu çay çıkardı.

Adaya oturdum ve bir gece önce Sinclair'le yaptığım gibi bana bir içki hazırlamasını izledim. Garip bir şekilde, ona sormak istediğim soruların çoğunu Cosima'ya da sormak istiyordum.

"Herhangi bir cinsel fetişin var mı?"

Burnu kırıştı. "Seks doğası gereği sapıkça, değil mi?"

"Şey, elbette, sanırım. Ama ben belirli şeylerden bahsediyorum, belki terimlerden."

Başını sallamaya başlamıştı bile. "Pek çok şey yaptım ve nadiren hiçbirinden hoşlanmadım. Amerikalı kadınlar bana sürtük diyebilir."

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama göz kırpması beni gülümsetti.

"Benimle dalga geçiyorsun."

"Birazcık.

" Surat

astım.

"Pekala, *bambina*, sana seks hakkında küçük bir şey anlatacağım."

Kelime ağzından tıslayarak çıktı ve buhar gibi havaya karıştı.

şiddetli bir motor. "Neredeyse tüm hayatım boyunca bu bedenden başka bir şey olmadım. Güzel olmak güçlü bir şey olabilir." Omuz silkti. "Ama eğer altında güçlü kemikler inşa etmek için bir nedeniniz yoksa, çok çirkin şeylere dönüşmek kolaydır. Üzgün, kullanılmış, aptal ya da ölü."

"Sen güçlüsün."

Kesik kaşları kalktı. "Belki şimdi, ama sana şunu söyleyeyim, ben de üzgün, kullanılmış, aptal ve neredeyse ölmek üzereydim."

Birbirimize baktık. Kalbim çok hızlı atıyordu ve Hayal gücüm çalışmaya başladığında midem bulanıyordu. Küçük kardeşim bizi yoksulluktan kurtarmak için tam olarak ne yapmıştı?

"Kapı açıktı."

Elena mutfağın altındaki basamakta elinde güzel Prada'sıyla duruyordu. Bir elinde cüzdan, diğerinde bir şişe şarap. Şimdi onu sallıyor ve gülümsemeye çalışıyordu. "Bir barış teklifi getirdim. Daniel bana öğle yemeğinde biraz kaba davrandığımı söyledi."

"Tam bir kaltaktın, sevgilim Lena," diye gülümseyerek düzeltti Cosima, onun soyunmamış halini umursamadan ona sarılmak için eğilirken. "Ama yine de bize şarap getirdiğin için memnunum."

Elena mutfağa girip yanındaki koltuğa otururken ona hafifçe gülümsedim ama dilimin ucunda çok daha büyük bir özür olduğu için onun sözde özrünü kabul etmedim.

"Kıyafetlerin nerede, Cosima?" diye sordu Elena.

Cosima sırttı. "Giselle benim resmimi yapacak."

"Ne, şimdi mi?"

"Evet," dedim. "Biz de yeni başlıyorduk."

"Beni nerede istersiniz?" Cosima sordu.

Bana söylediklerini düşünürken dudağımı ısırdım ve aklıma bir fikir geldiğinde ona hızlıca başımı salladım. "Birkaç eskizle başlayacağım, istersen iç çamaşırını çıkarmayabilirsin. Kapının yanında dur."

Otuz saniyeden daha kısa bir sürede istediğim pozu yakaladı, yılların modellik deneyimi onu mükemmel bir görsel ilham perisi yapıyordu. Onu ayakta, gururlu bir savaşçı gibi bana dönük, çıplak ve cüretkâr bir şekilde tuttum. Vücudu tüm doğru yerlerde gürdü ve tıpkı Cosima'nın yoksulluğun ve sonra da beklentilerin ağırlığına meydan okuduğu gibi yerçekimine meydan okuyordu. Vücudunun güneşin altında, bir ödül gibi pırıl pırıl yanmasını, yüzünün ise hafifçe

Gölgeyi arayan yan taraf karanlıkta kaldı. Gözlerindeki altın parıltısını, rengin yıpranmış kumaş gibi kadifemsi yumuşaklığını nasıl yakalayacağımı bulmam gerekiyordu. Bu meydan okuma beni heyecanlandırdı ve zemini sayfa sayfa çizimlerle kirletirken dilimi dişlerimin arasına sıkıştırdım.

Dünyadaki her kadın böyle görünmek isterdi; uzun kaslar ve narin kemikler üzerinde parlayan altın rengi lekesiz bir ten. Öğle güneşi bir bedene karşı nazik değildi ama sert ışık kadının üzerinde yaldız gibi parlıyordu.

Mürekkep gibi dalgalar iri göğüslerinin üzerinde dalgalanıyor ve kasıklarının üzerindeki çıplak teni gıdıklıyordu. Doğal güzelliğini bozan sadece üç şey vardı; şeffaf dantel sütyeninden görülebilen koyu renk meme uçlarındaki ikiz altın çubuklar ve sol popo yanağında, bakmama gerçekten izin vermediği, üç inç çapında, kabarık, tuhaf bir şekilde simetrik bir yara izi.

"Bunun için üzgünüm," demişti Cosima, göğüs uçlarındaki piercingleri küçümseyici bir tavırla göstererek. "Amerika'da yanlış harcanan gençlik ve tüm bunlar."

Markayı daha fazla görmek, cevapları hapşırmaktan başka bir şey yapamayana kadar ona sorular sormak istedim.

Elena ise tuhaf bir şekilde sessizliğini koruyor ve hiçbir kınama yapmıyordu. Göğüs uçlarındaki piercinglerin onu şaşırttığından, Cosima'nın rahat çıplaklığının hassasiyetlerini rencide ettiğinden emindim ama o sadece taburede bacak bacak üstüne atmış ve kollarını çaya giden bir sosyete kızı gibi kavuşturmuş oturuyordu.

Uzun bir süre kalem kazıdıktan ve sessiz kaldıktan sonra, "Çok dertsizsin," diye nefes aldı.

"Çıplaklık konusunda hiç zorlanmadım."

"Nasıl?"

Elena'ya bakmamaya çalıştım ama umutsuzca yüz ifadesinin ses tonundaki sessiz umutsuzlukla eşleşip eşleşmediğini görmek istiyordum.

"Hepimiz çıplak olmak için yaratılmışız."

"Belki sana benzeyen kadınlar."

"Hayır." Cosima'nın kemerli kaşları aşağıya indi. "Her insan çıplakken güzeldir."

"O kıvrımlar olmasa bile mi?"

"Onlarla bile mi?" Yumuşak bir şekilde karşılık verdim.

Elena ve ben birbirimize baktık ve gülümsedik.

"Böyle görüldüğüm için bana inanmıyorsunuz ama işte bu yüzden Giselle'in fikrini çok seviyorum. Herkes kıyafetlerinin altında çıplaktır, Maskelerinin altında savunmasızdırlar ve bir insanın cinselliği, insani ihtiyaçlarının ve ilkel arzularının bir uzantısıdır. Bu utanılacak bir şey değildir."

"Bir mayo modelinin bu kadar akıllı olduğunu kim bilebilirdi?" Alay ettim, Cosima'nın akıcı ifadelerine uyum sağlamak için kalın kâğıda vuruşlarım artık daha gevşekti.

"Her gün bir kameranın önünde durmanın sana neler yapabileceğini bilsen şaşardın." Cosima göz kırptı ama Elena da ben de sessiz kaldık çünkü sanırım ikimiz de aynı şeyi merak etmiştik.

Elena içini çekti ve narin yüzünü ellerinin arasına aldı. "Dinle Giselle, daha önce koleksiyonun hakkında o kadar olumsuz konuştuğum için özür dilerim. Ben gerçekten

size poz vermek isterim." Tereddüt etti. "Benim için zor olacak, o yüzden belki en son ben gidebilirim? O zamana kadar beni istemeyebilirsin bile." Garip bir şekilde güldü.

"Seni isteyeceğim."

"Tamam. O zaman modellik yapmak istiyorum."

"Teşekkür ederim, Elena." Ona kocaman gülümsedim. "Bunun benim için anlamı çok büyük."

"Şey, bir tür takas yapabileceğimizi umuyordum. Daniel'in bir resmini yapmanı istiyorum. Ailesinin yıldönümü yaklaşıyor ve ben mükemmel bir hediye olacağını biliyorum."

"Um..." Umutsuzca bunun iyi bir fikir olup olmadığını analiz etmeye çalıştım. "Gösteri için yapmam gereken onca şey varken zamanım olup olmayacağından emin değilim."

"Benim için anlamı çok büyük," diye yineledi güzel bir gülümsemeyle ve ayak bileğime dolanan kapanın sesini duydum.

Cosima, Elena'nın manipülasyonu karşısında bir kahkaha attı. "Touché," diye mırıldandım.

"Bu çok iyi. Giselle için modellik yapmalısın. seks konusunda rahat. Aramızda düzenli olarak seks yapan tek kişi olarak Lena, senin kendine daha fazla güvenmemene şaşırdım."

Yeniden başladığımda kalbim durdu ve tekledi.

Kızardı, gerçekten kızardı. "O doyumsuz biri."

Ağızma metalik bir tat doldu ve alt dudağımı ısırığımı fark ettim.

Cosima güldü. "Aradan geçen bunca zamandan sonra ikinizin hâlâ güçlü olduğunuzu duymak güzel. Bir kıza biraz umut veriyor."

Mide bulantımı yuttum ve yırtılan dudağımı yatıştırmaya odaklandım.

"Dün gece eve geldi ve resmen bana saldırdı," diye itiraf etti.

O aptalca güzel kızarıklığıyla. "Uzun zamandır böyle değildi."

Elimde olmadan ayağa kalktım, kucığımdaki kalemler yere çarptı.

"Banyo," diye ciyak ciyak bağırdıktan sonra odadan dışarı fırladım.

Kendimi kapalı banyo kapısına bastırdım ve gözlerimi öyle sıkıca kapattım ki nabızları atmaya başladı. Kendimi pislik ve döküntülerle dolu, giderin etrafında dönen mide bulandırıcı bir girdap gibi hissediyordum.

Ağır ağır nefes alarak kalbimin gümbür gümbür atışını azaltmaya odaklandım ve zihnimi boşaltmaya çalıştım.

Elena ve Sinclair birlikte *yaşıyorlardı*. Tabii ki seks yapacaklardı. Onlar birbirlerine aittiler; bu çok doğaldı.

Sessizliğimi bir hıçkırık bozdu ve iki elimi yaralı ağzımın üzerine kapattım.

Ŗu anda mantıklı dűŖűnmek kesinlikle sűz konusu deđildi.

DűŖűncelerim hareketlerimi yakalayamadan cep telefonumu çıkardım ve iletiŖim bilgilerine bastım.

"Faire Developments, Daniel Sinclair'in ofisi, ben Margot."

Kahretsin, bende sadece ofis numarası vardı.

"Merhaba Margot." Boğazımı temizledim. "Ben Giselle Moore, Bay Sinclair ile DS'deki son bir geliŖme hakkında konuŖmayı umuyordum. Galeriler."

Hem ismimi hem de patronuyla konuŖmak için uydurduđum aptalca bahaneyi sindirirken uzun bir duraksama oldu. "Galeriyle ilgili her tűrlű sorunuzu Bayan Rossi'ye iletebilirsiniz."

"Bana űzellikle Bay Sinclair ile bu konu hakkında konuŖmam sűylendi." *Saçmalık, saçmalık, saçmalık.* Lűtfen satın alın.

Uzun bir tereddűt daha keskin bir iekiŖle son buldu. "Lűtfen bekleyin."

Nefesim kűűk banyoda çok gűrűltűlű geliyordu ve kız kardeŖlerimin ne yaptığımı dűŖűnecekleri konusunda kısa bir sűre endiŖelendim. DıŖarı çıkıp onlara bir telefon gűrűŖmesi yaptığımı sűylemeyi ya da kendimi daha fazla utandırmadan telefonu kapatmayı dűŖűnűrken, hattan onun sesi geldi.

"Bayan Moore, size nasıl yardımcı olabilirim?"

Telefondaki iŖ adamıydı, tam olarak istediđim Ŗey deđildi ama yine de sođukkanlı, műkemmел bir Ŗekilde biimlendirilmiŖ sűzleri beni yatıŖtırdı.

"Sinclair," diye nefes aldım, űnkű baŖka ne sűyleyeceđimi bilmiyordum.

Bir sűre sessizlik oldu. "Evet, iŖin ciddiyyetinin tamamen farkındayım. Ŗu anda bir toplantının ortasındayım. Sizi tekrar arayacağım."

Tıklayın.

Telefonumun ana ekranına bir saniye boyunca boŖ boŖ baktım ve içime űken hayal kırıklığını içime çektim. Elbette meŖguldű. En baŖta onu aramaya bile hakkım yoktu. O benim en fazla yeni arkadaŖım, en kűtű ihtimalle de eski sevgilimdi. Bűyle birini dertleŖmek için aramazdınız, hele ki konu lanet olası partnerinizse.

"Deliriyorum," diye mırıldandım iri gűzlű yansıma.

Birkaç derin nefes alıp azarladıktan sonra ellerimi yıkadım ve kız kardeŖlerimin hiçbir Ŗey olmamıŖ gibi dostça sohbet ettikleri mutfađa geri dűndűm.

Sanırım hiçbir Ŗey gerçekten olmadı.

"Ben de Cosima'yı önümüzdeki Cuma günü yapılacak olan Uluslararası Romanlar Yardım Galası'na davet ediyordum," dedi Elena ben yerime otururken. "Dünyanın dört bir yanındaki göçebe halkların haklarını savunan bir kuruluş. Düşündüm de, belki, geç haber verdiğimin farkındayım," boğazını temizledi, "sen de katılmak istersin?"

Sin'in hayır kurumuydu. Bu konuda daha fazla şey keşfetme ve Candy Kay'i tekrar görme düşüncesi kalbimi titretti.

"Çok isterim."

Elena ve ben o gün, beş yılı aşkın bir süredir ikinci kez birbirimize gülümsedik ve hissettiğim hassasiyet bir yara gibi sızladı.

Telefonum çalmaya başladı ve şaşkınlıkla ekrana baktım:

Faire Gelişmeleri.

"İzninizle." Taburemden tekrar kaydım ve balkona doğru ilerledim.

"Bunu almalıyım."

Yanımdan geçerken Cosima'yla göz göze geldim, şimdi üzerinde bir bornoz vardı ve davranışından şüphelendiğini biliyordum. Onu görmezden geldim ve aceleyle dışarı çıktım.

"Alo?"

"Giselle." Sesi daha sıcaktı. "Gecikme için özür dilerim. Sesin üzgün geliyordu."

İçimi çektim ve beni dokuz kat aşağıdan ayıran korkuluklara yaslandım. "Öyleydin ama bu bir mazeret değil, seni rahatsız ettiğim için özür dilerim."

"Beni aradığın için gururum okşandı." "Gerçekten mi?"

"Elbette bu, kötü bir şey olduğunda aklınıza gelen ilk kişinin ben olduğum anlamına geliyor. Bu sıradan bir durum değil."

"Hayır, sanırım öyle değil. Yine de, kısmen senin yüzünden üzgündüm." "Ah, sanırım bu mantıklı." Sesindeki espriyi duyabiliyordum.

"Bu sefer ne yaptım?"

Sözlerim hâlâ canımı yakıyor olsa da gülümsedim. "Elena senin seks hayatın hakkında konuşuyordu. Dün gece eve nasıl gittiğinden ve 'neredeyse ona saldırdığından' bahsediyordu."

"Anlıyorum."

Detay vermesini ya da bir şekilde utançtan ölmemi bekledim ama ikisi de olmadı.

"Sana bunun aptalca olduğunu söyledim, özür dilerim, bırakayım da işine dön." "Hissettiğin hiçbir şey aptalca değil, Elle." İç çekti. "Ama sen ne yaptın?"

Beklemek mi? Elena benim kız arkadaşım."

"Biliyorum." Tanrım, kendimi tam bir aptal gibi hissediyordum.

"Kendini aptal gibi hissetme," diye emretti, bir şekilde aklımı okumuştı. "Aptal olan bu lanet durum, sen değilsin."

"Durumu daha iyi hale getirmiyorum,"
diye itiraf ettim. "Peki ya ben?"

Bir an için ikimiz de sessiz kaldık. New York'ta akşamın erken saatlerinin muhteşem kaosuna, sarı taksilere ve yaya nehirlerine baktım. Şu anda benim hayatımdan çok daha düzenli görünüyordu.

"Yarın benimle balığa gel."

"Ne?" Söyleyebileceği onca şey arasında en az bunu bekliyordum. Ona öyle söyledim.

Gülmesi bittikten sonra, "Pasifik'le kıyaslanamaz ama New York'ta sonbahar balıkçılığı yapmanın tam zamanı. Seni Manhattan Sahili'ne götüreceğim ve New York'un Antonios'larıyla tanıştıracam."

"Onun gibi başkaları da mı var?" Eksantrik Meksikalı balıkçının başka birine benzediğini hayal bile edemezdim.

"Pek sayılmaz ama Verrazano Köprüsü'nün altındaki müdavimler gerçek şehirli balıkçılar. Onları seveceksiniz. Fotoğraf makinenizi getirseniz iyi olur."

O kadar geniş sırtıyordum ki konuşmakta zorlanıyordum. "Onsuz hiçbir yere gitmem."

"Erken bir başlangıç olacak," diye uyardı. "Sabah 5'te denizdeyiz." "Bana bir karamelli latte getir, ben hazırım."

"Seni almak için 4:35'te geleceğim." "Tamam."

"Görüşürüz o zaman."

"Tamam." Kalbim hızla atıyordu; veda etmek istemiyordum. "Görüşürüz o zaman."

"Kapatmadan önce aklıma bir şey geldi; kim olduğumu öğrendiğinde ne dediğini hatırlıyor musun? Elena'yı incitmek istememiştin. Takdire şayan,

Giselle, ama belki de şunu düşünmelisin; senin fedakarlığın için başka kim acı çekiyor?"

Cevap veremedi telefon kapattı ama benim de söyleyecek bir şeyim yoktu, o yüzden sanırım çok da önemli değildi.

Sekizinci Bölüm.

Ertesi sabah şafak sökmeden önce gülümseyerek uyandım ve duşta vücudumun her santimini dikkatle yıkarken yüksek sesle Beatles müziği söyledim. Genellikle saçlarımı kalın dalgalar halinde doğal olarak kurumaya bıraksam da, kıvrırma ürünü uyguladım ve difüzörle kuruttum, böylece kıvılcık bukleler kızarmış yüzümün etrafında büyük, dağınık bukleler halinde yerleşti. Kasım ayının başında denizde havanın soğuk olacağını biliyordum, bu yüzden ipek kaşkorsemin üzerine gri bir balıkçı yaka geçirerek ve mavi kot pantolonumun üzerine kalın örgü çoraplarımı dizlerime kadar çekerek özenle kat kat giyindim. Gölgeler rengimi güzel bir şekilde tamamlıyordu ve son rötuşları yaptığımda, güvercin grisi örme bir baş

Eşleşen eldivenler ve atkıyla, aynadaki mutlu halime sessiz bir gururla baktım. Olmak istediğim Giselle buydu, mutlu ve kendinden emin. Ailemin yanında kendimi çirkin ve kötü hissederken ve Sinclair'in etrafında çaresizken, mevcut koşullar altında böyle olmak zordu ama Cosima seviyesindeki özgüven zaman alıyordu ve ben ilerlememden memnundum.

Gözetlenmeden daireden kaçmayı umuyordum ama odamdan çıkar çıkmaz mutfaktan gelen İtalyan müziğinin sesini duydum.

Cosima kalın çorapları ve pembe kaşmir bornozuyla sobanın önünde durmuş, mürekkep rengi saçları sallanırken müzik eşliğinde akıcı bir şekilde hareket ederek sesini yükseltmişti.

"Verdi için biraz erken, değil mi?"

Geniş bir gülümsemeyle bana doğru döndü, hızlı gözleri özenle koordine edilmiş kıyafetimi ifadesiz bir şekilde inceledi.

"*Il maestro* için asla çok erken değildir! Gerçi bu kadar şirin görünmek için çok erken olduğunu iddia edebilirim. Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

Kendime biraz zaman kazandırmak için buzdolabından buzlu bir bardak su doldurdum. Sinclair gezintimiz hakkında yalan söylememi istememişti ve kız kardeşimin erkek arkadaşının beni dışarı çıkarmasında gerçekten yanlış bir şey var mıydı? Ne de olsa şehirde yeniydim.

"Sinclair." Boğazımı temizledim. "Daniel beni balığa davet etti. Geçen gün öğle yemeğinde ona Meksika'da çok eğlendiğimi söyledim ve bu konuda oldukça heyecanlandı." Gözlerimi devirdim. "Böyle düğmeli bir adamın balık tutmaya meraklı olacağını kim tahmin edebilirdi ki?"

Cosima tavaındaki güzel kokulu karışımı karıştırırken sırtıttı. "*Büyük* balıkçılık meraklısı. Oneida'da Bassmaster Elite Series'e katılıyor.

gölüne götürür ve eminim ki sırf biraz balık tutabilmek için yöneticilerini her zaman Meksika'ya götürür."

Suda ne kadar çocuksu ve kaygısız olduğunu hatırlayarak güldüm. "Bunu dört gözle bekliyorum."

"Beni daha önce de dışarı çıkarmıştı." Burnunu yukarı doğru kıvırdı. "Karada daha rahatım diyelim. At binmeyi balık tutmaya her zaman tercih ederim."

"Neden bu kadar erken kalktın?" Bir tabak haşlanmış domates ve yumurtayı sevinçle kabul ettim.

"Bir model İngiltere'deki Ralph Lauren çekimini yarıda bıraktı." Tavada kendini yaktı ve İtalyanca vahşice küfretti. "Yarına kadar orada olmalıyım."

"Çok hevesli görünmüyorsun ve bu erken başlamanı açıklamıyor." İngiltere'ye hiç gitmemiştim ama Cosima'nın Napoli'den ayrıldıktan sonra bir yıl orada çalıştığını biliyordum.

"İngiltere'den nefret ediyorum." Tek omzuyla omuz silkti. "Bunu düşünmekten uyuyamıyorum."

"Bu biraz aşırı, değil mi? Yani tüm ülke mi?" Ona sıırıttım. "İngilizler sana ne yaptı ki?"

Gülümsemesi alışılmadık derecede inceydi. "Düşündüğünüzden daha küçük bir ülke."

Telefonum Sinclair'den gelen bir mesajla aydınlandı. "Gitmem gerek." Yerimden zıpladım, yeşil boksör çizmelerimi giymeden önce ağzıma bir kürek dolusu domates ve yumurta attım. Cosima'ya sarılmak için arkamı döndüm ama o çoktan yanımdaydı, kollarını açmıştı.

Aşk göğsümde ödüllü bir gül gibi açtı.

"Eğer gitmeden önce seni göremezsem, seni özleyeceğim." Baharat kokulu kucağına adım atarak söyledim.

"Üç gün içinde döneceğim, başka bir hat için olsaydı hiç gitmezdim." Yanağıma güzel kokulu bir öpücük kondurdu. "Şimdi, güvende ol ve günün tadını çıkar. Sinclair istediği zaman büyüleyici bir piç olabiliyor, eminim büyük bir macera yaşayacaksınız."

Hafifçe gülümsedim ama sözleri biraz fazla yakınıma geldi. Çantamı toplayıp zümrüt yeşili yağmurluğumu giyerken meraklı bir gülümsemeyle beni izledi. Ben kapıyı kapatıp içeri girdikten sonra bile

Lobiye ve sokağa çıktığımda, sanki bir takip cihazı yerleştirmiş gibi gözlerini hâlâ üzerimde hissedebiliyordum.

Ne mutlu ki, Sinclair'i bir arabada gördüğümde kız kardeşimle ilgili tüm düşünceler uçup gitti.

muhteşem turuncu Porsche kaldırımında rölantide duruyordu. İki koltuklu alçak arabaya binerken ciyakladım ve büyük bir sırtışıla ona doğru döndüm. "Bu şimdiye kadar gördüğüm en havalı araba."

Küçük gülümsemesi ve ışıldayan gözleri başımı döndürdü. "Bu bir 964 serisi Singer Porsche 911."

Boş bakışlarım karşısında çocuksu bir sırtışıla gırtlaktan motorunu çalıştırdı ve şafak öncesi trafiğine girdi. "İlk yıllarımı bir okulda geçirdim. Nice'deki yetimhane, Giselle. Güzel arabaların geçişini izleyerek büyüdüm sayılır."

"Asla dokunacak kadar yakın olmadım," diye mırıldandım, soluk tereyağlı deri koltukları parmaklarken yarı soru yarı rahatlık.

Omuz silkti ama gözlerinin etrafında bir gerginlik vardı.

"Uzun süre fakir kalmadım." Şerit değiştirdi ve bana bir bakış attı. "Beni on altı yaşındayken buldular. İki haftalık ziyaretten sonra beni aldılar."

"İlk görüşte aşk mı?"

Ağzı buruştu. "Willa Paris'te bir sonraki büyük şeyi arıyordu ve sanki Paris'te olmak yeterince tatil değilmiş gibi Güney'e tatile gittiler. Cage ve beni bir ara sokakta sigara içerken buldu ve bizi içmeye davet etti. Çok güzeldi." Omuz silkti ama kasları bunu yapamayacak kadar gergindi. "Belki benimle yatmak istiyordur diye düşündüm. Öyle oldu. bazen."

"Seni evlat edinmek zorunda değiller miydi?"

"Hayır, tam olarak değil ve hemen yapmadılar. Biliyorsun ikimizi de aldılar, Cage'i ve beni, ama tuttukları bendim. Bazen merak ediyorum. Cage bunun için benden nefret ediyor, ama onların saçmalıklarına son veren benim."

"Vay canına." Bu bilgi dalgasını sindirirken birkaç kez göz kırptım.

"Yani sen ve Cage birbirinizi gerçekten uzun zamandır tanıyorsunuz. Taşındığınızda o da sizinle birlikte Amerika'ya mı gitti?"

"Hayır, Paris'te kaldı. Hizmetçileriyle birlikte *kalmasına* izin verdiler. *a terre*. Her Noel ziyaret ederdik ama on yedi yaşımdan beri Fransa'da yaşamadım."

"Özlüyor musun?" Ben sordum.

Her gün yaptım ve orada sadece beş yıldır yaşıyordum.

"Hem evet hem hayır. Artık kendimi Amerikalı olarak görüyorum. Beni ayakta tutan bu topraklar oldu. Fransa'yı her zaman seveceğim, neredeyse her şey orada daha iyi." Tipik Fransız vatanseverliği karşısında gülümsedim. "Ama orada bıraktığım pek çok şey var. en iyisi yalnız kalmaktır."

Dudağımı ısırdım ve pencereden dışarı baktım, onu ailesi hakkında sorgulamaya devam edip etmemeyi tartışıyordum. Onun hakkında her şeyi öğrenmeyi çok merak ediyordum ama onu daha fazla romantikleştirmek ya da rahatsız etmek istemiyordum.

Ama Sinclair'in yanındayken her zaman olduğu gibi kendime engel olamadım. "Willa seni temsil etti mi?"

Göz kapakları düştü. "Evet, ama sadece iki yıl modellik yaptım. On sekiz yaşına geldiğimde, üniversiteye gitmeme izin verilmesini talep ettim. Zeki ve terbiyeli biriydim, onların gözünde mükemmel bir gençtim. Sanırım neden potansiyelini boşa harcasın ki diye düşündüler. Zaten sanat dehası Cage'e ve bir dereceye kadar kamera önünde ve podyumda gerçek yetenek olan Cosima'ya sahiplerdi. En büyük oğulları da babasının izinden gitmek isterse daha da iyi olurdu.

akademik ayak izlerini takip edebilir, hatta belki siyasete bile girebilir."

"Neredeyse bir peri masalı gibi. Yani, dünyadaki onca yetim arasından seni seçtiler. Her zaman kendime bunun nasıl olduğunu sorardım. Yani, neden sen?"

Bakışları benimkilere kaydı ve bir sinire dokunduğumu fark ettim. Elimi uzatıp yüzünün önünde sallanan kalın kızıl saçlarını taradım ve alnından geriye doğru ittim.

"Neden seni seçtiğimi biliyorum," diye yumuşak bir şekilde düzelttim.

Homurdandı. "Biliyorsun, bu suratı hak edecek hiçbir şey yapmadım."

Kalbim burkuldu. Kendisinin sadece güzelliği kadar değerli olduğunu nasıl düşünebilirdi? Hayatım boyunca ondan daha başarılı bir adamla karşılaşmamıştım ve karşılaşacağımdan da şüpheliydim.

"Haklısın. Ama bugün olduğun sofistike, zeki, azimli adama dönüşmek için çok çalıştın. Ve benim gözümde bu, herhangi bir altılı paketten daha seksidir."

Bana kaşlarını kaldırdı ve ben de kıkırdadım. "Tamam, tamam, ben de senin six pack'ini seviyorum."

Dudaklarında hafif bir gülümseme vardı ve birkaç dakika boyunca CD çalarda Cage'in derin sesini dinleyerek sessizlik içinde araba kullandık. İngilizce söylüyordu, sesi davulların ve gitarın uğultusu üzerinde rüzgârın uğultusu gibi yükseliyordu. *Cage'i* ve Fransa'daki herkesi hep sevmişimdir.

grup üyelerinden en az birine sessizce şehvet duyuyor gibiydi, bu yüzden gerçekten Amerika'da başarılı olabileceklerini umuyordum.

Sinclair, Elena, Cosima, Cage ve ben, hepimizin birbirimize ne kadar ayrılmaz bir şekilde bağlı olduğumuzu düşünmek inanılmazdı. Yıllardır birlikteydiler, benim sadece okuduğum türden deneyimler yaşamışlardı. Elbette, açlık ve istismar, suç ve sarhoşluk görmüştüm ama gençtim, diğer kardeşlerim tarafından en kötüsünden korunmuştum. Oturduğum yerde kıpırdandım, kendimi iğrenç derecede saf ve çiftlikten yeni çıkmış gibi hissediyordum.

Sonunda suyun kenarında, şehrin ışıklarının ve Verrazano Köprüsü'nün masmavi okyanusa yansıdığı küçük bir arsaya girdik. Kentsel ve doğal olanın birleşimi beni adrenalinle doldurdu ve ışık yükselmeden önce birkaç fotoğraf çekmek için fotoğraf makinemi gözüme tutarak hızla arabadan çıktım. Ama melankoliye kapılmışım, gençlik yıllarım boyunca beni rahatsız eden kendimden nefret ve şüphe girdabının içine çekilmişim. Olağanüstü şanslı olduğumu fark etmek garip bir duyguydu. Kendimi neredeyse hasta hissediyordum.

Sinclair de eşyalarımızı toplarken sessizdi ve sıırıkları ve kahve termoslarıyla kayalık su kenarına inen diğer bazı adamlarla kısaca konuştu. Eşyalarımızı yerleştirirken ondan uzaklaştım ve kibarca çoktan batmış olan güzel yıpranmış balıkçıların birkaç fotoğrafını çekmek istedim. Buz gibi sulara dizlerimin dibine kadar. Söz söylemeden razı oldular, bir homurtu ya da baş sallama ya da belki dişlek bir sırıtma ihtiyacım olan tek şeydi ve sessizlikleri için şaşırtıcı bir şekilde minnettardım. Sessizlik, titreyen benliğimin üzerine örtülmüş sıcak bir battaniye gibi etrafımda iyi hissettiriyordu.

Sonunda kaygan kayaların üzerinden dikkatlice görev yerimize geri döndüğümde, gökyüzü kız gibi kızarmış son rengini de kaybediyor, yumurta kabuğu mavisine gömülüyordu. Hemen sol tarafında durdum ve objektiften Sinclair'i inceledim; saçlarının rüzgârda sıvı bakır gibi hışırdamasını ve belirgin elmacık kemiklerine oturan hafif kızarıklığı. Willa'nın onu neden seçtiğini anlayabiliyordum; güzelliği garip bir şeydi, nadir ve neredeyse cansız, hayata getirilmiş bir heykel gibi.

Bana dönmeden önce orada ne kadar durduğumu bilmiyorum. Birbirimize baktık ve umutsuzca içimdeki kargaşanın onda birini bile anlayabilmesini diledim.

Sanki dile getirmediğim arzuma cevap verircesine iç çekti ve oltasını iki büyük kayanın arasındaki bir yarığa yerleştirdi. Kaygan kayaların üzerinden üç uzun ve emin adımla geçerek önüme geldi. Göz temasını korumak için başımı eğdim. I

yoğunluğu ciğerlerime yerçekimi kuvveti gibi etki ederken garip bir şekilde nefessiz kaldım.

"Elle." Serin elleri yüzümü kavradı. "Düşünmeyi bırak."

Kendimi ifade etmeye çalıştım ama sadece başımı sallayabildim.

"Sizi buraya fazla düşünmeniz, stres yapmanız ya da yaptığımız şeyin yanlış olup olmadığı konusunda endişelenmeniz için getirmediğim. Seni buraya getirdim çünkü burası New York'taki en sevdiğim yerlerden biri ve bunu seninle paylaşmak istedim. Yapabilir misin? lütfen bu kadar basit olsun?"

Başımı tekrar salladım ama bu sefer sesimi buldum. "Neden ben?"

Gözleri karardı. "Bunun cevabını sevmeyeceksin."

Kalbim o kadar hızlı bir şekilde midemin çukuruna düştü ki kusacağımı sandım. Her nasılsa, ince bir şekilde gülümsemeyi ve ondan uzaklaşmayı başardım.

"Yeterince makul," dedim, küçük çubuğumu almak için onun yanından geçerken.

Mor renkteydi ve ıslıtlı bir tutuşu vardı; elime aldığımda ıslak bir kahkaha attım. Ona baktığımda sinirli bir şekilde başını bana doğru sallıyordu.

"Bu Elena'nın mı?" Sordum, çünkü o kadar mazoşisttim.

"Aptalca şeyler söylemekten kendini alıkoyamıyorsan, konuşma," diye bağırdı ve sopasını almak için geri döndü.

Azarlaması karşısında kızardım ama doğrudu, küçük ve zayıf davranıyordum. Neden bu muhteşem adamla bu muhteşem sabahın tadını çıkaramıyordum? Armut piş ağızma düş, falan filan. Derin bir nefes aldım ve ruhumdaki tüm kiri halının altına ittim - yapmazdım.

"Bunu benim için aldın, değil mi?" Bu retorik bir soruydu çünkü bana cevap veremeyecek kadar kızgın olduğunu biliyordum. "Teşekkür ederim, çok güzel."

Kaba bir şekilde başını salladı ve duruşunu düzeltti.

"*Je n'arrete pas de faire l'andouille*," diye mırıldandım Sinclair'in beni duyabileceği kadar yüksek sesle.

Ona şöyle bir baktım ve dudaklarının isteksizce seğirdiğini gördüm.

"Sosis yapmadan duramıyorum," diye tekrarladım, bu kez İngilizce olarak. Kıkırdayıp maskaralıklarına başını sallayınca yüzümde bir gülümseme belirdi.

"Bir aptal gibi davranıyor olabilirsin," diye kabul etti ve kalçasıyla bana çarpmak için bir yan adım attı. "Ama en azından sevimli bir aptalsın."

Ben de güldüm, gerginlik dağıldığı için o kadar rahatlamıştım ki neredeyse başım dönüyordu.

"Fransızca ifadelere bayılıyorum." Mutlu bir şekilde iç geçirdim ve ona doğru eğildim.

Sinclair, "Bunlar herhangi bir dildeki en saçma deyimler olmalı," dedi ama sesi sıcaktı ve Fransa hakkında konuşacak birine sahip olduğu için mutlu olduğunu biliyordum.

"*Les doigts dans le nez* benim favorim ve kesinlikle hiçbir anlam ifade etmiyor. Bu da onların güzelliği. Yani 'burnumdaki parmaklar', 'gözlerim kapalıyken' anlamına gelmiyor."

"Sence kim daha çok şey biliyor?" Sinclair'in gözleri bana bakarken meydan okumayla parlıyordu.

"Ben, eller aşağı. Kendini uzun zamandır Fransız olarak görmediğini kendin söyledin. Bu noktada, muhtemelen senin dilini senden daha iyi konuşuyorum," diye alay ettim.

Eğildi, yüzüme o kadar yaklaştı ki naneli nefesinin kokusunu alabildim ve çocuksu bir şekilde sırıttı.

"Sıra sende."

Bütün sabahı Brooklyn'de geçirdik. Soğutucumuzda üç muhteşem çizgili levrekle suda beş saat geçirdikten sonra, sabahın on birinde zaten dolu olan küçük bir pizzacıya gittik. Peynirli, yağlı ve yağlı benekli sucuklarla dolu turtayı, ikimizin de Fransız Schweppes'i kadar ferahlatıcı olmadığı konusunda hemfikir olduğu Sprite yudumları arasında mideye indirdik.

Meksika'daki tatil köyüyle ilgili gelişmelerden beni haberdar etti; Richard Denman ön mavi baskılarla birlikte şehre uçuyordu ve Hudson yakınlarında yüksek kaliteli konutlara dönüştürmeyi umduğu köhne bir binayı satın alma sürecindeydi. Gözlerindeki tutkuya bayıldım. İşi hakkında konuştu ve ailesinin isteklerine rağmen, bir şeyler inşa edebilecekken asla siyasete girmeyeceğini biliyordum.

Ona Paris'te geçirdiğim yılları, Brenna ile nasıl tanıştığımı ve Kanadalı çocukla ilişkimin neden bittiğini anlattım. Dudaklarımızdan ciddi bir şey geçmedi ve hesap geldiğinde dudaklarım uzun süre gülümsemeye dayanmaktan lastik gibi olmuştu.

Porsche'ye geri dönerken, Sinclair'le birlikteyken diğer her şeyi unutmanın ne kadar kolay olduğunu düşündüm. Kimyamız hala aramızdaki havada cızırdıyordu ama bugün gerçekten arkadaşlar arasında bir randevu gibi hissettirmişti, bakışlarımız farklı bir tür samimi sıcaklıkla doluydu.

Manhattan'a yaklaştıkça, gerçeklik düşüncelerimi ele geçirmeye başladıkça daha da katılaştım. Bir saat içinde Elena ve ben evde olacaktık.

ulaşılamaz Fransızlar için zlem duymaya geri dönecekti.

Sinclair elini kalçama koyarak, "Fazla düşünmeyi bırak," diye emretti. "Daha yeni harika bir sabah geçirdik. Düşünerek bunu mahvetmeyelim."

İçimi ektim. "Beni okumak o kadar kolay mı?"

"Vücudunu ne kadar iyi tanıdığımı unutuyorsun."

Parmakları jean giymiş kalamda gezindi ve kalın kumaşın arasından dokunuşunun sıcaklığını hissedebildim.

"Unutmalıyım," dedim.

"Hayır, asla."

Elinin altından kaydım ve pencereden dışarı baktım. Bu durumun ahlaki dengesini nasıl bu kadar kolay sağlayabiliyordu? Beni bir arkadaştan başka hiçbir şekilde önemsemediği ve sadece bedenime karşı bitmek tükenmek bilmeyen bir arzu duyduğu için miydi? Kötü biri olmadığımı, beni seks için kullanmayı ya da kendisine daha fazla aşık olmam için manipüle etmeyi ummadığımı biliyordum, ama niyeti ne olursa olsun, her iki sonuç da tamamen mümkündü.

"Neden uğrayıp Cosima'yı almıyoruz?" diye önerdi, sesi benim iyiliğim için parlaktı. "New York'a ilk taşındığımızda bir Broadway'de her cumartesi gösteri."

"Bu iyi bir fikir," diye kabul ettim, çünkü bunu beni rahatlatmak için önerdiğini biliyordum. Cosima bize katılırsa bu o kadar da tabu olmazdı, genellikle kız kardeşimle takılması davranışlarımızın *iyi* olduğunu gösteriyordu.

Ben onu almak için dairemize giderken Sinclair arabada bekledi. Kapıyı açmak için çantamdan anahtarları ıkartıyordum ki kapının çoktan kırılmış olduğunu gördüm. Kapıyı yavaşça iterek açtığımda ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Dikkatli bir şekilde dairenin arka tarafına doğru ilerledim ve sonunda mutfaktaki adada oturan, daha önce hiç görmediğim birine gözüm ilişti. Nefes nefese kalışım onu uyarmış olmalıydı, çünkü iri yarı, çıplak göğüslü adam taburenin üzerinde dönerek bana baktı.

Geniş yüzü acıyla gerilmişti ve gözlerim göğsünün kapitone genişliğini hızla geçerek sol tarafına bastırılmış kanlı bir havlunun üzerindeki elinin görüntüsüne takıldı. Yaşadığım şokla birlikte, siyah gözlerine ve derin bronzlaşmış tenine dökülen kalın, dalgalı kahverengi saçlarını fark ettim. O kadar güzeldi ki gözlerimi yaşarttı.

Tam bağırmak ya da onu sorgulamak için ağzımı açmıştım ki Cosima odaya daldı, gözleri elindeki tıbbi kitte odaklanmıştı.

"Cazzo, Dante, neden sadece -"

Dante adındaki adam, "Cosima," diye mırıldandı.

Daha önce hiç duymadığım, kalın ve cinsel cazibeyle titreşen bir ses. "Bir ziyaretçimiz var."

Altın rengi gözleri bana dikilip genişlediğinde tam ona bakıyordum. Ağzı dehşetten mükemmel bir 'O' harfi oluşturdu ve teneke kutuyu yüksek bir sesle tezgâha bıraktı.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Ben burada yaşıyorum. Kanayan bir yarası olan bir adamın mutfağımızda ne işi var?"

Dante sandalyeye yerleşti ve kurşun yarası olduğundan emin olduğum şeyi tutmuyormuş gibi arkasına yaslandı.

"Ben," diye yüksek sesle içini çekti Cosima ve iki eliyle saçlarını geriye itti. "Gitmeni istiyorum. Hemen şimdi."

Kaşlarını merakla kaldırmış olan Dante ile onun arasına baktım.

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Seni burada böyle bırakmayacağım!" Dedim.

"Öylesin." Sesi emin bir şekilde alev alev yanıyordu. "Öğleden sonra dışarı çıkacaksın ve şehrin tadını çıkaracaksın, gösterini düşüneceksin ve arkadaşlarını göreceksin. Bu konuda *kimseye* bir şey söylemeyeceksin ve eve dönebileceğin zaman sana mesaj atacağım."

"Cosima," diye bağırmaya başladım ama duruşu değişti, kollarını göğüslerinin altında kavuşturdu ve kaşlarını gözlerinin üzerine öyle indirdi ki sadece kararlılığın karanlık çukurlarını görebiliyordum.

Dante bana kayıtsızca baktı ama gözleri kız kardeşime kaydığı anda kor gibi yanmaya başladı. Bana gösterdiği için onunla gurur duyuyor gibiydi.

Kapıyı açıp içeri girmemden ya da daha da önemlisi kanın havludan sızıp parmaklarını sıkıca bastırarak onları cilalı bir kırmızıya boyamasından en ufak bir rahatsızlık duymuyordu.

"Cosima," diye tekrar denedim, sesim daha yumuşaktı çünkü onun istediği gibi gideceğimi biliyordum.

Başını sertçe salladı ama Dante'yle ilgilenmek için ilerlerken elini yanağıma hafifçe dokundurdu.

"Git."

Yavaşça geri çekildim ama fark etmediler ya da umursamadılar. Cosima yaralı askerinin üzerine eğilmiş, İtalyanca tutkuyla fısıldıyordu.

gözlerini kırıştırdı ve acıyla tısladı. Çarpıcı bir çifttiler ve *normal* şartlar altında onu daha yakından tanımak, nasıl bir ilişkileri olduğunu görmek için yanında kalmayı çok isterdim.

Bunun yerine, sessizce ön kapıya doğru ilerledim, yanlarından sorunsuzca geçtim, ama koridordaki küçük masanın üzerine atılmış yabancı anahtarları görünce elim kapı kolunda donup kaldım.

Yanlarında küçük, garip bir şekilde zararsız görünen siyah bir silah duruyordu. "Affedersiniz."

Arkamı döndüğümde Dante'nin üzerime doğru geldiğini gördüm, o kadar uzundu ki siyah gözleriyle karşılaşmak için boynumu rahatsız edici bir şekilde geriye doğru eğmek zorunda kaldım. Ayak bileklerimden başlayan bir ürperti tenimin her santimini kapladı. Aklıma Napoli'de tanıdığım adamları getirdi, ne pahasına olursa olsun istediklerini alan türden adamları. Cosima'nın evi terk ettiğinde kaçtığı adamlarla aynıydılar.

Dante bir mafya adamıydı.

"Ah, evet?" Sonunda sordum.

Dudaklarının sağ tarafını kesen bir gülümseme, güzel yüzüne neredeyse manik bir karizma katıyordu. Yaklaşıp yavaşça bana doğru eğildiğinde nefesimi tuttum. Nefesi yüzümde gezinirken gözlerimi kapattım ama bunu yaparken ne düşündüğümünden emin değildim.

Karanlık kıkırdaması beni önümü okşayan serin havaya karşı uyardı ve tek gözümle baktığımda onun yine hatırı sayılır bir mesafede durduğunu gördüm, bu sefer elinde silah vardı. Yip ile iç çekme arasında bir ses çıkardım. Sırtışı daha da genişledi.

"Bunu şimdi ortalıkta bırakmamalıyım, değil mi?"

Aksanına kaşlarımı çattım; nasıl olduysa daha önce fark etmemiştim. "Sen İngilizsin."

Sakince bana bakmadan önce bir an için yüz hatlarını bir hırıltı kapladı. "Ve sen de Giselle'sin, Cosima'mın sevgili kız kardeşi. O yapmazdı Konuştuğumuzu bilseydi hoşuna giderdi ama lütfen şunu söylememe izin ver," bariz seksi gülümsemesi isteksiz bir arzuyla karnıma yumruk attı, "bu mutlak bir Sonunda sizinle tanışmak bir zevk."

"Adınızı hiç duymadım," dedim kapıya yaklaşıp tokmağı çevirirken.

Dante bana gülümsemeye devam etti. Daha önce hiç bu kadar farklı türde gülümsemesi olan bir adam görmemişim.

"Yapacaksın," diye söz verdi.

Kapıyı kapattım ve koridordan asansöre doğru kaçtım.

Wicked'ı izledik. Görmek istememiştim. Ne de olsa, kaygan yokuştan kötülüğe inen bir kadın hakkındaki bir oyun benim zevklerime göre eve biraz fazla yakındı ama Sinclair, hafif gülümsemesiyle - Dante'nin uğursuz sırtışılarına çok tercih edilir - kaçırılmaması konusunda ısrar etti.

"Tamam, tamam," diye itiraf ettim kalabalığı takip ederek salondan çıkarken. "Bu kesinlikle inanılmazdı."

Solmakta olan güneş ışığına doğru yürürken bana yan gözle baktı.

"Sakın bana 'ben sana demiştim' deme," diye tehdit ettim, parmağımı seçiren dudaklarında.

Ellerini sahte bir teslimiyetle havaya kaldırdı ama sesinde ciddi bir samimiyet eksikliği vardı. "İhtiyaç bile hissetmiyorum."

"Ve kötü cadı hakkında hiçbir şey duymak istemiyorum. sempatik bir karakter ya da başka bir şey, tamam mı?" Gözlerimi kısarak ekledim. "En son kontrol ettiğimde, İngilizce diploman yoktu."

"Hayır, haklısın. Sadece psikoloji."

"Şaka mı yapıyorsun?"

Eliyle belimi kavrayıp beni Times Meydanı'ndaki kalabalığın arasından nazikçe geçirirken muhteşem gözleri parlıyordu. "Ve Columbia'dan İşletme Yüksek Lisansı."

İnsan kalabalığının arasından beni güvenle göreceğini bilerek ona baktım. "Senin hakkında gerçekten hiçbir şey bilmiyorum, değil mi?"

Omuz silkti ve ben de güzel baloncuğumuzu gerçekliğin keskin kenarıyla deldiğim için hemen pişman oldum.

"Çoğu insandan çok daha fazla şey biliyorsunuz. Bahsettiğiniz gerçekler internetten kolayca araştırılabilir."

"Bunu yapmayı, seni aramayı düşündüm. Ama çok gergindim," diye itiraf ettim parkamın cebinden bozuk para aramak için durduğumda.

Kendi melodisiyle salınan kemancı, gözleri kapalı olmasına rağmen bana başını salladı. Müziğine, tutkusuna o kadar dalmıştı ki bedenini aşmıştı. Sanat her zaman benim yüceliğimin aracı olmuştu. Sinclair'e olan aşkım da yıkıcı derecede benzerdi, Tehlikeliydi çünkü doğru ya da yanlış tanımiyordu. Sadece var oluyordu. Kemancıya kalbim gözlerinde gülümsedim, sonra dönüp bana o esrarengiz ifadeyle bakan Sinclair'e baktım.

"Kendi Wikipedia sayfamı okumadığımı itiraf etmeliyim, şirkette bu tür şeyleri yöneten biri var, ama ben Benim bir seri katil olduğumdan ya da aynı derecede rahatsız edici bir şeyden bahsedilmediğinden emin olun."

Homurdandım. "Bunun için endişelenmiyordum. Beni bağladınız ve tokatladınız; eğer beni öldürmek isteseydiniz, kesinlikle bunu yapma fırsatınız vardı."

Bana sırtıttı, sanki gerçek olduğuma inanamıyormuş gibi neredeyse isteksizce başını salladı. Ben de ona sırtarak karşılık verdim ve Çok geç olana kadar gözlerinde ciddiyet vardı.

"Elena'yla fotoğraflarımı gördüğün için endişeliydin."

Acıyla yutkundum ve başımı salladım.

İçini çekti ve Times Meydanı'nın ortasında bizi tamamen durdurdu. Karanlık, yüz hatlarında yanıp sönen çok renkli ışıkları ortaya çıkardı ve bana kulübünde geçirdiğimiz garip ve samimi zamanı hatırlattı.

"Giselle, bunu söylediğimde beni dinlemeni istiyorum çünkü sana sadece bir kez söylememe izin vereceğini biliyorum." Elleri ağır bir şekilde omuzlarıma düştü, böylece beni daha da yaklaştıracaktı. "Utanacak hiçbir şeyin yok. Nasırlaşmış gibi görünmek pahasına, seninle Meksika'da geçirdiğim zamandan pişman değilim ve sen de olmamalısın, tabii eğer gerçekten zevk almadıysan."

"Saçmalama." Sesim istediğimden daha cılız çıkıyordu ama boğazımı tıkayan değişken duygulardan sonra konuşmak zordu. "Bu benimle ilgili değil, Elena'yla ilgili."

"Öyle mi?" Elleri omuzlarıma sıktı. "Yoksa sadece bizimle ilgili olabilir mi?"

Başımı sallamaya başlamıştım bile. "Bu işler böyle yürümez."

"Lanet kuralları biz koyarız, Giselle." Benden uzaklaştı ve dik dik baktı, gözleri o kadar soğuktu ki yakıyordu. Kalabalık bir alanda bana böylesine öfkeyle bakarken ne düşünüyor olabileceğini bilmiyordum, üstümüze çarpan bedenler ve New York şehir merkezinin kakofonisi tamamen unutulmuştu.

"Hayır, yok." Güldüm ama panik atak geçirmeye yakın olduğumu fark etmemi sağlayan çılgınca bir kenar vardı. "Hayatım *boyunca* kendim için kurallar koymadım. Ya şimdi? Kız kardeşimin kendisi için özenle kurduğu hayatı mahvedebilecekken mi? Başlamanın zamanı değil."

Sinclair ellerini ceplerine sokmadan önce uzun bir dakika daha bana ters ters baktı. Kalabalığa doğru baktı ve başını salladı.

"Sana korkak demekten nefret ediyorum Elle, ama kendi mutluluğunun peşinden gitmeyen bir insan kesinlikle korkaktır."

"Ben mutluyum." Kaşları, yapacaklarını bildiğim gibi soğuk bir şekilde yukarı kalktığında, zarifçe omuz silktim. "Gerçekten mutluyum. Tam burada, şu anda seninle mutluyum."

"Peki ya Elena'nın yanına gittiğimde?" diye karşı çıktı.

Uzaklara, Times Meydanı'nın renkli ışıkları altından geçen yüzlerce insana bakma sırası bendeydi.

Sonunda dudaklarımı büzdüm ve onunla yüzleştim. "Olacak mısın?" "Daha önce de bu soruya cevap vermememi istemiştin."

"Haklısın. Yine de hala onunla birliktesin, sanırım cevabımı aldım, değil mi?"

Bana kaşlarını çattı ama ben ona usulca gülümsedim ve kolumu onun koluna dolayarak onu kalabalığın içinden geçirdim. Ağırılık ve umutsuzlukla işim bitmişti.

Pişmanlık ve utanç sabah beni mutlaka ziyaret edecekti.

Ondan ayrılmanın ağırlığıyla uyandım. Şimdilik onunla, sevdiğim bu adamla dostluk kurmak için kendimi kandırmakla yetiniyordum.

"Simit ister misin?"

"Sadece Dijon hardalı varsa" demeden önce hafif bir tereddüt geçirdi.

İç çekişimi bir gülümsemenin altına sakladım ve maskaralığımı sürdürdüğü için ona biraz daha aşık oldum.

Dokuzuncu bölüm.

"Daniel ile çok vakit geçiriyor gibisin."

Durakladım, elim tuvalin üzerinde tehlikeli bir şekilde geziniyordu. Sert kalp atışlarımın elimi titrettiğini görebiliyordum.

"Ha?"

Cosima'nın altın rengi gözleri bana doğru döndü ama kılını bile kıpırdatmadı. "Dedim ya, Daniel'la çok vakit geçiriyor gibisin."

Paletimdeki karışıma bir tutam yanık umber ekleyerek Cosima'nın yuvarlak göğüslerinin altındaki ve gururla desteklediği bacaklarının arasındaki gölgeyi koyulaştırmaya dikkatle odaklandım. Tuvalin gölgelerinden dışarı bakan boyalı kadın, gerçek hayattaki benzeriyle aynı ifadeyle bana bakıyordu, hatasız bir şekilde doğrudan ve biraz da rahatsız edici.

Omuz silkip, "İyi anlaşıyor olmanız güzel," dediğinde tuttuğumu bilmediğim bir nefes verdim. O kadar uzun yıllardır hayatımın, ailemin bir parçası ki, daha yeni tanıştığınızı düşünmek bile garip."

Daha yeni tanışmıştık... Aslında neredeyse iki ay önce tanışmıştık ama sanki çok daha uzun zaman geçmiş gibi geliyordu. Ve birlikte çok fazla zaman geçiriyorduk, radarın altında kalmak istiyorsak gerçekten çok fazla. Sinclair bana Elena'nın fark edilemeyecek kadar çok çalıştığını ve boş zamanlarını genellikle Cosima ile geçirdiğini söylemişti. Neyse ki Cosima son on gündür kendi dünyasına dalmıştı, muhtemelen tehlikeli gözlü Dante'yle.

"Evet." Sesimi rahat olmaya zorladım. "Biraz havasız olsa da iyi bir adam."

Eleştiri girişimimi görmezden geldi ve kapıyı arkasından açmak için pozunu bozdu. Son zamanlarda her şeyden çok benim atölyem olarak hizmet veren mutfak/yemek alanındaydık yine. Tuvaller adaya yığılmıştı ve eskizler kapının yanındaki duvara bantlanmıştı. Son iki hafta içinde Cosima'nın, Sebastian'ın, Cage'in ve hatta nemli bir bornozla sobanın üzerinde duran, yumuşak teninde ter parıltıları olan annemin eskizlerini tamamlamıştım. Bu fikri önerdiğimde hiç kızarmamıştı. Yaşlı kadınların denenmiş ve gerçek rollerini keşfetmek ve evcilleştirilmelerine rağmen hala korudukları duygusallığı kullanmak istiyordum. Annem bu öneriye sevinçle gülmüştü.

"İtiraf etmeliyim ki biraz şaşırdım. Gezegendeki en sevdiğim insan sensin." Gülümsemesi güneş ışığı gibi üzerime döküldü. "Ama Daniel değişimden hoşlanmaz. Sanırım edindiği son arkadaş Elena'ydı."

Tenim kaşınıyordu. İlişkileri hakkında çok fazla soru sormamaya her zaman dikkat ederdim ama bu kaçırılmayacak kadar iyi bir fırsattı.

"Nasıl tanıştılar?"

"Neden Elena'ya sormuyorsun? On dakika kadar sonra burada olur ve benim de Miami'ye gitmek için hazırlanmam gerekiyor."

Taburelerden birinin üzerinde duran yarı saydam siyah bornozu giydi ama yüzümdeki bir şey yatak odasına giderken tereddüt etmesine neden oldu.

İçini çekti ve yüzümü sıcak ellerinin arasına almak için yanıma geldi. "Hepimiz uzun zamandır ayrıyız Gigi ve hepimiz kendimizi kendimize saklamaya alıştık, değil mi? Bu yüzden bir şeyi bilmek istiyorsan *sormaktan* korkmamalısın, yoksa asla gerçekten bilemezsin."

Başımı salladım ama Elena gelmeden önce fırçalarımı temizlemek için uzaklaşırken onunla göz göze gelmedim. Cosima'nın kendine özgü iç çekişi çıkışını noktaladı ve ablam gelmeden önce sahip olduğum birkaç dakikalık yalnızlık için minnettardım.

Sinclair'in beni balığa davet ettiği günden beri onu görmemiştim ama bugünkü randevusu hakkında telefonda konuşmuştuk. Henüz cinsel takıntıları hakkında konuşmamış olsak da, onu ayakta hayal etmeye başlamıştım bile

Ahşap kalaslardan oluşan bir fonun önünde gergin ve kaskatı, Playboy ya da Sports Illustrated gibi dergiler dışında çıplak, özel bölgelerini sıkıca tutuyordu. Bir kadını tahta gibi kaskatı yapabilen aşağılık kompleksi alışılmadık bir duygu değildi ama kız kardeşimde fazlasıyla olduğunu biliyordum. Onu yargılamıyordum; Sinclair'den önce ben de böyleydim.

Fırçalarımı solüsyonda nazikçe yıkadıktan sonra kurumaya bıraktım ve şövalemi duvara bakacak şekilde hareket ettirdim, böylece tamamlanana kadar gizli kalacaktı. Büyük eskiz defterimi ve füzen kutumu aldım ve bazı ön çizimler yapmak için tezgâhtaki bir tabureye yerleştim.

Elim kalın sayfanın üzerinde gezinirken zihnim dolaştı ve kaçınılmaz olarak Sinclair ile olan durumuma geldi. Sadece iki hafta içinde iki kez birlikte öğle yemeği yemiş, Cage'in Soho'daki yeni bir barda solo bir set çalmasını izlemeye gitmiş ve Brooklyn'de bir sanat sergisine katılmıştık. Yine de özel bir yerde bulunmamaya dikkat etmiştik. Cosima'nın dairesinde olanlardan sonra sanırım ikimiz de kontrolümüz konusunda temkinliydik. Elena portresini istediği halde ondan benim için oturmasını istemememin nedeni de buydu.

bir aydan kısa bir sürede tamamladım. Bunun yerine, resim ve hafızadan çalışmayı seçtim. Meksika'da yatta ve internette yeterince fotoğrafı vardı, bu yüzden onun benzerini üretecek kadar kendime güveniyordum.

Onu bu gece de Uluslararası Roman galasında görecektim ama aynı olmayacağını biliyordum. Kolunda kız kardeşi, kız arkadaşı ile orada olacaktı. Çok güzel bir çift olmuşlardı, düğün pastası süsleri gibi tertemiz.

O gece kulüpten sonra onun emriyle kendimi okşadığımdan beri uygunsuz bir şekilde dokunmamış olsak da, aramızdaki elektrik akımı sürekli şarj oluyordu ve bu gece ailelerimizi kandıracak kadar iyi maskeleyip maskeleyemeyeceğimizi merak ediyordum.

"Giselle."

Elena'ya baktım ve yenilgiyle iç çekmemeye çalıştım. Uсталıkla kıvrılmış uzun saçlarını mükemmel bir şekilde tamamlayan muhteşem gri kaşmir paltosuyla karşımda duruyordu. Kalp şeklindeki yüzü tıpkı benimkinin aynısıydı ama hatları daha zarif, narin ve bir Çin bebeği gibi küçüktü. Sadece gözleri, hafifçe ağırlaşmış kapakların altındaki koyu gri, klasik güzelliğin dışında bir şey olabilirdi, hatta izin verirse seksi bile olabilirdi.

Her iki yanağına da birer öpücük kondurmak için ayağa kalkarken kendimi salladım. "Çok güzel görünüyorsun. Bir fincan çay ister misin?"

Başını salladı ve yutkundu. "Saat dördü geçti, değil mi? Biraz viski iyi olurdu."

Elimde olmadan kaşlarım havaya kalktı. "Tabii. Neden sen rahatına bakmıyorsun, ben de bize bardak getireyim."

Ben mutfakta alkol ve bardak ararken sessizdik ama o öyle yüksek sesle düşünüyordu ki buzdolabının vızıltısına rakip oluyordu.

Otururken ona nazikçe gülümsedim ve içkisini uzattım. "Rahatsız olabileceğini biliyorum ama seninle cinsel ilişkilerin hakkında konuşmalıyız.

Başlamadan önce tercihler."

"Hoşuma gitmiyor," diye ağzından kaçırıldı, gözleri dehşetten kocaman olmuştu. Başını sallarken elini ağzının üzerine kapattı.

Yanmakta olan viskiden uzun bir yudum alıp omuzlarını düzeltirken sessizce onu izledim. "Özür dilerim. Seksten pek hoşlanmadığımı söylemek istemiştım."

Ne!? Sinclair ile seks yapmaktan nasıl zevk almaz? İfşa edebileceği onca şey varken, bunun olacağını asla tahmin edemezdım.

"Erkeklerin buna ihtiyaçı olduğunu anlıyorum," diye açıkladı Elena sakince, sanki hava durumundan bahsediyormuşuz gibi. "Ama çekiciliğini hiçbir zaman gerçekten anlayamadım."

"Hiç orgazm olmadın mı?" Meksika'da beni böylesine çözmüş olan Sinclair'ın bir kadına en üst düzeyde zevk vermeyi başaramamış olmasını bir kez daha anlayamıyordum.

Elena'yla Sinclair hakkında böyle konuştuğum için kendimi biraz hasta hissediyordum ama kendimi bir köşeye sıkıştırmıştım ve sadece konuşmayı çabucak bitirmemiz için dua edebilirdim.

Neredeyse boş olan bardağına baktı ve içindekileri karıştırdı. Yüzünde tarifsiz bir hüznün vardı.

"Christopher'ı hatırlıyor musun?"

Bir ürpertir bedenimi sarstı. Neden onu bu işe karıştıırıyordu? Başımı salladım.

"Sen gittiğinde benim için geri geldi, hâlâ benimle evlenmek istiyordu." Aksanlı konuşması, konuşmasını boğan ipek bir kurdeleye dönüşmüştü. "Annem onayladı. Onunla aranızda olanlardan haberi yoktu." Bana suçlayıcı olmayan bir bakış fırlattı - bununla başa çıkabilirdim - sadece üzgündü. "Onunla çok kalmama izin verdi, çünkü evlenecektik. O da bundan faydalandı, beni günlerce yanında tuttu."

"O ne yaptı?" Fısıldadım.

Christopher'ın neler yapabileceğini biliyordum.

Islak omuzlarını silkti. "Bir sürü şey. Bilmediğim şeyler kelimelerim var. Bir gün çok ileri gitti. Neyse ki Cosima şehirdeydi. Bizi Amerika'ya götürmeye geldi." Islak gözleri parlayarak ıslak bir şekilde güldü. "Beni nasıl bulduğunu hala bilmiyorum, ama bu onu son görüşüm oldu. onu."

Sessizdik. Ona biraz daha viski koyarken ellerim titriyordu. "Her neyse, orgazm olabilirim ve inan bana Daniel'la oluyorum. Ama arzu bunun için." Omuz silkti. "Sadece gerçekten orada değil."

Konuşmamızı sindirmeye çalışırken birkaç dakika boyunca karalama defterime baktım. Yine de sessizlik garip değildi ve ablama tekrar baktığımda çocukken yaptığı gibi başparmağının tırnağını ısıırıyordu.

"Hey Elena?" Mırıldandım, kısık gözleri benimkilerle buluşana kadar bekledim. "Bir şeyler içmek için dışarı çıkmak ister misin?"

"Peki, tablo ne olacak?"

Ayağa kalktım ve ona göz kırptım. "Sarhoş olmayı tercih ederim."

"Oh, Tanrı'ya şükür." Elena da sırıttı. "Hadi yapalım şu işi."

Sarhoş olmadık. Ne de olsa, çamura saplanmasıyla ünlü Elena'yla içiyordum ve çok ses getirecek bir hayır galasına sadece birkaç saat uzaklıktaydık. Ama Elena'nın apartmandan çok da uzak olmayan bir yerde seçtiği gülünç derecede şık bir barda birkaç kadeh lezzetli İtalyan şarabı içtik. Çoğunlukla iş hakkında konuştuk çünkü birbirimizle konuşmak için kabul edilebilir konuların çok kısa listesindeki tek şey buydu. Hukuka olan tutkusu, aniden anlamlı hale gelen ellerinden ve hukuk mesleğini bana açıklama telaşıyla konuşmasının kırık dökük İngilizceye kaymasından ve sallanmasından anlaşılıyordu. Konuyu saptırmaya çalıştığımda biraz tılandım.

"Affedersiniz?"

Zarif bir şekilde omuz silkti. "Onunla çok yakın görünüyorsunuz. Sadece merak ettim, onunla yatıyor musun?"

"Elena!" Sinirli bir şekilde güldüm ve onun bunu yanlış anlamasını, doğru olduğunu, seksi Fransız şarkıcıyla yatıyor olmam gerektiğini düşünmesini izledim.

Ne yapacağımı bilemedim. Ona bunun yerine seksi Fransız iş adamıyla yattığım için olduğunu nasıl söyleyebilirdim?

"Cosima'yla çok fazla vakit geçiriyorsun, onun dramatikliği sana da bulaşıyor."

"Sakin ol, muhafazakâr ablamın cinsel hayatımı tartışmak istemesine çok şaşırdım. Sebastian şimdi seni duysa sinir krizi geçirirdi."

Kaşlarını çattı ve yüz ifadesinin gözlerinin yanı sıra alnındaki deriyi de nasıl kırıştırdığını fark etmek için bir an durdum. O kadar mükemmel bir şekilde ayarlanmıştı ki, Club Monaco kılıf elbisesi içinde çok zevkli bir şekilde giyinmiş bir robotla etkileşime girmek gibiydi.

İçimi çektim. "Cage ile yatmıyorum. O sadece iyi bir arkadaş."

"Çok yakışıklı biri."

"Yakışıklı erkeklerle kızların arkadaş olamayacağını mı söylüyorsun Elena? Bu oldukça basit bir düşünce gibi görünüyor." Bu küçük iğnelemeye engel olamadım, onun zekasına hakaret etmek zırhındaki en zayıf çatlaktı.

"Yapabileceklerine inanmıyorum." Burnunu çekti. "Hem zaten neden böyle bir barbarla vakit geçirmek isteyesin ki?"

Güldüm. "Cage barbar sayılmaz. Şimdi kim dramatikleşiyor?" "Kim savunmaya geçiyor?"

Ona ters ters baktım. "Dinle, Elena. Seninle seks hayatım hakkında konuşurken rahat değilim ama bu Cage ile birlikte olduğum konusunda yalan söyleyeceğim anlamına gelmez. Söylemiyorum."

Paltomu omuzlarıma atıp çantamı toplarken dudaklarını büzdü ve dikkatle bana baktı.

"Lütfen bana ailemizde tuhaf bir fetişi olmayan tek kişinin ben olduğumu söylemeyin."

Başım o kadar hızlı geri döndü ki canım acıdı ama ona etkilenmeden bakabilmek için acımı ve korkumu maskeleydim. Kısa bir süre Sinclair'in bana bulaşıp bulaşmadığını merak ettim.

"Garip mi?" Ben de yankıladım.

Gözleri iri ve güvensizlikle dolu bir şekilde hiç kıpırdamadan durduğunda, bir güç abidesi olan ablamın eksik bulunmaktan korktuğunu fark ettim.

İçimi çektim ve yanağına sıcak bir öpücük kondurmak için kişisel alanına doğru eğildim. Bu Cosima'nın ya da Seb'in yapacağı bir şeydi ama dokunmanın konuşmaktan ne kadar daha etkili olabileceğini anlamaya başlamıştım.

"Sen mükemmelsin, Elena. Karşılaştırmaya gerek yok."

Gülümsedi ve masanın üzerinde duran elimi okşadı. Kaşlarımı kaldırarak onun garip hareketlerini izledim ve parmaklarımızı birbirine dolamadan önce hafifçe iç çekti. Güzelce kıvrılmış saçlarından bir tutam, süslü bir masa örtüsündeki şarap lekesi gibi beyaz alnına düştü. Çekingenliği o kadar hoştu ki nefesimi kesmişti.

"Bu iletişim kurma işinde pek iyi değilim," dedi ve belagat eksikliğini göstermek için bir elini havada salladı. "Dürüst olmak gerekirse, beni rahatsız ediyorsun. Bunu kastetmediğinizi biliyorum ama ben hep böyle hissettim."

"Tamam," dedim, çünkü açılmaya çalışmasını takdir etsem de buna başka ne diyebilirdim ki?

Elimi bırakmadan önce sıktı. Artan fiziksel temasımız mesafe onun ürkekliğini yatıştırmış gibi görünüyordu. "Demek istediğim, aile benim için önemli ve ikimiz de birbirimizi yeniden tanımak için daha fazla çaba gösterirsek çok memnun olurum."

Ruhumun ahlaki pusulamı barındırması gereken kısmı, onun sözlerinin çaldığı kapıya karşı acı verici bir şekilde boş ve boştu

o. Bardağıma uzanıp şarabımın son damlasını da yutarken elim yankılarla hafifçe titredi.

"Bu hoşuma gider Elena. Hem de çok."

Gülümsedi, kapalı dudaklarını hafif ama samimi bir şekilde eğdi.

"Güzel. Bir zeytin dalı olarak, sana harika bir arkadaşımı ayarlamak isterim.

Adı Ulrich Wick, finans sektöründe çalışıyor ve çok güzel saçları var."

İtiraz etmemek için dudağımı ısırdım çünkü zeytin dalları söz konusu olduğunda, bu nispeten zararsızdı ve dürüst olmak gerekirse, yeni biriyle çıkmak muhtemelen bana iyi gelecekti.

"Kulağa çok hoş geliyor." Ona sarılmak için eğildim ve her zamanki gibi sırtımı sıvazladığımda hafifçe gülümsedim.

"Çarşamba senin için uygun mu?"

"Kulağa harika geliyor," dedim ve ceketimi giyip kapıya doğru yürümeye başladım. "Akşam görüşürüz."

"Mükemmel. Giselle?" diye seslendi arkamdan. "Gündüz için daha uygun bir şeyler giymeye çalış."

Omzumun üzerinden ona el salladım ve kapıdan geçerek şehrin kalabalığına karıştım.

Tuhaflığa rağmen baş başa kaliteli zaman geçirdiğimiz için memnundum. Sinclair hakkında hissettiklerimi değiştirmemişti, suçluluk duygumu azaltmamış ya da yoğunlaştırmamıştı ve dürüst olmak gerekirse, Elena'ya daha yakın hissetmemi sağlamamıştı.

Kayıtsızlığın bir ilişkiyi düşmanlık kadar kesin bir şekilde sakatlayabilmesi garipti.

Yine de, en büyük kız kardeşimle yıllardır kaliteli vakit geçirmemiştim ve onun büyümesini ve aynılığını kataloglamak ilginçti. Her on günde bir manikür yaptırırdı ama sinirlendiğinde hala tırnaklarını karıştırırdı ve mükemmel bir İngiliz aksanıyla konuşurdu ama insanlar çok hızlı konuştuğunda kaşlarının arasında oluşan kırıksıklık dildeki yeteneğini yalanlardı. O kadar çelişkiler yumağıydı ki, onunla geçinmek bir yana, onu nasıl okuyacağımdan bile emin değildim. Ve bu benim için sorun değildi.

Elena ile geçirdiğim zamanın en çok Sinclair ile olan ilişkiye ya da ilişkisizliğime yaradığını düşünmem beni kötü bir insan mı yapıyordu?

Çünkü şimdi onu nasıl sevebildiğini anlayabiliyordum. yapay da olsa uyumluydular. Onların yüzeyselliği

Benzerlik tam da ilişkilerinin amacıydı; ikisi de hayatı titizlikle bilenmiş bir saygınlık ve zarafet maskesinin ardında yaşamayı seviyordu.

Son rujumu dikkatlice sürerken aynaya baktım; koyu kırmızımsı pembe, Cosima'nın o hafta başında seçmeme yardım ettiği koyu gri, gümüş iplikli elbiseyi tamamlıyordu. İpek elbisemden aşağı doğru akıyordu.

Çeliğin üzerindeki yağmur suyu gibi kıvrımlar, belimi bağlıyor ve göğüslerimin arasındaki derin et karesini ortaya çıkarıyordu. Napoli'de güneşle öpüştüğüm yazlardan beri hiç olmadığı kadar açık kumral saçlarım, hafif çilli omuzlarımın etrafında yumuşak bir sarmal oluşturunuyordu.

"Bu iyi." Aynada kendi kendime mırıldandım, derin bir nefes aldım ve dolgun göğüslerimi en iyi şekilde göstermek için dar paneller içinde ayarladım.

Ama kendimi iyi hissetmiyordum. Kalbim göğsümde kırılğan ve kuruydu, alev almış bir şeydi ve her atışta yavaşça küle dönüşüyordu. Cosima'nın burada olup yanağıma güzel kokulu bir öpücük kondurmasını ve bana güzel olduğumu söylemesini ya da Brenna'nın çoktan şampanyayı patlatıp hazırlığımızı bir partiye dönüştürmüş olmasını diledim. Giyinmeye alışık değildim ama bunu tek başıma yapmak üzücü ve biraz da yanlış geliyordu, özellikle de Éclair'le (Elena ve Sinclair için kullandığım çift ismim) karşılaşma düşüncesiyle zaten perişan olmuşken.

Mücevherli el çantamı aldım ve çıkmak için kapıyı açmadan önce ayaklarımı özenle bağlanmış siyah ayakkabıların içine soktum.

"Peşime takılır mısın?"

Başımı kaldırdığımda bir tutam saçım kirpiklerime yapışmıştı ve Sebastian'ın muhteşem bir siyah smokin giydiğini gördüm. Elinde Dylan's Candy Bar'dan bir kutu şekerleme ve küçük gümüş bir matara vardı.

"Bu bizi geceyi geçirmemiz için." Şişeyi gösterdi ve sonra şekerleri kaldırdı. "Ve bu da sonrasında ödülünüz."

"Yakışıklı bir adam elinde hediyelerle kapıma mı geliyor? Onu kabul etmemek aptallık olur." Baharat kokulu bir sarılma için kollarına atıldım ve Kardeşimle tekrar birlikte olmanın ne kadar güzel bir his olduğunu özümsemek için bir saniyeliğine gözlerimi açtım.

"Sana ihtiyacım olacağını nereden biliyordun?" diye mırıldanmadan önce bir an öylece durduk.

Tereddüt etti ve saçımın tepesine bir öpücük kondurdu. "Cosima önermiş olabilir."

Kalbim tekledi. Cosima'nın sezgilerinin kuvvetli olduğunu biliyordum ama Sinclair ile olan ilişkim hakkında ne kadarını tahmin etmişti?

Muhtemelen

Biliyor musun?

"Hadi Sindirella, baloya geç kalacaksın."

Sebastian beni yavaşça kollarından çekti, şekeri yan masaya koydu ve yedek anahtarıyla daireyi kilitletti.

Sebastian'ın yeni araba kokusunu hâlâ koruyan, içi krem rengi deri döşemeli lüks Bentley marka arabasıyla seyahat ettik. Şoförü, canlı turuncu saçlı kısa boylu tıknaz bir adam, Sebastian gizlilik perdesini kapatmadan önce beni kalın bir İskoç aksanıyla selamladı.

Şişeyi açtı, uzun bir yudum aldı ve bana uzattı, yanan bir ağız dolusu yutkunurken kısık gözlerle beni izledi.

"Sen çok farklısın, *bambina*." Sesinde İtalya'nın sadece en zayıf izi vardı, yabancı olduğunu gösteren bir fısıltı ama Napoli'nin seslerine aşına değilseniz uyruğuna dair hiçbir belirti vermiyordu.

"Sen de öylesin."

Koltuğunda arkasına yaslandı ve bir kolunu araba içi barın üzerindeki çıkıntıya doğru sarkıttı. Gür siyah saçları bronz alnında dalgalanıyor ve gözlerinin saf altın rengini vurguluyordu. Çok yakışıklıydı ama gülümserken bile ağzını tutuş şekli bozuktu, bazılarına seksi gelebilecek ama bana üzücü gelen bir şekilde çarpıktı. Aile üyelerim arasında o kadar çok sır vardı ki, çocukluğumuzdaki yakınlığı yeniden kazanmamız imkânsız görünüyordu.

"Meksika'da bir ilişkim vardı."

Bu benim için büyük bir itiraftı ama tecrübeli film yıldızı Seb sadece kaşlarını kaldırdı, ben de devam ettim.

"İnanılmazdı." Sesimin hülyalı bir hal almasına engel olamadım. "Hiç kimse kendimi bu kadar güvende hissettirmemiş ve konfor alanımı aşmam için bana bu kadar ilham vermemişti. Yakışıklı, zeki ve gizemli görünmesini sağlayacak kadar da uzak biriydi." Kendime güldüm ve omuz silktim. "Açıkçası ona aşık oldum."

"Ama?" Ona kaşlarımı kaldırdım ve kendini açıklamadan önce dramatik bir şekilde iç çekti. "Bir erkek olarak, kadınlarla ilgili her zaman bir 'ama' olduğunu ve bunun neredeyse her zaman haklı olduğunu biliyorum."

"Evet, haklısın. 'Ama' şu ki, o alındı."

"Ah, bu önemli bir 'ama'." Şişeden bir yudum daha alırken gözleri parlıyordu. "Bana mı öyle geliyor yoksa ne tür popolardan bahsettiğimizi unuttun mu?"

Güldüm ve omzuna hafifçe vurdum. "Tam bir ahmaksın."

"Kendini ilan etti ve bununla gurur duyuyor." Göz kırpı.

Pencereden dışarı bakıp önümüzde beliren Four Seasons Oteli'ni gördüğümde kıkırdamam bir iç çekişle son buldu. Sebastian elimi tutmak için uzandığında irkildim ama konuşmaya başladığında ona bakmadım.

"Her ne sebeple olursa olsun, bu gece ikimiz için de zor olacak. Burada seninle olduğumu bilmeni istiyorum, *bambina*. Bu arı kovanına birlikte, birleşik olarak giriyoruz. Eğer istediğin zaman ayrılmak istersen, İtalyanca bir kelime söyle."

Bu İtalyanca sözcük, Seamus içki ve kumarla geçen günlerin ardından eve seğirerek ve şişmiş bir halde döndüğünde çocukken aldığımız bir önlemdi. Ebeveynlerimiz arasındaki kavgalar çok gürültülü bir hal aldığı ve çoğunlukla Camorra, parası olsun ya da olmasın Seamus'tan ödemelerini almaya geldiğinde, Elena *insieme diye seslenirdi*. Her birimizin kendi saklanma yerleri vardı; ikizler su ısıtıcısının arkasındaki dolaba tıkılmıştı, ben ise arka verandanın altına yerleştirilmiştim. Elena ise en kötü sığınağı, mutfaktaki lavabonun altını seçmişti; annem tarafından özellikle bu nedenle boş tutulan bir yerdi. Ablamın o daracık yerde ne kadar şeye tanık olduğunu, şiddet ve çatışmanın onu ne kadar etkilediğini hep merak etmişimdir. Dışarıda soğuk ve yalnız geçirdiğim saatlerin her iki duygudan da nefret etmeme neden olduğunu biliyorum.

"*Insieme*," diye mırıldandım. "Birlikte."

Sebastian başıyla onayladı ve modern cam mimarinin çevrelediği zarif, soluk taş cepheli muhteşem otelin önünde durduğumuzda parmak eklemlerime bir öpücük kondurdu. Seb beni arabadan alıp zevkli lobiye ve geniş mermer merdivenlerden ana etkinlik salonuna götürürken hayranlık içindeydim.

Resmi mekâna girdiğimizde hızla göz kırpı, mermer ve kristal zenginliği, ipek giysili hanımlar ve smokinli beyler karşısında bir anlığına kör oldum. İki yüzden fazla kişi katılmış olamazdı ama bu kişiler ülkenin en zengin kişilerinden bazılarıydı.

Manhattan ve onların zor kazanılmış ya da miras kalmış zenginlikleri ve zarafetleri karşısında dehşete düşmek zor değildi.

Sebastian yüzümdeki sınıf dışı ifadeye kıkırdadı ve beni odanın içine doğru çekti.

"Güzel bir tankın içinde güzelce giyinmiş köpekbalıkları, *cara*, daha fazlası değil," diye hatırlattı bana retro şampanya bardaklarını almak için bara yanaştığımızda.

"Evet, ben de Nemo," diye mırıldandım, nemli avucumla elbisemin önünü düzeltirken.

"Sebastian."

Kahkahası, adının nefes nefese söylenmesiyle aniden kesildi. Omuzları hafifçe kamburlaştı ve parmak eklemleri barın kenarına yaslandı. Adını söyleyen kadınla yüzleşmek için arkasını dönmeden önce derin bir nefes verdi.

Kesinlikle çok güzeldi, 1960'lardan fırlamış bir film yıldızı gibiydi. İri mavi gözleri zevkli bir sürme halkasıyla çevriliydi ve minik ağzı bir gül goncası gibi kırmızı ve dolgundu. Her zaman olmayı arzuladığım şekilde minyondu, ince kemikleri ve elbisesinin akışkanlığıyla vurgulanan ince kalçaları vardı.

Genç yüz hatlarına rağmen, yürüyüşündeki zarafet ve solgun alnındaki ince çizgiler yaşını gösteriyordu. Gösteride iyi bir şov sergiledi. Uzun beyaz opera eldivenleriyle ince siyah bir elbise giymişti ama içimdeki sanatçıyı kandıramadı. Kırk yaşından bir gün bile küçük olsaydı şaşırdım.

Sebastian boğazını temizleyip "Savannah" demeden önce bile onun kim olduğunu biliyordum.

Etraflarındaki herkesten tamamen habersiz, uzun ve hararetli bir an boyunca birbirlerine baktılar. Elena hakaretlerinde Seb'in yaşlı bir kadınla ilişkisi olduğunu açıkça belirtmiş olsa da aralarındaki uyum beni şaşırtmıştı. Düzgün Savannah Richardson eğlenceyi seven kardeşimin tipine hiç benzemiyordu.

Boğazımı temizledim ve içten bir gülümsemeye öne çıktım. "Merhaba, ben Giselle. Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum, çok güzel şeyler duydum."

Buz gibi sarı kaşlarından biri, kardeşimle benim aramda yavaşça kalktı ama teklif ettiğim eli tutmaya tenezzül etti.

"O zevk bana ait. Şehirde olduğunuzu bilmiyordum." Gözleri kısa bir süreliğine yanımda kaskatı duran Sebastian'a kayd. "Umarım ailenizle yeniden bir araya gelmenin keyfini çıkarıyorsunuzdur."

"Öyleyim, teşekkür ederim." Durum garip bir şekilde vahim olsa da ona gülümsemeye devam ettim. "Sebastian benim beyaz atlı prensim olmaya ve bu gece bana eşlik etmeye karar verdi." Komplocu bir tavırla eğildim. "Daha önce hiç böyle gösterişli bir davette bulunmamıştım."

Hafifçe güldü ve ben onda daha genç, neredeyse çocuksu ve narin bir şey yakaladım. Geniş mavi gözleri tekrar Sebastian'a kayd, amansızca ona çekildi ve bir empati acısı hissettim

yaşlı kadın. Ulaşılmaz bir adamı sevmenin nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyordum.

"O halde Sebastian'la emin ellerdesiniz. Yıllar boyunca onu bu işlere yeterince sürükledim, öyle değil mi?"

Seb kayıtsızca homurdandı ve dirseğimi böğrüne sapladığımda bana ters ters baktı. Savannah'yı yatıştırmak için ağzımı açıyordum, hatta belki Yaşlı bir beyefendi yanına yaklaşıp kuş gibi omzuna ağır bir el koyduğunda, haydut kardeşim için özür dilerim.

"Savannah, sevgilim, ben de seni arıyordum." Yüksek ve hırçın bir sesle konuşuyordu; eski bir müzik setinin cızırtısı eşliğinde 50'lerden kalma bir radyo spikeri gibi. Eski moda frakına, kuşağına ve kaygan gümüş saçlarına eklenmişti. Yakışıklı bir adamdı, güçlü kuvvetli ve erkeksi olmasına rağmen yaşındaydı ve ondan hemen hoşlandım.

"Seb, oğlum." Kardeşimi fark ettiğinde yüzü güldü ve öne doğru bir adım atarak onu sertçe kucakladı. "Nasılsın bakalım?"

"Her zamanki gibi iyisin, Tate." Sebastian'ın dudakları isteksiz bir sırıtışla büküldü. "Ben de tam *sevgili eşinizi* kız kardeşim Giselle Moore'la tanıştırıyordum."

Sebastian'ın rahatça söylediği gerçek karşısında Savannah hafifçe irkildi ve o zaman Sebastian'ın neden bu gecenin kendine has zorlukları olduğunu söylediğini anladım. Belli ki birbirlerini seviyorlardı ya da en azından sevmişlerdi ve pek de hayırlı olmayan bir şekilde sona ermişti.

"Giselle, sanatsal olan, değil mi?" Tate elimi iki elinin arasına aldı ve hafifçe sıktı. "Tate Richardson. Medya patronu, yapımcı, yönetmen ve bu güzel hanımla evli olan şanslı piç."

Savannah doğruldu ve daha önce gördüğüm tüm yumuşaklık kayboldu. Birdenbire beklediğim türden bir New York matronuna dönüşmüştü; mağrur ve sanki hiçbir şey ona dokunamıyormuş gibi güzelce mesafeliydi. Sebastian kaşlarını çatı.

değişti ve gözlerinde bir şey parladı. Benim için oldukça açıktı ki Ona dokunabilecek tek kişi *oydu*.

"Çok uzun zamandır uğramıyorsun evlat." Tate tekrar Sebastian'a döndü. "Pazar akşamları ailece yediğimiz yemeklere ne oldu?"

Sebastian benden hafifçe uzaklaştı, sanki aradaki mesafe bu konuşmayı duymamı zorlaştıracakmış gibi.

"İkinizin New York'ta olduğunu bilmiyordum ve yeni bir proje üzerinde çalışmakla meşguldüm." Şampanya flütünü uzun bir fıçıda bitirdi ve daha sert bir şey almak için barın arkasına uzandı, pahalı bir marka

viskiyi kısa bir bardağa doldurdu. Barmen ona ihtiyatla baktı ama hızlı bir göz kırpmasının ardından onu rahat bıraktı; ne de olsa o da bir insandı.

"Kardeşimi sizden ayırdığım için üzgünüm ama pencerelerin orada kız kardeşimizi görüyorum ve eğer giriş yapmazsak bizi öldürecek," dedim kocaman bir gülümsemeyle.

Tate başını salladı ve gür sesiyle Sebastian'a bir şeyler söyledi, ben de fırsattan istifade Savannah'ya yaklaştım ve elimi koluna bastırdım. Bana sertçe baktı ama hafifçe gülümsediğimi görünce yumuşadı.

"O iyi mi?" diye fısıldadı.

Cevap vermeden önce tereddüt ettim. "Bence bu soruyu cevaplamak için daha donanımlısınız."

Uzaklara bakmadan önce hızlı bir nefes çekti. Kovulduğumu biliyordum ama ani soğukluğunu affettim çünkü Sebastian'dan ayrılışıyla iyi başa çıkamadığı belliydi.

Ona alkol vermeyi ve ilişkileri hakkında sorular sorarak saldırmayı çok istedim ama yaşlı çift ve Sebastian'dan ayrılırken olgun sarışından uzaklaştığım her adımda daha da rahatlıyordu ama yapamayacağımı biliyordum. Bu sadece onun için garip ve acı verici olmakla kalmayacak, kendi ilişkimle bile yüzleşemezken onun görünüşte yarım yamalak olan ilişkisini sorgulamam ikiye bölünecekti.

"Nerede olduklarını söylemiştin?"

"Aslında onları görmedim." Bana yan gözle baktığında omuz silktilim. "*Insieme*, Sebastian. Oradan çıkmamız gerekiyordu."

Bana uzun bir süre baktıktan sonra başını salladı. "Yaptık. O zaman masamızı bulalım mı?"

Masa ekranlarına yöneldik ve bizimkini geniş mekanın ortasında, bağırarak zorunda kalmamak için canlı gruptan yeterince uzakta bulduk Müziğin üzerinde ama aslında odanın düzeni göz önüne alındığında ön ve merkezde. "Neden bu kadar önemli bir masada olalım ki?"

Mırıldandım.

Sebastian yuvarlak masaların ve gelecekteki yemek yiyenlerin arasında dolaştı.

Omzunun üzerinden bir bakış fırlattı. "Bir film yıldızı, bir iş adamı, New York'un en iyi hukuk bürolarından birinden bir avukat, gelecek vaat eden bir sanatçı ve bir politikacı? Bence bu grup iyi bir masayı hak ediyor."

"Bir politikacı mı?" Sordum ama masamıza çoktan oturmuştuk ve masanın etrafında oturan insanları görünce sorumu unuttum.

Daha Elena'nın ya da Sinclair'in görüntüsünü sindiremeden, biri kollarımdaydı ve beni daha önceki bir zaman için kalbimi sızlatan bir kucaklamayla sarıyordu.

"Candy," diye nefes aldım beni daha sıkı sıkarken.

"Candy," diye kabul etti, yüzüme o dişlek gülümsemesiyle gülümseyecek kadar beni serbest bıraktı. "Burada olduğum için çok olduğunu görebiliyorum, bu yüzden bunu atlatman ve beni tekrar gördüğün için heyecanlanman için sana bir saniye vereceğim. Yine de sana çok uzun bir süre vermeyeceğim çünkü üç aylık uzun bir ayrılıktan sonra benimle temasa geçmediğin için sana çok kızgıyım."

"İki ay," diye düzelttim otomatik olarak.

Başını geriye atıp gülmeden önce gözlerini kırptırdı. "Tamam, öfke beklediğimden çok daha kısa sürdü. Resmi olarak affedildin. Ama bunu yanıma oturarak telafi etmelisin."

Elimi tuttu ve sonunda Sebastian'ın yanımda durup şaşkınlıkla ona baktığını görece kadar aklı başına geldi. Adımlarının ortasında durdu ve ona bakakaldı, sonra geri dönüp fısıldayarak oynamaya başladı: "Ve beni bu adamla tanıştır."

Gülme sırası bana gelmişti ve üçümüz yerimize otururken onların tanıştırılması dikkatimi dağıtmıştı. İkisi yanımdayken kendimi sıcak ve güvende hissediyordum, bu yüzden nihayet masanın geri kalanına baktığımda, bunu gerçekten hissetmediğim sahte bir güvenle yaptım.

Gözlerim hemen Sinclair'e takıldı, ki masaya yaklaşır yaklaşmaz nerede oturduğunu bildiğim için bu hiç de şaşırtıcı değildi. Çoktan bana bakmaya başlamıştı bile, o mavi gözleri vücudumun üzerinde geziniyor, kişiliğimle ilgili her şeyin dikkatli bir envanterini çıkarıyordu. Gözleri benimkilere ulaştığında ağzı gülümsemeye yakın bir şekilde yumuşadı. Tanrım, muhteşemdi.

"Giselle." Elena'nın sesi dikkatimi onun yanındaki koltuğa çekti ve eşleştiklerini fark ettim - onun buz mavisi kravatu ve onun kadife elbisesi. Modern zamanların Audrey Hepburn'ü gibi görünüyordu ve ellerim elimde olmadan bilinçli bir şekilde korsajımı buldu.

"Elena, kesinlikle çok güzel görünüyorsun. Bu gece beni davet ettiğin için çok teşekkür ederim."

"Teşekkür ederim ama daveti yapan ben değildim. Willa ve Mortimer ailemin son üyesiyle tanışmak istediler." Sağında oturan ve henüz fark etmediğim yaşlı çifte gülümsedi.

"Hakkınızda çok şey duyduk," dedi Willa Percy, kahverengi gözleri bir cerrah ciddiyetiyle vücudumu bir neşter hassasiyetiyle kazıyıp kusur ararken, kapalı bir gülümsemeyle.

Mantiken, Willa'nın güzel bir kadın olduğunu biliyordum; ipekten daha pürüzsüz bir café au lait teni ve şık bir omuz uzunluğunda kesilmiş kalın dalgalı saçları olan Afrikalı Amerikalı. Ama yüz ifadesinde sıcak bir ifade ya da duruşunda herhangi bir karizma bulamadım. Neredeyse bir oyuncak bebek gibi görünüyordu, gözlerindeki canlılık eksikliği dışında her yönden mükemmeldi.

Öte yandan Mortimer Percy bana bir yardım etkinliğinde Noel Baba'yı oynayacak ya da oğullarıyla çamurda yuvarlanacak türden bir adam gibi geldi. Geniş omuzlu, kare çeneli ve gümüş rengine çalan altın sarısı saçlarıyla tam bir Amerikan tipiydi. Bu onun için hiç de şaşırtıcı değildi. böyle görünüşü olan popüler bir politikacıydı.

"Kimse bize senin bu kadar güzel olacağını söylememişti." Mortimer genişçe gülümsedi. "Sadece senin harika bir sanatçı olduğun gibi saçma sapan bir şey duyduk."

Güldüm çünkü gülmemi istiyordu ve iyi mizahı bulaşıcıydı. "Böyle bir övgüyü hak edecek ne yaptım ben?"

"Bunu oğlumun kapısının önüne koyma, korkarım ki o pek coşkulu bir tip değildir. Öyle mi, Elena?" Mortimer kahkahalarla güldü.

Elena da güldü ama ben bu iddiadan rahatsız olmuştum ve gözlerim Sinclair'i bulduğunda çenesindeki kaslar kendini kontrol etmeye çalışırken olduğu gibi titriyordu. Bakışlarımı hissederek bana baktı. Kendini arındırmak istediği her türlü düşünceye kendimi açarak bakışlarını tuttum. Normalde zihninin en ücra köşelerine ittiği duyguları konusunda bana güvenmesini diledim. Uzun bir nefes verirken ağzı hafifçe açıldı ve başını hafifçe salladı.

Sonra, ağzından kaçırıldı.

Kalbim onu tekrar görme beklentisiyle sıkıştı.

"Annemdi," diye itiraf etti Elena. "Senin hakkında hiç susmazdım."

"Elena," diye nefesinin altından uyardı Sebastian ama Elena aldırmadı.

"Giselle her zaman annemin özel kızıydı. Ona sahip olduğu için çok heyecanlıydı.

geri döndü, tabii ki. Tüm Lombardi klanı yeniden bir arada. Gerçi Giselle hâlâ babamızın soyadını kullanıyor."

Sinclair'in Elena'nın şarap bardağını gizlice kendi tarafına taşımasını izledim.

"İsimler çok önemlidir." Willa söze karıştı, can sıkıntısı sözlerine sinmişti. "Daniel hiçbir zaman Percy ismini almayı kabul etmedi."

"Bunu Cage'e hiç teklif etmedin," dedi Sinclair sessizce. "Ve Sinclair'i tutmak daha kolaydı."

Willla burnunu çekti ama Mortimer onu sakinleştirmek için elini Willa'nın elinin üzerine koydu. "Anlıyoruz Daniel, elbette. İsimler bu büyük düzende önemsizdir. Biz bir seçim ailesiyiz, koşulların değil."

Sözleri göğsüme ateş düşürdü. Seçime dayalı bir ilişki istiyordum; Sinclair'in beni seçmesini istiyordum.

Willla, "Masada gazeteci yok Mortimer, politikayı bırakabilirsin," dedi.

"Anne," diye azarladı Sinclair ve bunun sandalyesinde doğrulan ve pürüzsüz yanaklarına bir gülümseme yerleştiren Willa üzerinde olumlu bir etki yarattığını görmek beni şaşırttı.

"Pekâlâ. Elena, hayatım, evlat edinme süreci nasıl gidiyor?"

İçtiğim zarif beyaz şaraptan aldığım yudumda neredeyse boğuluyordum. Bu akşam daha fazla dayanılmaz olabilir miydi?

"Yavaşça, ne yazık ki."

"Bağlantılarımızı kullanmalısınız. Kendi yararınıza kullanamayacaksanız neden ilişki kurasınız ki?"

"Acelemiz yok," diye hatırlattı Sinclair onlara. "Elena sadece yirmi altı yaşında, bir aile kurmak için yeterince zamanımız var."

"Sadece biraz gergin." Margot masada belirdi, Candy'nin yanındaki iki boş sandalyeden birine otururken yüzünde keskin bir gülümseme vardı. Gözlerini bana diktiğinden, Sin'in onu varlığım konusunda uyardığını biliyordum. "Onu tanıdığımdan beri Daniel hep baba olmak istedi."

Candy'nin eli masanın altında benimkini buldu ve sıkıttı.

Sebastian homurdandı ve nefesinin altında mırıldandı. "Bu çok uzun bir akşam yemeği olacak."

Daha fazla katılamazdım.

Onuncu bölüm.

Müzik ciddi bir şekilde başladığında ve insanlar dans etmeye başladığında daha iyiydi. Elena Mortimer'la meşguldü, bu yüzden Sinclair Margot'yu bir tura çıkarırken, büyüleyici kardeşim Willa'ya - aslında zevkle gülen - pistte rehberlik etti.

Uzun ve boğucu bir akşam yemeği idi ve gerginliğin aniden ortadan kalkması havayı ambrosia gibi tatlandırdı.

Candy bana otuz saniye huzur verdikten sonra

Ben.

"Tamam, bununla nasıl başa çıktığın hakkında hiçbir fikrim yok." Bana baktı. Ama ben cevap vermeyince ofladı. "Bu retorik bir ifade değildi, Elle. Bu gariplikle nasıl başa çıkıyorsun?"

"İyi değilim. Yani, bununla iyi başa çıkamıyorum."

"Sinclair bana bilgi verdi ama sen onu tanıyorsun."

Gülümsedim, çünkü biliyordum. "Ne dedi?"

"Oh, *pfft*." Kaküllerini yüzüne doğru savurdu ve ben onu sanatsızlığı için sevdim. "Şöyle bir şey 'Candace, Elle Manhattan'da. O da Elena'nın kız kardeşi olur. Bu akşamki galaya gelip onu göreceksin. Sağduyunuz için minnettar olurum.'"

"Tipik." Sahte bir samimiyetle başımı

salladım. "Kesinlikle," diye onayladı.

Birbirimize gülümsedik.

"Bu tam bir karmaşa."

"Kesinlikle," diye

katıldım.

"Bu konuda ne yapacaksın?"

Omuz silktim ve suçluluk duygumun ve arzumun ağırlığı, şimdiye kadar düşüncelerimin üzerinde tuttuğum filtreyi kırdı.

"Hadi ama Elle, onu *seviyorsun*. Sakın bana mevcut durumdan memnun olduğunu söyleme?"

"Tabii ki hayır. Ama ne yapmamı istiyorsun? Kız kardeşimin hayatını mahvetmemi mi?"

Candy elini umursamazca salladı. "Bu biraz dramatik. Kalbi kırılırdı elbette, ama bunu atlatırdı. Bu ikisinin ruh eşi olmadığını herkes görebilir."

"Ruh eşleri mi? Gerçekten Candy, böyle bir şeyin var olduğunu kim söyleyebilir ki?" "Sen söyleyebilirsin!"

Sözleri karşısında şok olmamam gerektiği halde sandalyemde geriye doğru yığıldım. Sinclair benim ruh eşim miydi? Bu terimi ya da ne anlama gelebileceğini hiç düşünmemiştim. Sadece Meksika'da tanıştığım esrarengiz Fransız'a karşı hissettiklerimi ve aramızdaki çekim gücünü biliyordum. Onu bağımlılıktan daha temel ama yine de tehlikeli, saygıdan daha saygılı ama yine de kutsal bir şekilde arzuluyordum. Onu çok az tanımama rağmen onunla birlikte olmayı dünyadaki neredeyse her şeyden daha çok istiyordum.

Soru o kadar kolay kucağıma düştü ki, başından beri görmediğime şaşırdım. Konu gerçekten şuna gelmişti; onu kız kardeşlerimin mutluluğundan daha mı çok istiyordum? Onu suçluluk duygusuyla yaşayacak kadar istiyor muydum? Ve sanırım en önemlisi, o da beni bunları üstlenecek kadar seviyor muydu?

"Richard Meksika'da söyledi ve ben de tekrar söyleyeceğim; Sinclair'i hiç seninle birlikte olduğu zamanki kadar neşeli ve mutlu görmemişim. Seni daha önce tanımıyordum, bu yüzden aynı değişiklikleri takip edemiyorum ama onu sevdiğini biliyorum ve Meksika'da hayranlıkla izlediğim kız bu kadar değerli bir şeyin bu kadar kolay gitmesine izin vermezdi."

"O benim kız kardeşim," dedim milyarıncı kezmiş gibi gelen bir sesle. "Mazeretler."

"İyi bir tane," diye değiştirdim ama o kadar da haksız olduğundan emin değildim. "Kendine iyi davranmıyor gibisin Candace."

Sinclair'i görmek için başımı kaldırıp omzumun üzerinden baktım. Zayıf vücuduna mükemmel bir şekilde oturan ve gözlerinin çılgın mavisini vurgulayan koyu lacivert, neredeyse siyah bir takım elbise giymişti. Yeni saç kesimine hâlâ alışmaya çalışıyordum ama alnına düşen maun rengi saç tutamı onu neredeyse şok edici derecede muhteşem yapıyordu.

"Hiç yaptım mı?" Candy belirgin dişlerini tam bir gülümsemeyle göstererek sordu.

Onları gizli tutma çabasından vazgeçtiği için mutluydum ve bu değişikliğe neyin yol açtığını merak ediyordum. Sohbetimizi domine ettiğim için kendimi biraz suçlu hissederek ona daha sonra sormak üzere bir not aldım.

"Touché." Dudakları mizahla kıpırdadı ama bana bakmak için yana kaydıığında gözleri keskin bir açlıkla parladı. "Giselle, biraz hava almak için bana dışarıda eşlik et."

Soru olmayan o soruydu; ondan arzuladığım baskınlık. Vücudum hazır ve nazırdı ve o daha

Henüz bana dokunmadı.

Sesime güvenemeyerek başımı salladım ve sandalyeden kalkmama yardım etmesi için elini tuttum. Hafif bir bakış Elena'nın hâlâ meşgul olduğunu doğruladı, şimdi barın yanıdaydı ve etrafı güzel, zengin insanlardan oluşan büyük bir grupla çevriliydi. Kendisi gibi düşünen elitlerle şakalaşırken gülüyor ve kaygısızdı ve onun bu ortama ne kadar uyduğunu, bu ortamı ne kadar sevdiğini fark ettim.

Beni dışarı çıkarırken konuşmadık ama elinin belime hafifçe dokunuşu tenimde bir işaret ışığı gibi yayıldı. Serin hava aşırı ısınmış tenime karşı harika hissettirdi ve trafiğin mırıltısı ve şehir hayatının nabız gibi atan tınısı beni hemen baştan çıkardı.

"New York Paris'ten daha gürültülü, daha kalabalık ve daha kaba ama kesinlikle bayılıyorum." Başımı salladım ve korkuluğun üzerinden eğilerek karanlık bahçeye baktım. "Bu kadar seveceğimi tahmin etmemiştim."

"Tüm ihtişamı ve güzelliğine rağmen, şehrin en çekici özelliği olan belli bir sanatsızlık var."

Omzumun üzerinden ona gülümsedim.

"Kesinlikle." "O zaman burada mutlusun?"

Kaşlarımı çatarak gölgeli bahçelere doğru döndüm. Bu, olması gerekenden daha zor bir soruydu ve bunun nedeni de tam arkamda, tenimi karıncalandıran soğuk bir cinsellik yayarak duruyordu.

"Öyleyim. Yıllarca ayrı kaldıktan sonra kız ve erkek kardeşlerimle yeniden bir araya gelmenin garipliğine rağmen, kendimi yeniden evimde hissetmek çok güzel."

Yanımdaki taş parmaklığa doğru adım attı ve kollarını parmaklığa dayadı. Parmak eklemleri karanlıkta bile bembeyazdı. Gerginliğini kendi gerginliğimmiş gibi hissedebiliyordum, kalbime bağladığı ip gerginlikten gerilmişti.

"Bunu tehlikeye atıyorum." "Biraz."

Dürüstlüğüme karşısında hafifçe gülümsedi. "Senden önce bir insanın gerçekten ne kadar bencil olabileceğini hiç bilmiyordum."

"Çünkü hem Elena'yı hem de beni istiyorsun?" Soruyu kalbimden bir yara bandı gibi hızla söküp attım ama acı hâlâ içime yayılıyor ve çenemi ağrıtıyordu.

Rahat olduğumdan çok daha uzun süre sessiz kaldı ama ben sabırlı ve hareketsiz kalmaya çalıştım. Böyle bir konuşmanın ne yeri ne de zamanıydı ama haftalarca merak ettikten sonra bunu sonlandırmak istemiyordum.

"Durum bundan daha karmaşık," dedi sonunda.

"Nasıl?"

Çenesi gerildi, kasları yanağında sıçradı. "Nasıl?"

Bastırdım.

"Benim," diye duraksadı, "Elena'ya karşı bir sorumluluğum var. Ona mutluluk borçluyum."

Boğazım santim santim dikiliyordu. "Birine borçlu hissettiğin için onunla kalamazsın."

"Yapabilirsin," dedi kararlı bir şekilde, kuru buz parçaları gibi gözlerle bana bakarak. "Aslında, çoğu ilişkinin tam olarak buna dayandığını iddia edebilirim."

"Bu ilişkiler başarısız oluyor," diye fısıldadım.

Kendimi korkulukların üzerine fazla eğilmiş bir yumurta gibi hissediyor, kemik titreten bir endişeyle doğru esintinin beni kenardan aşağı yuvarlamasını bekliyordum.

"Ne diyorsun, Elle?" Elleri aniden kollarımdaydı ve onları öyle sıkıca kavramıştı ki nefesim kesildi. "Kız kardeşinin mutluluğunu feda etmek istemediğini kendin söyledin ve şimdi de bu mu? Benden ne istiyorsun? Çünkü bana bu iğrenç soruları sorduğunda ve bana o gri gözlerle baktığında ne yapmamı bekliyorsun? Ben aziz değilim ve bir saniye daha bir şeymişim gibi davranmayacağım. bir beyefendiye yakın."

Dudakları dudaklarıma çarptı ve bu his vücudumda bir bomba gibi patladı. Titreyen bedenimi, birbirimizle aynı hizaya gelene kadar kendine doğru çekti, o kadar sıkı bastırdı ki onu her yerde hissedebildim. Onun

Dilim dişlerimin arasından geçti ve tam olarak istediği şeyi aldı; zevkimi, teslimiyetimi.

Elleri kıvrımlarımdan aşağı kayarak beni çıkıntıya kaldırmak için popomdan tuttuğunda ağzının içine doğru nefes aldım. Yerleşir yerleşmez bana yaklaştı, elbisemi yukarı itti ve bacaklarımı açarak merkezimde ona yer açtı. Sinclair'in dudakları kulağımın altındaki hassas deriyi bulduğunda inlemek için başımı geriye eğdim, gözlerim ayın görüntüsüne daldı.

"Bunu istiyorsun," diye homurdandı, ereksiyonunu sıcaklığımda hissedebilmem için daha da yakınımaya bastırdı. "Neden bunu istediğini itiraf edemiyorsun?"

Duygularım başımı döndürüyordu ama bilinçli yanımda bu sorudan nefret ediyordu. Neden bunu istediğimi itiraf edemiyordum? Dahası, buna *ihtiyacım olduğunu*. Ona bir daha asla böyle sahip olamayacağım düşüncesiyle hıçkırıklarımı bastırdım ve ellerimi saçlarında sıktım.

Elini indirdi, topuklu ayağımı buldu ve parmaklarını bilek kemiğimin etrafında nazikçe gezdirdikten sonra yukarı, yağmur suyu gibi serin ve akışkan bir şekilde uyluğumun iç kısmına doğru ilerledi. Gözlerimin içine bakmak için elini çektiğinde nefes nefese kaldım.

Parmak uçlarım tembel tembel seksimin hemen yanındaki sıcak tende geziniyor. "Bunu istediğini itiraf et."

İnledim çünkü içerideki insanları hâlâ görebiliyordum, hafifçe kırışmış cam kapıların ardındaki zengin renk sıçramalarını.

Elena oradaydı.

"Onca insan bir adım ötede olsa da, kız kardeşin içeride olsa da bunu istiyorsun Elle."

Öne doğru eğildim ve dudaklarımı boynuna bastırarak lezzetli tuzlu tenini yalamaya başladım. Ama fanteziye kaçmama izin vermedi. Bunun yerine beni geri çekti ve çenemi başparmağı ile işaret parmağı arasında sıkıca kavradı.

"Anlat bana."

"Evet," diye nefes aldım.

"Neye evet?" Sinclair'in gözleri yıldız ışığında parlıyordu ve bundan zevk aldığını biliyordum. "Kendini kullanmandan ne kadar hoşlandığımı biliyorsun. kelimeler."

"Evet," dedim, bu sefer daha yüksek sesle. "Seni istiyorum. Buna *ihtiyacım var*."

Sözlerimin onu ateşleyişini, tüylerinin diken diken oluşunu, ateşli bakışlarına doğru yanan bir fitil gibi teninde ilerleyişini izledim.

"*Elle*," diye inledi, aynı anda ağzıma sahip olup iki parmağını içime sokmadan önce.

İniltimi dişlerinin arasında yakaladı ve kendi iniltisiyle yankıladı. Damarlarımda dolaşan kanımın gürültüsüyle birleşince, Sinclair'in arkasında birinin boğazını temizlediğini fark etmem bir anımı aldı. Çabucak düşündüm, onu itmek yerine kendime çektim, yüzünü boynumun kenarına sıkıştırırken ellerimi saçlarının üzerine koydum. Bu şekilde, öptüğüm kişinin kim olduğunu kimse fark etmeyebilirdi. Sinclair gerildi ama onu saklamama izin verdi.

Cage'i orada, elleri tamamen siyah takım elbisesinin ceplerinde dururken gördüğümde derin bir iç çektim.

"Beni korkuttun."

"Gizli bir *buluşma* için böylesine mükemmel bir yer seçmişken nedenini anlayamıyorum, *hayatım*."

Sinclair kucağımdan inip Cage'e dönmeden önce uzun eteğimi düzeltirken kaşlarımı çatarak ona baktım.

"Geç kaldın."

Cage güldü ama bu içi boş bir sestti. "Bu işlediğimiz günahların en küçüğü."

Sinclair'in dudakları inceldi ve öne doğru bir adım atarak beni Cage'in soğuk bakışlarından kısmen korudu. "Beni mi yargılıyorsun, rock yıldızı?"

"Buna hakkım olmadığını mı ima ediyorsun, çingene?"

Atmosferin asiditesi gözlerimi yakarken gözlerimi kırdım. Cage'in birbirimize düştüğümüz için neden hayal kırıklığına uğradığını anlayabiliyordum.

ama o Meksika'da yanımdaydı ve daha da ötesi, Elena'nın Sinclair'i tekrar takip etmem için beni cesaretlendirmişti.

kız kardeşimdi. Neden bu kadar düşmanca davranıyordu ki?

"Cage," diye başladım ama elini kaldırdı.

"Hayır, Giselle, sanırım sana bazı şeyler söyleyeceğim, hmm?" Saç örgüsünün ucunu çekiştirdi ve kabaca içini çekti. "İkinize de değer veriyorum ve senin kadının ya da kız kardeşin Elena'ya pek değer vermiyorum. Ama ben daha yeni

Onunla bir bebek hakkında konuşuyorduk, senden olmasını umduğu bir bebek, Sin. Gülümsüyordu, görüyorsun, onun yapabileceğini düşünmediğim bir şekilde. Aile fikri onu böyle gülümsetiyordu. Ve ikiniz de onun ailesisiniz."

Ebedi birinin yorgun bilgeliğiyle omuz silkti. "Birlikte olmanızı istiyorum. Dediğin gibi, ben Giselle'in takımındayım. Ama ikiniz de kafanızı kışınızdan çıkarıp hepiniz mahvolmadan önce bu işi çözmelisiniz."

Ne zaman ağlamaya başladığımı bilmiyorum ama işi bittiğinde gözyaşlarımdan önümü göremiyordum ve burnumdan ince bir sümük sızmaya başlamıştı. Cage'in zalimliği yüzünden değildi. Bu kadar sert konuşmaktan başka çaresi olmadığı içindi; gizli ilişkimizin gerçeği acımasızdı.

"Tanrım, Cage," dedi Sinclair.

Öfkesi aşıkardı ama arkadaşına saldırmak yerine bana doğru geri çekildi ve yüzümü ellerinin arasına aldı, böylece ona bakmak zorunda kaldım. Ceketinin iç cebinden bir mendil çıkardı ve gözyaşlarıyla ıslanmış yüzümü şefkatle sildi. Cage bizi izliyordu, içerideki insanlar bizi bekliyordu ama Sinclair'in iyi olduğundan emin olmadan gitmeyeceğini fark ettim.

"Seni eve götüreceğim."

"Hayır." Reddedişim karşısında irkildi, ben de yatıştırıcı bir eli onun yanağına koydum. "Hayır, içeri Elena'nın yanına gitmen gerekiyor. Cage,"

diye burnumu çektim

ama geri adım atmadı, "doğru. Bu hiç kimse için adil değil. Arkadaş olmayı kabul ettik ve bu şekilde kalmalı."

Sinclair gözlerini kapadı ve alnını benimkine değdirmekten önce derin bir nefes aldı ve kalbimi kırıldığı kadar çabuk onaran yumuşak, sessiz bir sesle itiraf etti, "Bu şekilde bırakamam. Yapabileceğimi düşünmüştüm ama," iç çekişi dudaklarımda tüylendi, "Seninle daha fazla zamana ihtiyacım var. Ver bana seninle daha fazla zaman."

Tam olarak bir soru değildi ama önemli de değildi. Dudaklarımı burnuna bastırdım ve fısıldadım, "Tamam."

Gülümsemesi nefesimi kesti ve dudakları benimkilere uygunsuz bir şekilde çarptığında güldüm. Bir tutam saçını hafifçe kulağımın arkasına itti, gözlerimiz aynı hızda olacak şekilde dizlerini büktü ve konuştuğunda sesi saf dumandı.

"Salı gecesi, sirenim. İşte o zaman sana sahip olacağım."

"Kızarmış görünüyorsun."

Bir kadeh şarap içmek için beklediğim barda bana katılan Sebastian beni hayallerimden uyandırdı.

"Hmm?"

"Kızarmış görüldüğünü söyledim."

Gözleri keskindi ve kendimden utanarak doğruldum. Bu İkizlerden birinin yanında kafanın bulutlarda olması tehlikelidir; çoğu insanın görmemesi gereken şeyleri görürler.

"Burası sıcak."

"Ama sen az önce dışarıdaydın," diye karşı çıktı, fazla rahat bir şekilde.

"Cage ile mi?" "Evet, zavallı adam ellerini benden uzak tutamıyor," diye kıkırdadım gergin bir şekilde. Yutmadı.

"İlginç, ellerini ondan da uzak tutamıyor gibi görünüyor." Dans pistinde güzel giyimli bir kadının boynunu öpmekte olan Cage'i işaret etmek için başını eğdi.

"Kalbim," diye şaka yaptım, onu dramatik bir şekilde kavradım.

Sebastian sırtışını ısırarak bastırdı, bu da onun bu sorgulamayı sonuna kadar götürme konusunda ne kadar ciddi olduğunu anlamamı sağladı. Hâlâ Sinclair'in öpücükleriyle kafam iyi olduğu için mi yoksa Yalan söylemekten ve suçlu hissetmekten çok yorulmuştum ama her halükarda kollarımı kavuşturdum ve Sebastian'a en sert bakışımı attım.

"Görünüşe göre zavallı bir adam daha gözlerini senden alamıyor."

Ah. Arkamdan bakışlarını takip etmeden kimden bahsettiğini anlamıştım. O ve Cage kısa bir özel sohbetten sonra beni içeri kadar takip ettiklerinde gözlerini üzerimde hissetmişim. Bu bakışları omuzlarımda görünmez bir örtü gibi gururla taşıyor, bana arsız bir güven ve güç aşıliyordu.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum, Seb," diye karşı çıktım. "Ama Savannah Richardson'ın defalarca seninle göz göze gelmeye çalışması dikkatimi dağıtmış olabilir."

Uzun bir süre birbirimize baktık ve bir başka ailevi ilişkimin daha bu hale gelip gelmeyeceğini merak ettim - hırçınlık ve savunmacılık.

Ama Sebastian benim karamsarlığımın dalga geçerek boğazına kadar kahkahaya boğuldu. Hâlâ kıkırdarken öne doğru eğilip kollarını bana doladı ve beni kendine çekti.

"Ti amo, bambina."

"Ben de seni seviyorum," dedim gülümsememi blazer ceketinin yumuşak kumaşına bastırırken.

Hafif bir öksürük bizi Elena'nın gelişinden haberdar etti. Parmakları Grek esintili muhteşem kadife elbisesinin önünde sıkıca kenetlenmişti. Koyu rengine ve uykulu seksi gözlerine rağmen Elena bir buz kraliçesi gibi davranıyordu. Hiç Frozen izleyip izlemediğini merak ettim.

"Bu kadar komik olan ne?"

"Hiçbir şey." Sorusunu geçiştirdim ve arkasındaki yaşlı adama başımı salladım. "Bu kim?"

Elena onu takdim etmek için geriye doğru adım atarken dudakları otomatik olarak nazik bir gülümseme oluştursa da gözleri kısıldı. "Bay Paulson, lütfen sizi kardeşlerim Sebastian ve Giselle ile tanıştırmama izin verin."

Bay Paulson, kabarık saçları ve sert ifadesiyle mükemmel uyum sağlayan açık metalik gümüş bir takım elbise giymişti. Ciddiyetine rağmen, geniş ağzının etrafında sık sık gülümsediğini gösteren derin parantezler vardı ve cep mendili turuncuydu, bu da kendini fazla ciddiye almadığı anlamına geliyordu.

"Sizinle tanışmak harika." Elimi iki elinin arasına aldı ve bu jestin sıcak ve davetkâr olmasını istediğini anlamış olsam da, gözlerinin her santimetrekaremi katalogladığını hissetmek bu etkiyi yok etti.

"Bay Paulson, Dogwood International Hotels'in CEO'sudur," diye açıkladı Elena kaşlarını belirgin bir şekilde kaldırarak.

bu gerçeğin. "Daniel ve ben onu bu akşam ailemizle tanışması için davet ettik. Ne yazık ki en küçük kız kardeşim Cosima şu anda bir fotoğraf çekimi için Miami'de ama üzüntülerini ilettiler."

"Ah, Cosima." Bay Paulson'ın şaşırtıcı derecede yumuşak bir sesi vardı, kelimeleri dikkatle söylenmişti. "Çok hoş bir genç kadın. Şimdiye kadar evlenmiş olacağından emindim."

Kaşlarımı çattım ve onun tuhaf yorumunu sorgulamak için ağzımı açtım ama bunu yapmadan Elena bana ters ters baktı.

Hafifçe güldü ve koluna nazık bir el koydu. "Düzinelerce teklif alıyor ama küçük kız kardeşim evliliğin kutsallığına inanıyor. ve evliliğe girmeyi hafife almaz."

Onlar birbirlerine gülümserken Sebastian'ı kaburgalarından dürttüm ve o da omuz silkerek gözlerini devirdi.

"Sen ve Sinclair uzun zamandır nişanlısınız, siz aşk kuşları ne zaman düğümü atacaksınız?" Bay Paulson Elena'ya sordu ama gözleri bana doğru kaydı.

Akıllıca bir hamleydi. Şok olmuş yüz hatlarımı normale döndürmem en az üç saniye sürdü. Nişanlandın mı?

Sebastian'ın eli rahatlatıcı bir şekilde omuzlarımın arasına bastırdı ve başını hafifçe iki yana sallayışını izledim.

Bay Paulson'ın gözlerinin farkına varınca rahatlamış bir şekilde içimi çektim.

"Olduğumuz gibi mutluyuz," diyordu Elena ama boynundaki uzun pembe inci dizisiyle gergin bir şekilde oynuyordu. "Aslında ben hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Tüm ailem yıllardır ilk kez aynı şehirde yaşıyor. yıl."

Seamus burada değildi, ama uzun zaman önce bizim için var olmaktan çıkmıştı, bu yüzden sanırım babamızın yokluğunun pek bir önemi yoktu. Yine de Elena'nın giderek artan samimiyetsizliği beni rahatsız ediyordu ve kıpırdanmalarım Mr. Paulson'ın dikkatini bana ver.

"Bir insanın hayatındaki en önemli şeyin aile olduğunu fark ettim. Karım benim hayatımdaki en önemli kişi. Evli misin, genç kadın?"

Küçümsemesine hafifçe sinirlendim ama bunu gösterişli bir gülümsemenin arkasına sakladım. "Değilim."

"Ya sen?"

Sebastian güldü. "Mutlu, bekar."

Bay Paulson'ın onaylamayan kaşları Elena'nın bakışlarının büyüklüğüne yakın bile değildi. Omurgamda keskin bir önsezi sızısı oluştu.

"Arkadaşlık hayattaki en büyük hazinedir" dedi.

Sebastian'ın cevap sırtışı muhteşemdi. "Sizi temin ederim ki Bay Paulson, arkadaş sıkıntısı çekmiyorum."

Yaşlı adamın yüzü tiksintiyle buruştu. "*Gerçek* arkadaşlık sadakat ve bağlılıkla ilgilidir. Gelgitlerin değişmesi gibi gelip geçmez."

"En iyi benzetme bu değil," diye teatral bir şekilde yüzünü buruşturdu Seb. "Dalgalar her zaman kıyıyı öper."

İki adam birbirlerine baktılar ama ben gözlerimi Elena'dan alamadım, dudakları öyle büzülmüştü ki, aralarına kömür koysam elmas çıkar mı diye merak ettim.

"Paulson, Giselle ve Sebastian'la tanıştığımı görüyorum," dedi Sinclair, iş adamının elini sıkmak için Sebastian'ın biraz önüne geçerken.

Kardeşim Sin'in başının arkasına ters ters bakarken gülümsememi elimin arkasına sakladım.

"Evet, evet, nişanlınızın ailesini böyle bir etkinliğe getirmeniz çok iyi oldu. Destek sisteminizin yanınızda olması önemli," dedi Paulson yanaklarındaki şaşırtıcı derecede çekici gamzeleri ortaya çıkaran geniş bir gülümsemeyle.

Kesinlikle 1950'lerde sıkışıp kalmış bir adamdı ama Sinclair'i gerçekten seviyor gibi görünüyordu.

"Nişanlısı," diye mırıldandı Sinclair usulca.

Elena gergin bir şekilde kıpırdandı ve onun üzgün olduğunda sessiz konuştuğunu bilen tek kişinin ben olmadığım belliydi.

Paulson hoş bir şekilde kayıtsızdı. "Evet, evet, yine de söylemeliyim ki Bunu çok uzun bir nişanlılık haline getiriyorsun. Karım fikrini değiştiremeden nikah masasına oturmuştum, haberiniz olsun." Gülerek güldü.

Sinclair hafifçe gülümsedi ama Elena elini onun koluna koyduğunda tüm vücudu kaskatı kesildi.

"Pauly, lütfen beni yine utandırdığını söyleme," diye itiraz etti şaşırtıcı derecede genç bir kadın, küstah bir Brooklyn aksanıyla.

Bayan Paulson kırk yaşlarındaydı, kocasından en az on beş yaş daha gençti, uzun siyah permalı saçları ve rujuyla uyumlu canlı bir kırmızıya boyanmış akrilik tırnakları vardı. Elbisesi kocasının takım elbisesiyle aynı ağırbaşlı gümüş rengine olmasına rağmen, kenarlarının kaba olduğu belliydi.

Odadaki diğer konukların çoğuyla aynı soydan geliyordu. Ondan hemen hoşlandım.

Paulson, Teresa'yı hepimizle tanıştırmadan önce dramatik bir göz kırpışla "Asla," diye teminat verdi.

Onu sıkıca yanına yatırışını, elini sanki orada olması gerekiyormuş gibi kalbinin üzerine koyuşunu izledim. İçimi çektim, uzun ve gürültülü bir şekilde,

Elimden bir şey gelmeden önce. Seb bana hafifçe dirsek attı ve bana bir şey söylediğini fark ettim.

"Affedersiniz?"

"Sen sanatçı Giselle Lombardi'sin," diye tekrarladı, kahverengi gözleri Heyecandan gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Sinclair bana ne kadar harika olduğunuzu söyledi ve ben de sizi araştırmak zorunda kaldım. Pauly ve benim için bir komisyon yaparsanız çok mutlu olurum."

Fuar yaklaştığı için gerçekten zamanım yoktu ama çifti mutlu etmenin Sinclair için ne kadar önemli olduğunu anladım ve onlara benden bahsetmek için zaman ayırmasından çok memnun oldum.

"Onur duyarım, teşekkür ederim Bayan Paulson."

Gülüştü küstahçaydı ve bence harikaydı. "Terry, lütfen. Eğer benim resmimi yapacaksan birbirimize aşına olmalıyız."

Elena gülümsemesini elinin arkasına sakladı ve ince bir jest gibi görünmeye çalışsa da küçük grubumuzdaki herkesin dikkatini çekti.

"Komik bir şey mi var?" Terry sordu.

Kız kardeşim elini havalı bir şekilde salladı. "Önemli bir şey değil."

Ama o hanımefendi gülümsemesindeki keskin hatları fark ettim ve mideme kramplar girdi, çünkü ne olacağını biliyordum.

"Hayır, gerçekten, ne oldu?"

Elena iç çekti. "Eğer gerçekten bilmek istiyorsan, bunun komik olduğunu düşündüm çünkü Giselle'in gelecek koleksiyonu bir dizi nüden oluşuyor."

Paulson'ların ikisi de aynı anda başlarını bana çevirdiler. Kusmak üzere olmasaydım, bu biraz komik olabilirdi.

Adamların hepsi -Sebastian, Cage ve Sinclair- farklı derecelerde bir kınamayla kaşlarını çatmış Elena'ya bakıyorlardı ama Elena'yı uyarmak için bileğine güçlü bir el saran sonuncusuydu.

O bunu dikkate almadı.

"Evet, biliyorum, ilk başta benim tepkim de tam olarak buydu. Konuyu anlarsanız daha anlamlı gelebilir. Cinsel sapkınlıklarla ilgili," diye açıkladı, sanki *a* artı *b* eşittir *c* imiş gibi.

"Elena," diye soludu Sebastian.

Cage tiksintiyle başını salladı.

Bay Paulson bana dehşet içinde baktı.

Sinclair'i hiç bu kadar hareketsiz görmemiştim, tüm vücudu mermer gibi sertti. Tek bir yanlış kelime, tek bir yanlış nefes, onu korkunç bir öfkeyle paramparça edebilirdi.

Terry uzun bir süre bana baktı. Nefes almadan beni azarlamasını, gülmesini ya da tiksintiyle topuklarının üzerinde dönmesini bekledim. Ama o sadece başım dönene kadar bana baktı.

Sonra çok ilginç bir şey yaptı.

Başını yana eğdi, gözlerini kıstı ve şamatalı, tamamen gerçek bir kahkaha atarak başını geriye attı. O güldükçe, kahkahalar attıkça ve kırmızı uçlu ellerini çırpıkça kimse yerinden kıpırdamadı.

"Ne kadar harika! Cinsel sapkınlıkların resmi nasıl yapılır? *Grinin Elli Tonu* gibi bir şey olduğunu ama boyayla yapıldığını hayal ediyorum," dedi, kahkahası hala konuşmasına yayılıyordu. "İtiraf etmeliyim ki genelde sanatı biraz," burnunu sevimli bir şekilde kırıştırdı, "ağırbaşlı bulurum ama böyle bir şeye kesinlikle dişlerimi geçirebilirim, değil mi Pauly?"

Benim şaşkınlığım ve hafif dehşetim karşısında Bay Paulson bir okul çocuğu gibi kızardı ve karısının kolunu okşadı. "Eminim yapabilirsin, hayatım."

"Söyle bana," diye fısıldamak için öne doğru eğildi. "Beni bu şekilde resmetmek ister misin?"

Sesimi tekrar bulmam birkaç saniye sürdü ama Cage ve Seb'i arkamda bir ateşin sıcaklığı gibi hissedebiliyordum ve bu beni güvenle doldurdu.

"Kesinlikle çok memnun olurum. Ve doğrusunu söylemek gerekirse," elimi ağzıma götürerek öne doğru eğildim ve onun dramatizmini taklit ettim, "bence sanat da oldukça sıkıcı olabilir."

Terry güldü. "Tanrım, sen bir hazinesin. Sana kartımı vereceğim ve sen, seni harika kız, en geç yarın beni arayıp randevu alacağına söz vereceksin."

"Söz veriyorum," dedim ciddiyetle ama gözlerim ona bakarken parıldadı.

Kadın kararlı bir şekilde başını salladı ve Bay Paulson'ın kalbini okşadı. "Güzel. Yakışıklı kocamı yanımdan ayırdığım için üzgünüm ama başka bir iş tartışmasına sürüklenmeden önce dans etmek istiyorum, sakıncası yoksa?"

Sinclair başını eğerek, "Hiç de değil," dedi.

Terry ona güldü ve aslında yanağını okşamak için uzandı. "Çok kibarsınız Bay Sinclair, ama ceketinizin altında düğmeli bir sorun görüyorum."

Bay Paulson vedalaşırken bana göz kırptı.

Onlar gittikten sonra hepimiz bir an sessiz kaldık ve sonra birbirimize döndük.

"Benimle dalga mı geçiyorsun Elena?" Sebastian yumruklarını sıkarak ona doğru döndü.

"Ben mi?" diye sordu, gözleri sahte bir samimiyetle kocaman açılmıştı. "Neyi yanlış yaptım ki? Aslında bence Giselle bana teşekkür etmeli. Az önce ona bir Komisyon."

Benim bile nefesim kesildi.

Sinclair onun kolunu sanki zehirli bir şeymiş gibi bıraktı ve soğuk bir kınamayla ona baktı. "Giselle'in zarafeti ona komisyonu kazandırdı, biliyorsun. Onu küçük hissettirmeye çalıştın, *değil mi?*"

Elena itiraz etmek için ağzını açtı ama Cage araya girdi, "Karma bir sürtüktür, ha Elena?"

Dudakları hassas bir hoşnutsuzlukla büzüldü ama gözleri üzerimde gezinirken parladı ve bir kaplanın pençesinin gücüyle bana çarptı. Acı göğsüme yayılırken geri adım attım.

"Daniel, gerçekten bir şey demek istemedim." Kirpiklerinin altından ona baktı. O ana kadar kalbimde öfke kök salmamıştı. Gerçekten de onu öfkesinden kurtarmak için kandırmaya mı çalışacaktı?

Titredim.

Cage beni sakinleştirmek için elini koluma koydu. Biraz yardımcı olduğunda şaşırmıştım.

"Niyetinin ne olduğu umurumda değil," dedim Sinclair sakin kalmak için sahip olduğu azıcık kararlılığı tamamen kaybetmeden önce. "Her iki durumda da, söylediğin düşüncesizce bir şeydi. Ben cinsel sapkınlıkları resmetmiyorum ve eğer çalışmalarım hakkında böyle düşünüyorsanız, lütfen bunu kendinize saklayın ya da en azından potansiyel müşterilerle bu konu hakkında konuşmayın."

Fırtına bulutu gözleriyle bana benimkinden sadece birkaç ton daha koyu baktı ve ben de hemen karşılık verdim. İlk defa onun pasif agresifliğine gerçekten karşı koyuyordum ve bu korkutucu ama gerçekten iyi hissettiriyordu.

Sonunda başımı salladı ve "Elbette Giselle, ne istersen" dedi.

Aslında bu bir özür değildi ama yine de Cage ve Sebastian'a dönmeden önce başımı salladım. "Sanırım bu gece yeterince eğlendik, sizce de öyle

değil mi?"

Sebastian usulca güldü ve bir kolunu omzuma attı. "Tabii ki."

"Perşembe günü Şükran Günü'nde görüşürüz," diye sertçe hatırlattı Elena, biz uzaklaşmaya başlarken.

"Oh ne güzel," diye mırıldandı Sebastian dalgın dalgın ve ikimiz de kalplerimizi Four Seasons balo salonunda bırakmış olmamıza rağmen gülerek dışarı çıktık.

OceanofPDF.com

Onbirinci Bölüm.

Kalbim göğsümde deli gibi atıyor, yivli duvarlara neredeyse acı verecek şekilde çarpıyordu.

Sonunda Salı günüydü.

Elbette bu muhtemelen onunla geçireceğim son gece olacaktı ama bu kapanış için minnettardım ve belki de bunun bir son olmayacağı konusunda az da olsa umutluydum.

Yansıyama gülümsedim, Meksika'da ortaya çıkardığım Giselle'in bana gülümsediğini görmekten memnun oldum. Bütün günüm çökmüştü, çoğunlukla

Spa'da bir kız günü için ısrar eden Candy'ye teşekkürler. Buğulanmış, tüylerim yolunmuş, manikürlenmiş, pedikürlenmiş ve hayatımda ilk kez çıplak ağda yaptırmıştım. Özenle seçtiğim iç çamaşırlarımı, art nouveau esintili yüksek belli satenlerimi giyerken ellerimi son derece hassas tenimde gezdirdim.

külot ve göğüslerimi zar zor saran bir balconette. Dalgalarım parlayana kadar fırçalanmış, her zamanki maskara ve allık sürülmüştü ve Sinclair'in üzerimdeki kokuyu ne kadar sevdiğini bildiğim için nabız noktalarım lavanta yağı sürmüştüm.

Kendimi şımartmak için bir gün ayırmak eğlenceliydi ve bu altı ay önce bile yapacağım bir şey değildi. Bu yüzden kendime bir söz verdim; bu Sinclair'le geçirdiğim son gece olsa bile, bu gecenin hayatımı etkilemesine izin vermeyecektim.

Varlığının bende yarattığı olumlu değişiklikler.

Ama aynı zamanda geceyi ağırlık ve sorularla mahvetmeyeceğime dair kendime söz verdim ve yükselen bir yıldız gibi uzaya süzulebileceğimi hissedecek kadar göz kamaştırıcı bir şekilde mutlu olmama rağmen gece gelecekti ve ben hazırlıklı olmak istedim.

John Legend ve Nora Jones arasında karar verdikten sonra tam müzik açıyordum ki telefonum şiddetli bir şekilde titredi ve mutfak tezgahından düştü.

"Alo?"

"Özür dilerim, o kadar gergindim ki aramak zorunda kaldım! Daha gelmedi mi?" Candy'nin sesi telefonda sanki kulağıma bağıırıyormuş gibi cıvıl cıvıldı.

"Belli ki değil, yoksa cevap vermezdim." "Doğru," diye bilgece durakladı. "Ee, ne var ne yok?"

"Candy!" Güldüm. "Neden beni rahatsız ediyorsun?"

"Hadi ama, dikkatini dağıtmaya ihtiyacın yok değil ya. Daha on beş dakika var ve sakın bana yastıkları çoktan kabartmadığını, kızları dolgunlaştırmadığını ve bazı boğucu melodileri açmadığını söyleme. Eminim huzursuz bir bekleyişle kaşınıyorsundur."

Haksız değildi, bu yüzden içimi çektim ve gözümü kapıdan ayırmamak için oturma odasındaki maun deri koltuğa uzandım.

"Aslında yastıkları iki kez kabarttım."

Kadın homurdandı. "Bundan hiç şüphem yok. Bu ona doğru seçim olduğunu göstermek için büyük bir şans. Bu oldukça büyük bir olay."

Telefona mırıldandım ama aklıma sürekli bir soru takılıyordu. "Candy? Benim doğru seçim olduğumu nereden biliyorsun? Buna inandığımdan bile emin değilim."

"Ah, Elle, saflığının muhteşem cazibenin bir parçası olduğunu biliyorum ama keşke kendini diğer insanların gördüğü gibi görebilseydin. Sen, ben

Biliyor musun," diye homurdandı, "çok hoş. Doğal, nazik ve çekici. Sinclair'in taklit etmekte zorlandığı her şey."

Homurdanma sırası bendeydi. "Hayatını tamamen mahvettim."

"Evet, o da var," diye neşeyle kabul etti. "Ama iyi anlamda." "Bu konuşma başımı ağrıtıyor."

"Gerçekten mi? Sanırım gecemin en önemli olayı bu olacak."

"Belki de aşk hayatın hakkında konuşarak daha fazla zaman geçirmeliyiz." Durakladım. "Galada seni Cage ile dans ederken gördüm."

Uzun bir sessizlik oldu. Beklerken soluk lavanta manikürüme baktım.

"Bu tamamen farklı bir solucan kutusu," dedi sonunda. "Beni yanlış anlama, ben harikayım. Ama Cage Amerikalı bir rock yıldızı olacak ve beni asla Candy Kay, Sinclair'in güvenilir yan tekme."

Onunla tartışmak istiyordum ama yalan söylemek de istemiyordum ve Cage'in Candy'yi romantik bir ışık altında görüp görmeyeceğinden emin değildim.

Doğrusu, onun Elena'ya Candy'ye baktığından daha tutkulu baktığını görmüştüm.

"Vay canına, Debbie downer olmayı bıraktığıma göre, ne giydiğini söyle."

Neredeyse kahkahalarımдан boğuluyordum. "Bu öğleden sonra onları seçmeme yardım ettin!"

"Doğru, lanet olsun. Tamam, resmen hiç eğlenceli değilsin. Ben Netflix izlediğim ve kudurmuşçasına patlamış mısır yediğim sürükleyici geceme geri döneceğim."

"Bu gece hangi program var?" Kıkırdarak sordum.

"House of Cards'ın yeni sezonu. Frank Underwood'un tam bir yakışıklı olduğunu düşünmem yanlış mı?"

"Cage ve Frank Underwood mu? Eklektik bir zevkin var, hakkını vereyim."

Kadın homurdandı. "Seninki daha iyi."

Kapının hızlıca çalınmasıyla kalbim küt küt atmaya başladı. Koltuktan fırladım ve Candy'yle hâlâ konuşmakta olduğumu fark edene kadar kapının yolunu yarılardım.

"Öyle," diye kabul ettim, telefonu kapatıp kırmızı kapıyı açarken zaten yüzüm gülüyordu.

Sinclair de gülümsüyordu. En sevdiğim gülümseme. Yanaklarını okşadı ve mavi gözlerindeki buzları kırarak sıcaklıkla dolmalarını sağladı. Uzun bir süre bu şekilde birbirimize baktık ve karşımda duran gerçek olamayacak kadar iyi adama bakarken kendimi aptal gibi hissetsem de umursamayacak kadar sersemlemiştim çünkü o da aynı şeyi yapıyordu.

"Merhaba," dedim sonunda, biraz soluk soluğa.

"Merhaba." Sırtışı derinleşti. "Beni içeri davet edecek misin?"

"Evet, tabii ki." Kızardım, bu da onun kıkırdamasına neden oldu, tabii ki bu da benim daha da kızarmamı sağladı.

Otuz saniye baş başa kalmıştık ve şimdiden hayatımın en güzel gecesiydi.

Daireye girdiğinde kenara çekildim ve yanağıma iffetli bir öpücük kondurmak için öne eğildiğinde derin bir nefes aldım. Elimi göğsüne bastırdım, yayılmış parmaklarımın altındaki ritmi hissettim ve yüzüne doğru sırttım.

"Burada olduğun için çok mutlu olduğumu söyleyebilir miyim?"

Sinclair'in yüzü yine nötrdü, Michelangelo'nun Davut'undan bile daha güzel bir duruşa sahipti ama gözleri memnuniyetle parlıyordu.

"Sadece ben de söyleyebilirsem."

Başımı arkaya eğdim ve güldüm. "Tanrım, bu çok sevimsizdi." Kara kaşlarından biri kalktı. "Oh, gerçekten mi?"

Elini göğüslerimin arasından geçirdi, karnımdan aşağı indirdi ve omurgamın dibine kadar götürüp düzleştirerek beni kasıklarına doğru çekti.

Ereksiyonunun sert çıkıntısını karnımda hissettiğimde inledim.

"Bu sevimsiz mi?" diye alay etti, ağzımı derin bir öpücükle yakalamadan önce, dili dizlerimin bükülmesine neden olacak şekilde dudaklarımın arasından geçti.

Yine de endişelenmedim, çünkü bir saniye sonra elleri popomun altındaydı ve beni kollarının arasına aldı. Beni kapıya doğru iterken bacaklarımı beline doladım, dudaklarına yapıştığım da nefesim kesildi. Kalçalarını içime soktu.

Aniden geri çekilip beni yavaşça ayaklarımın üzerine bıraktığında kendimi yeniden yönlendirmem bir anımı aldı. Gözlerimi kırıştırdım, şişmiş dudaklarım nefes nefese kaldığım için aralanmıştı.

Kıkırdaması derinden geliyordu, içimi titreten bir frekanstaydı. "Üzülme, sirenim." Soğuk başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirdi. "Zamanımız var. Bütün gece bizim."

"Ne?"

"Bütün gece bizim," diye tekrarladı kayıtsızca ama dudakları kıpırdadı. "Elena şehir dışında mı?"

Başparmağı dişlerimin arasına daldı ve dilimin üzerinde durdu. Otomatik olarak dudaklarımı üzerine kapattım ve emdim. Gözlerinin kararmasını izledim ve zonkladığımı hissettim.

"Bütün gece bizim," dedi tekrar.

Sırıtişımın gücüyle yanaklarım ağrıyordu ve her ne kadar Haftalarca dikkatli bir şekilde kaçındıktan sonra ona dokunmak için çaresizdim ama dokunmadım. Aramızda hâlâ o kadar çok şey vardı ki, elimi aramızdaki boşluğa bastırdığımda pıhtılaşmış havayı boş yere iteceğini biliyordum. Bunu aşmanın yolları vardı ama çoğu o kadar tehlikeli, hem iyi hem de kötü yönlerden o kadar korkutucuydu ki, nasıl harekete geçeceğimi bilmiyordum.

Ben de aptal bir gülümsemeyle ona bakarken, girişteki loş ışıktaki ancak kızıla çalan koyu renk saçlarının alnına düşüşünü ve özel dikim Oxford mavisi düğmeli bluzunun altındaki bilenmiş kaslara uyumunu katalogladım. İki eli cebinde, yumrukları sıkı bir şekilde duruyordu ve yüzü her zamanki gibi amansız olsa da, bunu biliyordum. Benim ona sahip olmaya ihtiyacım olduğu kadar o da bana sahip olmak istiyordu. Pek çok nedenden dolayı tereddüt ediyor olabilirdi ama bunun sonsuz kontrolünü kaybetmekten korktuğu için olduğunu umuyordum.

Yere baktım, saçlarımın birdenbire utangaçlaşan gülümsememi örtmek için öne düşmesinden mutluydum. "Paltonuzu alabilir miyim?"

Ağır siyah paltosundan sıyrıldı ve parmaklarımızın sürtünmesine izin vermeden bana uzattı. Kalbim garip bir şekilde atıyor, göğsümde kayarak ve atlayarak çarpıyordu. Ben de beklentiyle düzensiz nefes alıyordum.

Sinclair güzel deri mokasenlerini çıkardı ve garip bir dürtüyle onları almak için eğildim, diğer ayakkabılarla birlikte dolaba koymayı düşünüyordum ama Sinclair'in başımın üstündeki eli beni melmış halde dondurdu. Vücudum onun dokunuşu altında uğuldadı.

"Ne yapıyorsun?" Sesi akıcıydı ve yüzüne baktığımda arzuyla gerilmişti.

Sarsılarak yutkundum. "Ayakkabılarını kaldırırm diye düşünmüştüm." Sinirli bir şekilde güldüm. "Aslında hiçbir fikrim yok."

"Bu konuda sana katılmıyorum. Ne yaptığınızı çok iyi biliyor gibisiniz."

Kalbim hızla kaburgalarım çarptı ve dudaklarımı yalayarak ne yaptığımı bilip bilmediğimi, onun önünde diz çökmenin onu nasıl etkileyeceğini bilinaltımda bilip bilmediğimi merak ettim. meldiğim yerden dizlerimin üzerine kaydım ve topuklarımın üzerine oturdum, bacaklarımı hafifçe açtım ve ellerimi ağırbaşlı bir şekilde önüme koydum. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, bir sinek kuşu nabız noktalarım çarparak çırpınıyordu. Bakışlarımı yere eğdiğimde saçlarım yüzümün etrafında yumuşak bir perde oluşturdu. Bu şekilde otururken nasıl göründüğümü biliyordum, çünkü geleneksel

Bu geceye hazırlanmak için aynada itaatkâr bir poz.

Bu kadar cesur olmaktan, az önce yaptığım gibi onunla alay etmekten zevk alabilmem ve yine de ona boyun eğmeyi bu kadar derinden arzulamam benim için şaşırtıcıydı. Altı ay önce, cinsel istismarın ve ürkek cinselliğin sınırlarının ötesinde bir şey bilmiyordum. şimdi ise kendimi canlı bir tel gibi hissediyordum, hala plastik kaplamanın altındaydım ama her zaman canlı bir duygusallıkla gmbrdyordum.

Keskin nefes alışı beni zaferle doldurdu.

"Evet, siren, sanırım ne yaptığınızı çok iyi biliyorsunuz."

Eli başımın üstünden yanağıma doğru kayarak çenemi kavradı ve bakışlarıyla buluşmak üzere nazikçe kaldırdı. "şaşırtıcı derecede iyi bir ruh halindeyim, bu yüzden sana bir seçenek sunacağım. Kalkabilirsin, ceketimi asabilirsin ve beni mutfağa götürebilirsin; orada geceye sanki ilk gerçek randevumuzdaymışız gibi devam edebiliriz, tüm tatlılık ve gariplikleriyle buna eşlik eder..." Durakladı ve eli saçlarımın derinliklerine gömülüp başımı neredeyse acımasızca geriye doğru eğerken gözleri parladı. "Ya da, beni alabilirsin

Haftalardır yapmak istediğın gibi o tatlı dudakların arasında. Sanırım beni memnun etmeyi, ıslak ağızının sikimin etrafındaki hissini özlediğimden daha çok özledin."

Sözleri karşısında hem şok olmuş hem de bunalmış bir halde inledim. Vücudum çoktan değişmeye başlamıştı, kaslarım eriyerek esneklik kazanıyor, şekillenmeye hazır hale geliyordu.

Kendimi onun istediği pozisyona getirdim. Tükürük ağızımı doldurdu, bacaklarımın arasında nem birikti ve meme uçlarım ağır göğüslerimin üzerinde kıvrıldı. İki cümle içinde Sinclair beni her şeyden daha fazla tahrik etmişti.

"Bana ne istediğini söyle."

Tekrar inlemek istedim ama onun kelimeleri sevdiğini biliyordum. "Seni ağızımda istiyorum."

"Kim olmamı istiyorsun?"

Ne demek istediğini sormak için ağızımı açtım ama gözlerine bir bakışım, bana kilidin anahtarlarını verirken bile serbest bırakılmayı arzulayan dominantın orada hapsediğini gösterdi.

Geceye bu şekilde başlamayı planlamamıştım ama karşı koyamayacağımızı bilmeliydim. Birlikte geçirdiğimiz son geceden bu yana çok uzun zaman geçmişti ve cinsel olarak sadece bir haftadır birlikte olmamıza rağmen, vücudum onunkine bu şekilde karşılık vermek için eğitilmişti. Bundan da öte, onun hâkimiyetini ve kontrolünü istiyordum çünkü bunlar *benim* gücüm ve zevkimle özünde evliydi.

"Sen," dedim kararlılıkla. "Benim Sinclair'im."

Dom serbest kaldığında eli saçlarımda kenetlendi ve burun delikleri alevlendi. "Pekâlâ. Ellerini arkada birleştir. Sadece ağızını kullanabilirsin."

O deri kemerinin tokasını çözüp fermuarını indirirken ben de itaatkâr bir şekilde parmaklarımı omurgamın dibinde birleştirdim. Şimdiden nefes nefese kalmıştım. Fermuarın sert sesi aşırı ısınmış etime fiziksel bir okşama gibiydi ve eli gevşemiş pantolonunun içinde kaybolup ödülümle tekrar ortaya çıktığında ürperdim.

Zaten muhteşem bir şekilde sertleşmişti. Yavaşça okşadığı yumruğunun içindeki şişmiş etinin görüntüsü beni inletti.

"Çok hevesli," diye mırıldandı. "Seni hep böyle hayal ettim Elle, tam olarak böyle. Kremi tenine o kızarıklığı verdiğimi, benim için öylece oturup ıslandığını, sana dokunmamı beklediğini bilmeyi seviyorum. Bunu bilmeyi seviyorum

Bu bile," parmakları çenemin kenarından köprücük kemiğimin çukuruna doğru ilerledi, "seni tahrik ediyor. Aldığın her nefeste beni istiyorsun."

Neredeyse dudaklarıma değecek kadar yaklaştı. Bir boncuk Tacını nem süslüyordu ve ben bilinçsizce dudaklarımı yaladım. Dilim etinin kenarını yakaladı, teninin tuzlu tadı beni inletti. Ereksiyonunun ucunu açık dudaklarıma sürttü, onları ruj gibi uyarılmışlığıyla boyadı. Onu ağzıma almaya çalıştığımda geri çekildi, şimdi kendini daha hızlı ama yine de kontrollü bir şekilde okşuyordu.

"Lütfen," diye nefes aldım, elinin hareketinin ortasında kekeleyişini görene kadar yalvarışımдан utandım.

Okşamayı bıraktı, ellerini yanlarına indirdi, böylece ben de zevkini kontrol altına almak. Nefes nefese küçük bir iç çektim ve yanağımla sıcak etini buruşturdum. Almadan önce burnumu uzun boyundan aşağı çektim.

İpeksi taşaklarından birini ağzıma aldım. Dilimi etrafında yuvarladım, bunu yaparken zevkle mırıldandım.

Seksim açık kalçalarımдан dizlerimin altındaki soğuk zemine damlıyordu ve dairemin ön kapısı hala iki adım arkamda hafifçe açıktı. Birisi beni bu şekilde, ahlaksız ve açıkta yakalayabilirdi.

"Herhangi biri gelip seni bu halde bulabilir," diye homurdandı Sinclair, zihnimi sadece onun okuyabildiği gibi okuyordu. Ellerini saçlarımla arasından geçirdi, hafifçe çekti ama dudaklarımla onun şaftı üzerindeki hareketini manipüle etmedi. "Ama sen durmazsın, değil mi?"

Derinden inledim, onu dudaklarımla arasına aldım, cevap olarak boğazımın en arkasına.

Elleri saçlarımda kenetlendi, beni bir patlama sesiyle zorla aletinden çekti, böylece ona acı verici bir açıdan bakmak zorunda kaldım. Çok uzundu, gözlerinde beni heyecanlandıran karanlık bir parıltıyla üzerimde yükseliyordu.

"Kalkmanı ve mutfağa gitmeni istiyorum. Tüm kıyafetlerini çıkar ve beni balkon kapısının önünde bekle," diye emretti, kırılmış, soğuk sözleri tenimde buz gibi iz bıraktı.

Tereddüt ettim, eski alışkanlıklarım içgüdüsel itaat etme arzumu bastırdı.

"Sinclair'ini istedin Elle," diye hatırlattı bana. "Her şeyin bitmesi için sadece dur demen yeterli."

Bunun sona ereceği, onun gideceği düşüncesi içimi sıktı. Buna, onun hâkimiyetine, neredeyse onun sevgisine ihtiyacım olduğu kadar ihtiyacım vardı.

"Evet efendim," diye mırıldandım, bakışlarımı saygıyla indirerek.

Elleri, bırakmadan önce benim itaatkâr jestimle saçlarımda titreşti.

Başka bir şey söylemeden ayağa fırladım ve mutfığa yöneldim.

Kıyafetlerimi çabucak çıkarıp dağınık bir yığın halinde bıraktım ve başımı eğip ellerimi hafifçe kavuşturarak kapıların önünde konumlandım, çıplak sırtım arkamdaki mutfığa dönüktü. Dışarıda güneş batıyordu ve ben şehrin silüetinin demir sivri uçları arasında mum gibi eriyen yumuşak renklere dalıp gitmiştim. Bu kontrast bana Sinclair ile beni, yumuşak ile sert, sıcak ile soğuğu hatırlattı. Çok zıt ama çok mükemmel bir uyum.

Ne kadar süre kendimden geçtiğimi bilmiyorum.

ama Sinclair'in elleri kollarımdan aşağı kayınca irkildim. "Güven bana."

İstemiyordu ama hayır deme gücüne sahiptim ve bu baş döndürücü bir farkındalıktı.

"Her zaman."

"Eğer durmamı istiyorsan, güvenli bir kelimeye ihtiyacın var."

İtaatkâr yaşamın inceliklerini araştırırken bunu düşünmüştüm. Güvenli kelime fikrinden hoşlandığımdan emin değildim. Neredeyse evlilik öncesi bir anlaşma gibi görünüyordu, sahnenin sınırını kaldırıyordu ve farklı bir gerilim yarattı. Bunu kullanmamı gerektirecek kadar ileri gidecek miydi? Beni zorladığı sınırlara uyum sağlayamadan bir anlık panikle bunu söyleyerek güvenini kırar mıydım? Ama biliyordum ki Bunun ciddi bir gereklilik olduğunu düşündüm ve onu memnun edeceğini umduğum bir cevap hazırladım.

"Kalp atışı."

Arkamda hareketsiz duruşunda bir soru vardı.

"Çünkü durmana ihtiyacım olsa bile bana sahip olacaksın. Böyle olduğumuzda, kalbimin her atışına sahip olursun."

"Sirenim," diye nefes aldı ve benden duyduğu memnuniyeti ifade etmek için boynuma zarif bir öpücük kondurdu. "Bana sürekli zevk veriyorsun ama," diye arkama geçti, bir kez daha sert ve uzun, "seni cezalandırma havasındayım."

Kollarımı önüme doğru kaldırıp sırtıma hizalayarak uzun kırmızı bir eşarpı uzanıp kollarımı ustalıkla bağladığında ürperdim.

Ellerimi birleştirdi. Beni sabitledikten sonra, kumaşın ucunu kapıların üzerindeki perde çubuğuna doladı, sağlamlığını kontrol etmek için iki kez salladı ve bağlı ellerime bir kez daha sabitledi. Geri çekilerek bana yer açtı.

bağları test etmek için. Kollarımı indiremesem de bir yandan diğer yana hareket edebildiğimi fark ettim.

"Bacaklarını ayır," dedi, dizi kalçalarımın arasına girip onları açmaya zorlarken bile.

Elleri göğüslerimi avuçlamak için geldiğinde iç çektim. Meme uçlarım yanana kadar parmaklarının arasında sıkıca tuttu. Çok hızlı bir şekilde devam etti, avuçlarını yumuşak karnımın üzerinde, kalçalarımın sert kıvrımlarında ve uyluklarımın iç kısmında gezdirdi. Çenesi omzuma yaslandı, dudakları nabzıma değdi.

"Bana işkence ettin. Bu bedenin bu kadar yakın olması ama dokunamamak "Sen," dudakları aralandı ve dili tenimde gezindi, "işkence gibiydi."

Kalçalarımı daha da açana kadar iç taraflarından itti, kaslarım çabayla yanıyordu. Uyarılmışlığımın bir kalçamdan aşağı süzüldüğünü ve titrediğimi hissedebiliyordum.

"Bunu bana yapmak mı istedin, siren? Beni ne kadar sertleştireceğini bile bile mi o kısa etekleri giydin ve dudaklarını yaladın?"

Parmaklarını ıslaklığımda gezdiriyor, yüzme havuzunda tur atar gibi ileri geri hareket ettiriyordu. Onun için zonkluyordum, bir tanesini içime daldırırken açgözlülükle parmağını emiyordum. Açıklığımda daireler çizdi ve sonra içime girdi.

İlk boğumuna kadar, ben nefes nefese kalıp bağlarımın içinde kıvranana kadar hareketi defalarca tekrarladı.

"Sus," dedi. "Kıpırdamadan dur ve ses çıkarma."

Bir eli seksimdeki dayanılmaz ritmine devam ederken diğeri görüş alanımın ötesinde kayboldu. İki saniye sonra iki eli de göğüslerimdeydi, ıslaklığımı meme uçlarıma bulaştırıyor ve onları parmaklarının arasında acımasızca yuvarlıyordu.

"Muhteşem göğüslerin var," dedi. "En basit dokunuşa bile çok duyarlılar."

Önce bir meme ucumu, sonra diğerini fiskeledi ve sessizlik yeminime rağmen nefesimin kesilmesine neden oldu. Karanlık kıkırdaması saçlarımı karıştırdı. "Sakin ses çıkarma."

Zaten ağrıyan meme uçlarımın üzerine iki mandal geçirdiğinde vücudum çılgılık attı. Bu yoğun his karşısında çılgınca inlemek istiyordum ama Sinclair'i daha da memnun etmek istiyordum. Acıdan zonklayana kadar dudağımı ısırdım. Eğer onun kölesi olmak istiyorsam, kendimi en az Sinclair kadar kontrol etmem gerekiyordu. Bu benim seçmelerimdi; bu benim ne olduğumdu

galadan beri planlıyordum. Mükemmelden daha azını yapmamın imkanı yoktu.

"Aferin kızırıma," diye mırıldandı. "Bana ve karşımızdaki pencereden dışarı bakma şansına sahip herkese bu şekilde gösterilmek hoşuna gidiyor mu?"

Yolun karşısındaki binalara, ufukta yavaşça kaybolan ince güneş ışığı çizgisine odaklandım ve ürperdim. Bu fikir Birinin bizi izlemesi beni zevkten kızarttı.

"Bu kadar baş belası olduğun için cezalandırılmalısın ve vücudunu şarkı söyletebileceğim pek çok tatlı yol var." Elini kaldırdı ve göbeğimin üzerine indirdi, diğer kolu dizlerim titrediğinde beni tutmak için çoktan karnıma sarılmıştı.

Açıklığımda daireler çizdi ve sonra ilk boğumuna kadar içime girdi, ben nefes nefese kalıp bağlarımın içinde kıvrana kadar hareketi defalarca tekrarladı.

"Sus," dedi.

Ateşime tekrar vurdu, bu sefer daha sertti, kenetlenmiş göğüslerimi sallıyordu. Bir iniltiyi ısırdım.

"Sessiz ol dedim," diye uyardı.

Beni tekrar tokatladı ve güç içime yayıldı. Kenara çok yakındım, ayak parmaklarım uçurumun tam üzerindeydi ama sürünecek hiçbir şeyim, yalvaracak hiçbir sesim, Sinclair'in bana verdiği zevki kabul etmekten başka bir şey yapacak gücüm yoktu.

Elleri beni sadece bir saniyeliğine terk etti ama teması hemen kaçırdım, bedenim dokunuşunu takip etmek için rahatsız bir şekilde eğildi.

"Şimdi senin tadına bakacağım ama unutma ki cezalandırılıyorsun. Benim iznim olmadan gelemesiniz ve eğer gelerseniz..." Sustu ve ben boşlukları dolduracak kadar biliyordum.

Eğer onu etkilemeyi bu kadar çok istemeseydim, nasıl bir ceza alacağımı görmek için bilerek orgazm olabilirdim.

Serin dudakları nemli kalçalarımın iç kısmında geziniyor, bir esinti gibi nazıkçe merkezime ve ısırdığı diğer kalçama doğru ilerliyordu. etime sıkıca bastırdı. Yüksek sesle inledim ve kıcıma bir tokatla ödüllendirildim.

"Sessiz ol," dedi Sin ve ardından cinsel organıma soğuk hava üfledi.

Dili bir haritacı gibi kıvrımlarımı takip ederek beni dikkatle yaladı ve dizlerim güçsüzleştğinde onları

Böylece neredeyse onun üzerinde oturuyordum. Dengem ve nihai kurtuluşum için Sinclair'e bağlı olarak asılı kalma hissi o kadar tahrik ediciydi ki, sadece otuz dakika sonra terliyor ve dişlerimi gıcırdatıyordum. Onun rızası olmadan orgazm olmamak için saniyeler.

"Lütfen," diye soludum sonunda, acı veren zevk iğneleri vücuduma saldırırken.

Bana cevap vermek yerine iki eliyle popomu sıkıca kavradı ve beni ağzına doğru bastırdı. Zevkten sarsıldıkça bacaklarım titremeye başladı ve bir çığlık hız kazanarak içimde toplanıp ciğerlerime doğru yükseldi.

Sinclair kalçamın iç kısmına doğru, "İşte böyle, siren," dedi. "Bırak beni. Beni ne kadar özlediğini göster."

İzin verdiği için o kadar minnettardım ki onu öpebilirdim. Ama bedenim beynimden önce tepki verdi, zevkimi yakaladı ve acı verici bir şekilde açığa çıkana kadar vücudumun dikişlerinden kopardı. Sadece fark ettim

Sinclair talepkâr bir öpücükle nefesimi kesip tek bir akıcı hareketle içime girdiğinde hıçkırarak ağlıyordum. Nefesimi dudaklarının arasında yakaladı, dudağını ısırdı ve içime pompalarken kalçalarına açtı verdi. Bacaklarımı beline dolamaya çalıştım ama o bacaklarımı yukarı kaldırdı ve bacaklarımın arasındaki lezzetli yanmayı hissedene kadar beni gerdi.

"Dünya izliyor, Elle," diye nemli boynuma karşı nefes nefese kaldı ve ağrıyan seksim başka bir vahşi orgazmıla sertçe sıkıştı ya da belki de ilki hiç durmamıştı.

İçime boşalırken hırladı ve boynumun dibini sertçe ısırdı. Yüzünü göremiyordum ama kapalı göz kapaklarımda, retinalarımda iz bırakacak kadar parlak bir şekilde parlayan güneş ışığının izini hissedebiliyordum.

On ikinci bölüm.

İyi ki soğuk bir akşam yemeği planlamışım, çünkü kendimizi yataktan kaldırdığımızda saat gece yarısını geçmişti. mutfak - yakıt ikmali için. Sinclair beni bar taburelerinden birine taşıdı ve üşümemem için çıplak omuzlarıma sarmak üzere oturma odasından bir battaniye getirdi. Sadece siyah boxer külotuyla mutfakta ilerlerken, o öğleden sonra yaptığım gazpachoyu, prosciutto sarılı kavun şişlerini, bir demet koyu kırmızı üzümü, bir bageti ve muhteşem bir yuvarlak Camembert peynirini toplarken onu sessizce izledim. Alnı Her şeyi iki büyük tabağa yerleştirirken konsantrasyonla kırıışmıştı ve ona güldüğümde kaşlarını daha da çatı.

"Evet?"

Elimle ağzımı kapattım ve "Seni sunum konusunda yargılamayacağım, Sin" dedim.

Omuz silkti ama gözlerindeki ışıltıyı yakaladım, sonra gözlerini tekrar elindeki işe indirdi. "Sen bir sanatçısın, tabii ki beni sunumumla yargılayacaksın."

Dilimi yanağımın içine soktum ve yarı çıplak bedenine şehvetle bir kez daha baktım. "Güven bana bebeğim, her seferinde bir A+."

Özgürce gülmeden önce bana göz kırptı ve altın rengi boğazını geriye doğru eğerek tavana doğru havladı. Ben de gülümsedim ve onu izlemek için öne doğru eğildim.

"Bir erkeği Tanrı gibi

hissettiriyorsun." "Sen bir tanesin."

Kaşlarını indirdi ve tezgâha yaslanıp kollarını kavuşturarak bana onaylamaz bir şekilde baktı. Bakmaması gerektiğini biliyordum ama bu bakış beni her zaman ıslatmıştır.

"Beni bir kaideye koymayın. Ben oraya ait değilim."

"Senin herkes için bir Tanrı olduğunu söylemedim Sinclair. Sadece benim için," diye düzelttim.

"Az önce sana yaptıklarımın sonra, beni bu kadar kutsal bir şeyle bir tutmana şaşırdım."

Vücudum dudaklarının, dişlerinin, ellerinin ve sikinin izleriyle karıncalandı. İkinci seferimizde yatağın yumuşaklığına rağmen, seks

İki hayvanın birbirini kızıştırması ve sonunda etten başka bir şeyle beslenmeye ihtiyaç duymaları çok zor oldu.

Tabakları eline aldı ve küçük balkonun yanındaki küçük masaya yerleştirdi. Ben de neredeyse boş bir Pinot Grigio şişesiyle onu takip ettim.

Dudaklarımın arasında bir üzüm patlatırken, "Birlikte yaptığımız şeyde gerçekten kirli bir şey olduğunu düşünmüyorum," diye itiraf ettim. "Dürüst ve bazen biraz acımasız ama bence onu özel kılan da bu."

"Çok şiirselsin."

Kaşlarımı çattım ve Sinclair'in parmaklarından bir üzüm almak için masanın üzerinde öne doğru eğildim. "Bu söylediklerimi daha az doğru yapmaz."

"Hayır, sanırım haklısın. Birinin BDSM hakkında böyle konuştuğunu duymayalı uzun zaman olmuştu." Parlak ışıklı gece manzarasına baktı; kırmızı ve beyaz ışıkların parıltısı büzülmüş alnını ve ekşimiş ağzını vurguluyordu.

"Ne zaman denemeye başladın?" Soruyu aşağılayıcı bir şekilde ifade edip etmediğimden emin olamayarak sordum.

Dudakları büküldü ve bir an için bir şey söyleyip söylemeyeceğinden emin olamadım.

"Her zaman kontrol etme arzum vardı. Bazı terapistler bunun yetimken güçsüz olmamla ve daha sonra da çok otoriter koruyucu ailelerin himayesi altında kalmamla ilgili olduğunu düşünüyor." Gözlerini devirerek onların teorisi hakkında ne kadar az düşündüğünü gösterdi. "Gerçek çok daha basit ve sizi rahatsız edebilir. Her zaman kontrol etme, manipüle etme ve başkalarının iradesini kendi yarattığım şekillere sokma arzusu içinde oldum.

BDSM bu arzuların fiziksel tezahürüdür." "Kulağa çok süper kötücül geliyor," diye itiraf ettim.

Küçük gülümsemesi beni şaşırttı. "Tam tersine, bunun rahatlatıcı olduğuna inanıyorum. Dom olarak, bu arzuların bilincinde olmasalar bile, altımın tam olarak ihtiyaç duyduğu şeyi sağlamak benim sorumluluğumdur. Bu dengeyi bulmakla ilgili, acı ve zevk, isteksizlik ve arzu arasındaki o altın sınır. Sevgi ve nefret. Bu uçlar arasındaki ince çizgide gerçek seni bulabilirim, benden başka hiç kimsenin göremeyeceği seni."

"O zaten sende var."

"Hayır, istemiyorum." O çok nefret ettiğim küçük, çarpık gülümsemesiyle gülümsedi. "Sadece bana gerçekten ait olduğunda seni böyle tanıyabilirim."

Sessizlik çöktü ama rahatsız edici değildi. Bu anlar

Aramızdaki ilişkinin kaçınılmaz olduğunu düşündüm, çünkü bu ilişkide çok fazla çıkmaz sokak vardı.

Geleceğin tartışılmayacağı ya da değiştirilmeyeceği bir konuşma. Farklı bir insan olsaydım, belki daha iyi belki daha kötü, o anı ona ait olmayı bir sonraki nefesimden daha çok istediğimi söylemek için kullanırdım.

Bunun yerine elimi hafifçe onun üzerinde gezdirerek dikkatini tekrar bana çektim. "Bana gerçek bir ilişki içinde olsaydık bunun nasıl olacağını anlat. şey."

Kendime rağmen, bu tür şeyleri tartışma düşüncesiyle kızardım ve karanlığa rağmen Sinclair bunu görebiliyordu.

"Seni boşaltmam için bana yalvarabilirsin ama aslında Dominant ve itaatkâr kelimelerini söyleyemezsin?" diye sordu.

Omuz silktim ve gerçekten cevap vermek zorunda kalmamak için ağzıma bir porsiyon gazpacho attım.

Gözleri bastırılmış bir neşeyle kırıştı ama sandalyesine geri oturdu ve düşünceli bir şekilde beni inceledi. Onun bu özelliğini seviyordum. ona verdi ve sanki özel, önemli ve dikkate değer biriymişim gibi üzerinde düşündü.

"Pekala, Elle, neden temel bilgilerle başlamıyoruz? Farklı kontrol derecelerine sahip farklı türde D/s ilişkileri vardır. Bir ucunda yelpazede, köleler ve efendiler vardır. Bir kölenin her zaman emirlere itaat etmesi, hayatının her alanında aşağıdakiler tarafından kontrol edilmesi beklenir Efendi."

"Kulağa korkunç geliyor," dedim, dürüstlük dişlerimin arasındaki üzümler gibi dudaklarımdan fırladı.

Sinclair kolayca kıkırdadı ve ben de onu bu şekilde ikna edebilmeyi sevdim. "Sanırım bu tür bir ilişkiyi rahatlıkla eleyebiliriz. Hayatını kontrol etmek gibi bir arzum yok." İki nasırlı parmağını çenemde gezdirmek için masanın öbür ucuna uzandı. "Sen bu kadar güzel yaşarken olmaz."

"Şimdi kim şairane," dedim usulca.

Gözleri ıslak mavi kadifeye dönüştü ve parmakları çenemde sıkılaştığında nefesim kesildi. "Teslimiyet de şiirseldir. Dizlerinin üzerine çök, siren."

Daha sözlerini tam olarak sindiremeden sandalyemden kayıyordum.

"Daha yakına gel."

Tereddüt ettim. Eğilimim ayağa kalkıp yürümekti ama gerçek bir itaatkârın ne yapacağını biliyordum ve ona doğru sürünme fikri karnımda bir ateş yaktı. Ellerimin ve dizlerimin üzerinde ilerlerken gözlerimi yerden ayırmadım, kışım sallanıyordu.

Yanına yerleştiğimde tekrar konuştu. "Bu gerçek bir ilişkide yapabileceğimiz bir şey. Sana ayaklarımın dibinde, sadece elimle yemek yedirebilirim."

Parmakları alçaltılmış görüş alanımda belirdi, avucunda mor bir üzüm vardı. Hemen dudaklarımı ayırdım ve lokmayı almak için başımı arkaya yatırdım, beni beslerken dilimi tenine sürmeye zen gösterdim.

"Uslu dur," diye hafifçe uyardıktan sonra neredeyse sıkılmış bir tonda devam etti. "Elbette kurallar olacaktır."

Bekledi ama cevap vermemem gerektiği hissine kapıldım.

Sonunda "Kesinlikle" dediğinde sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. Açıkça emredilmedike konuşmayacaksınız ve konuştuğunda da bana nasıl hitap edeceğini sanıyorsunuz?"

"Saygılarımla, efendim," dedim.

Sesim soluk soluğaydı ve bana dokunmamıştı bile.

"ok güzel. Sana yapmak istediğim şeyleri saymakla bitiremem, özellikle de bunları dile getirdiğimi duyduğunda ayak parmaklarına kadar kızaracağın için."

O dolgun kızarıklığı, kanımın damarlarımda nasıl sektiğini ve kalbimin acımasızca kaburgalarımaya çarptığını hissedebiliyordum. Boş yere kalp yetmezliğinden endişelendim.

"Lütfen, söyle bana," diye kısık sesle fısıldadım çünkü arzuyla o kadar dolmuştum ki boğazım bile şişmişti.

Bana uzun bir süre gibi gelen bir süre boyunca ilgisiz bir şekilde beni inceledi. Onun bakışları soğudukça ben daha da ısınıyordum. O bana öyle bakarken ne Elena'yı ne de yaklaşan gösterimin stresini, hayatım boyunca yaşadığım güvensizlikleri ve hatta kendi adımı bile düşünemiyordum.

Sinclair bana baktığında

şimşek rengindeki o mesafeli ve buyurgan gözleriyle, ruhumun elektriklendiğini hissettim.

Sonunda ayağa kalktı, bana o kadar yakındı ki burnum alt uyluğunun iç kısmına bastırdı. Derin derin nefes aldım, onun dumanlı, erkeksi kokusuyla öylesine sarhoş olmuştum ki neredeyse kafam güzeldi.

Elini ağır bir şekilde başımın üstüne indirdi ve "Sana göstermeyi tercih ederim" dedi.

Kendime engel olamadan küçük bir i geçirdim. Elini tepemden geçirdi ve saçlarımdan geçirdi, gerginliğin bir kısmını serbest bırakmak için sırtım kemerli olana kadar köklerinden sıkıca çekti. Acı omurgamdan aşağıya doğru lezzetli bir şekilde sızladı. Yavaşça, ben ona bakana kadar başımı geriye doğru çekti. Diğer eliyle başparmağını alt dudağıma yerleştirdi ve ağzım onun dokunuşuyla aılana kadar ileri geri sürttü.

O kadar ustaca yaratılmıştı ki, yüz hatları o kadar mükemmel yontulmuştu ki, bakmak neredeyse vahşiceydi, özellikle de şu anda üzerimde yükselirken

Bir Tanrı heykeli gibi. *Benim* Tanrım. Kendimi ona adamak, her şeyimle ona hürmet etmek istiyordum.

Dilimi başparmağının sırtında gezdirdim, kirpiklerimin arasından gözlerine bakarken onu cüretkârca ağzıma aldım ve dişlerimi parmağının yüzeyinde gezdirdim. Gözleri parladı.

"Bu yaşam tarzı her zaman acı ve kısıtlamayla ilgili değildir," diye açıkladı. "İbadetle ilgilidir."

Zihnimi okuma yeteneği artık beni şaşırtmıyordu.

"Sana tapıyorum," diye nefes aldım.

Başparmağını ağzımdan çekti ve iki parmağını şefkatle yanağımda gezdirdikten sonra "Ve ben de seni" dedi.

Başka bir şey söylemeden, beni kollarının arasına almak için uzandı. Beni yatak odasına götürüp nazikçe yatağa yatırdığında, göğsüne sıkıca yaslanıp kalbinin atışını dinlemeye başladım. Banyoya gidip elinde bir şişe lavanta kokulu masaj yağı ve beni daha önce bağladığı kırmızı eşarpla geri dönmesini durgun bir şekilde izledim. Sadece onu görünce bile bacaklarımın arasında bir sıcaklık oluştu.

Yüzükoyun yatan bedenimi yatağa yatırırken ve gözlerim bağlı kalsın diye kumaşı başımın etrafına nazikçe bağlarken onu sessizce inceledim. Vücudu bir kez daha benimkini terk ettiğinde hayal kırıklığı içinde soludum ama telefonunu müzik sistemine taktıktan sonra hızla bana döndü. Glass Animal'ın Toes şarkısı hoparlörlerden seksi bir şekilde çalıyordu.

"Bu seninle ilgili, sirenim. Seni keşfetmek, kalbinin sırlarını ve o parlak zihnindeki gizli arzuları ortaya çıkarmak için seni kontrol ediyorum. Senin." Sesi, avuçlarının arasında ısıtıp omuzlarıma sürdüğü masaj yağı kadar yumuşak ve sıcaktı.

Boynumu ve göğsümü yoğurmaya başladığında zevkle mırıldandım, zihnim ellerinin tenime yaptığı enfes baskı dışında her şeyden arınmıştı. Parmakları kollarımdan aşağı inerek parmak uçlarıma kadar geldi ve her bir parmağının ucunu sıkarak esrarengiz bir gerginlik yarattı. Karnımdan ayaklarımın ucuna kadar ilerledikten sonra beni şefkatle karnımın üzerine yatırdı ve sırtımı okşamaya başladı.

İçimin derinliklerinde bir inilti oluştu. Bu hiçbir şekilde cinsel bir masaj değildi ama yine de arzudan huzursuz hissediyordum. Güçlü parmaklarının içime yaptığı her baskı

Kaslar beni gittikçe kendi yarattığı bir yaratığa dönüştürdü, dokunuşunun altındaki kil kadar esnek ve kolayca manipüle edildi.

Başparmağı popomun belirgin kıvrımını bulduğunda aklım başımdan gitmiş, sadece hislerden ibaret kalmıştım. Oradaki kaslara sertçe bastırdı, neredeyse acı verici bir şekilde, böylece dişlerimin arasından hava emdim. Masaj yağının nerede bittiğinden ve kendi ıslaklığımın nerede başladığından emin değildim.

"Dizlerinin üzerine çök."

Sesi bilinçaltıma sızdı. Ağır bedenimi olabildiğince hızlı bir şekilde kaldırdım, dizlerimi altıma aldım, sırtımı eğdim, böylece ellerim ayak bileklerimi kavrarken kığım kalktı ve yüzüm çarşaflara bastırıldı. Serin hava aşırı ısınmış bedenimin üzerinde nefis bir şekilde süzülüyordu.

Yavaş, tahrik edici masaj devam etti ama bu kez onun soğuk sesinin üzerimde dolaşmasıyla noktalandı. "Amını benim için ilk kez bu şekilde sergilediğin zamanı hatırlıyorum. Çok ıslaktın." Başparmakları kıvrımdan aşağı indi ve ıslak, pembe göbeğimi ortaya çıkarmak için dudaklarımı ayırdı. "Kokunu odanın öbür ucundan bile alabiliyordum."

Yatağın içinde usulca inledim ve daha fazla uyarılma için çaresizce kıpırdandım.

Derimin merhamet dilemesine neden olan hızlı ve acımasız bir şaplakla beni cezalandırdı. Eli acıyan derimi sıktı, ben inleyene kadar güçlü kavrayışının altında sıktı.

"Beni büyülediğin için seni böyle cezalandırmak istedim."

Acı veren bir tokat daha, cildim parıltının altında daha da hassaslaştı. Yağ.

"Bu mükemmel dolgun kalçayı ellerimin arasına alıp ısıtmak istedim. yanaklarını dilime aç."

Beni öncekinden daha sert bir şekilde iki kez daha tokatlarken beklentiyle gerildim ve yanan yanaklarımı yavaşça açtım, böylece en yasak bakışlarına maruz kaldım. Başparmakları istismara uğramış etime masaj yapmaya başladı.

Sıcak nefesi merkezimin üzerinde dolaştığında ürperdim. "Senin kığın alacağım, Elle. Bunu ister misin?"

Cevabım, sıcak, kadife dili göt deliğimin üzerinde ağır bir şekilde okşarken benden çıkardığı hayvani iniltiydi. Zevkin derinliğiyle ürperdim, utancımın sıcaklığı sadece daha fazla çıra sağladı İçimde yanan ateşi.

Kıçıma bir tokat daha attı. "Kelimelerini kullan, siren." "Evet, efendim," diye nefes aldım.

"Evet, efendim, ne?"

"Evet, efendim, kıçımı almanızı istiyorum."

Kelimeleri yüksek sesle söylemek yağlanmış tenimi alevlendirdi. Mahcup olmamıştım. Çaresizdim. Ona ne kadarını kaldırabileceğimi, önünde fiziksel ve duygusal olarak açılmaya, onun tarafından kullanılmaya ne kadar hevesli olduğumu göstermek için çaresizdim.

Parmağı yavaşça dizimin iç kısmından merkezimdaki kaynağına kadar ıslaklığımın izini takip etti.

"Benim için çok ıslak."

"Evet," diye tısladım, hafifçe araştıran parmaklarına karşı geri sallanmamak için dizlerimi kilitledim.

Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Hassas bedenim acıyı özlüyor, zihnim aşağılanmayı arzuluyordu.

"Lütfen efendim," diye yalvardım.

Dili tekrar yanaklarımın arasındaki sıkıca kıvrılmış girişe gelmişti. Elleri kalçalarımın dalgalanmasını kabaca bastırarak açıklığının etrafında yavaşça dolaştı.

Kızıışmış bir sürtük gibi ona sırtımı dönmek, gökyüzüne doğru ulumak, Sinclair'i kontrolünü kırmaya ve beni bir hayvan gibi almaya zorlamak istedim. Bunun yerine, o Durgunluğumu, sessizliğimi zorladı ve içimde kaynayan hisleri kafesledi, tutarsız bir ihtiyaç karmaşasına dönüşene kadar onları yükseltti.

"Bunu daha önce de yapmıştın," diye hatırlattı ve bunu hatırlamasına bir an şaşırdım. "Ama beni hiç buraya sokmamıştın." Başparmağı içeri dalmadan önce anüsümü sıkıca çevreledi. "Bu kıça benden başka kimse sahip olamayacak."

İçimin derinliklerinde yatan o sıkıca düğümlenmiş utanç kütlesi Christopher'ın benimle temasa geçtiği andan beri ruhum çözülmeye başladı. Zihinsel rahatlamayla birlikte içimi burkan anılar da canlanmaya başladı; Christopher'ın beni yatağa yatırırkenki solgun elleri, aileme yaptığı iyiliğin bir karşılığı olarak onu memnun edebileceğime dair rahat telkinleri ve 'bekaretimi' bozmayacağına dair verdiği samimi söz. Fiziksel olarak asla zorlayıcı olmamıştı ama ergenlik çağındaki benliğime yönelik duygusal manipölasyonu mükemmel bir şekilde hesaplanmıştı.

Tüylerim diken diken oldu ve ağlamaklı gözlerimi çarşafılara daha fazla bastırdım, ta ki Sinclair ve benim kokumuz, yakınlığımızın kokusu beni öldürene kadar.

hardal gazı gibi görüntüler.

Sinclair iki parmağını ileri doğru itip içimde sıkıca pompalayıp döndürürken nefesim kesildi. Bu ikili dolgunluk ve tabu hissi o kadar çökerticiydi ki sarhoş olmuştum.

Sin'in eli omurgamın tabanına sertçe bastırdı, böylece popom dik bir şekilde havaya kalktı.

"Ne düşünüyorsun, siren?"

Parmakları içimde, geriliyor. Dumanlı kokusu lavanta kokusuyla, benim kokumla örülmüştü. Sözleri her bilinçli düşünceyi doyuruyor, böylece ağır bir uykuya dalıyorlardı, böylece ben sadece bedenim oluyordum.

"Sen," dedim.

"Evet, beni. Birlikteyken sadece beni düşünüyorsun."

"Birlikte olmadığımızda bile."

Bana tekrar vurdu.

"Bu odada kim var? Sadece sen ve ben, Sinclair ve Elle. Bir Dom ve onun kölesi." Sesi tehlikeli bir şekilde alçaldı ve dokunuşu beni terk etti. Onu hissettim

herhangi bir şaplaktan daha acı verici. "Sana tekrar soracağım. Ne düşünüyorsun?"

"Sen, sadece sen." Kalçalarımı ona doğru salladım. "Her zaman sen."

Elleri tekrar kıcımdaydı, güçlü bir şekilde sıkıyor ve horozuna yol açmak için onları ayırıyordu. Kaygan açıklığımı dürttü ve durakladı.

"Size sahip olabilirim, hepinize."

"Evet."

Aletin başı yavaşça, sadece bir santim kadar içime kaydı.

"Bunu nasıl bildiğimi biliyor musun?" diye sordu, sesi şimdi daha yumuşaktı, içimde daha fazla iterken sırtımı okşayan elden daha yumuşaktı.

"Biliyorum çünkü *bana* sahiptin, sirenim."

Yüzümü battaniyeye gömdüm ve kendini tamamen içime oturttuğunda hırıltılı bir şekilde inledim. Acı, içimi kesen kızgın bir bıçak gibiydi ve popom şaplaktan çiğ kalmıştı. Acıyı ne kadar sevdiğime şaşırıyordum, zihnimin kilidini açmasını ve onu kadifemsi bir karanlığa sürüklemesini sevmişim. Sinclair'in bu en özel yerimde olmasına bayılmışım. Bu his o kadar yoğundu ki ondan kaçmak istedim ama kıcımın her sallanışı onu bana daha da bastırdı.

"Ah," dedim, her zor nefesin peşinden koşarak.

"Sus."

Elleri tenimin her yerindeydi, huzursuzluğumu yatıştırmak için göğüs uçlarımı sıkıca büküp çekiştirerek ateş yakıyor, sırlıklam olmuş seksime dalıp klitorisimi çimdikliyordu. Sonsuz dakikalar sonra, bir elini saçlarıma attı ve boynum geriye doğru kıvrılana ve dili kulağımda bana doğru eğilene kadar çekiştirdi.

"Şimdi seni becereceğim. Gelmeden önce izin istemeni bekliyorum."

Bu şekilde orgazm olup olamayacağımı bilmiyordum ama endişemi dizginledim. Elleri kabaca kıcıma sürünerek oradaki ağrıyı yeniden uyandırdı.

"Benim için böyle gelebilirsin ve geleceksin de."

Aletin vücutumu terk eden ilk kıvrımlı süzülüğü tuhaf ve harikaydı ve çıldırtıcı derecede yavaş bir hızda içime girip çıkmaya başladığında, klitorisim bir flaş ışığı gibi zonklamaya başladı.

Bir elinin nasırlı parmakları meme uçlarımı koparıırken, diğeri karnımı düzleştirdi ve beni kalçalarına yaslanmaya çağırdı. İnledim ve inledim, çirkin küçük hayvan sesleri çıkardım, içimde rahatsız edici bir şekilde şişen ağrıyı hafifletmek için elimden gelen her şekilde gıcırdattım ve eğildim.

"Ah, Sinclair," diye yalvardım, konuşamıyordum ama daha fazlasına, daha fazlasına, daha fazlasına ne kadar ihtiyacım olduğunu anlatmak için çaresizdim.

Başımı çevirdi, parmakları göğüslerime karşı acımasızlaştıkça, kalçaları benimkilere karşı cezalandırıcı bir şekilde çıktıkça, çığlıklarımı içine çekmek için ağzını benimkinin üzerinde birleştirdi. Eli aşağı doğru kayarken ve vahşi vuruşlarının ritmiyle klitorisimi ritmik bir şekilde sıkıştırırken dudaklarına karşı çığlık attım.

Dudaklarımı onunkilerden ayırdım, ayrılık sanki bizi cırt cırtla tutturmuş gibi acı vericiydi. "Lütfen, gelmeme izin ver."

Mırıldandı ama işkenceye devam etti. "Lütfen, lütfen."

Ağzı kulağıma buldu, dili tuzlu boynumdan aşağı kaymadan önce lobunu ısırды. Sesi ikinci bir horoz gibi içimi doldurdu. "Ne düşünüyorsun, siren?"

Terden kayganlaşmış teninin benimkine değdiğini hissetmek, ellerinin kalçalarımda güçlü bir şekilde kenetlenmesi, vücutlarımızın tokatlama ve nefes alma sesi... O, o, o.

"Sen."

"Evet," diye tısladı ve üç parmağı seksime daldı. "Benim için gel."

Hayatımda hiç kimseye itaat ettiğim için bu kadar mutlu olmamıştım.

OceanofPDF.com

On üçüncü bölüm.

Aşık olabileceğim türden bir erkeği hiç hayal etmemiştim.

Kız kardeşlerim hep öyleydi. Cosima kendini bir İtalyanla hayal etti, Elleriyle çalışan ve eve toprak ve şarap kokusuyla gelen biri. Tutkuyla sevecek, tutkuyla kavga edecek ve sürekli ayak altında dolaşan muhteşem bir çocuk sürüsüne sahip olacaklardı. Onu henüz böyle bir adamla görmemişim, ama bu onun ruhunun astarına diktiğini bildiğim bir hayaldi.

Elena'nın prensi biraz daha tipik ve çok daha moderndi. Cosima gibi zamansız bir kadın gibi, cinsel bir yaratık ve ev tanrıçası gibi muamele görmek istemiyordu. Elena eşitler arasında bir ilişki, kendisine bireysel güç ve bağımsızlık sağlayan bir ortaklık istiyordu. Erkeği belagatli, zarif bir şekilde fikir sahibi ve kibardı.

Ve teknik olarak o adam şu anda karşımda duruyordu, Cosima'nın mutfağının pencerelerinden içeri süzülen asidik güneş ışığında zayıf sırtı altın sarısı ve siyahtı. O Elena'nın idealiydi; zeki, klas ve her zaman sakın. Her gün üç parçalı takım elbise bile giyiyordu. Neredeyse birbirleri için yaratılmışlardı.

Oysa bambaşka bir adamın bana kahvaltı hazırlamasını izliyordum. Kulaklarının üzerinden kıvrılan kestane rengi saçlarında çocuksuluk ve Meagan Trainer'ın All About That Bass şarkısının ritmiyle omuzlarını yuvarlayışında nazik bir mizah vardı. Hoparlörden bu şarkıyı açtığımda gülümştü, popomu öyle bir sallamışım ki çıplak tenim gömleğinin kuyruğunun altından ona göz kırpmıştı. Sinclair'in gülüşünü kaç kez duyduğumu parmaklarımla sayabilirdim ama bu en iyisiydi çünkü beni kollarına almak için uzanırken gülmeye devam etti. Bu anı hatırlayınca kahveme gülümsedim.

Bu adam, sadece gerçekten iyi şeylere gülen ve bana otorite ve huşu karışımıyla bakan türden bir adam, *benim* türümden bir adamdı.

"Bu muhteşem gülümsemenin sebebi ben olsam iyi olur, siren."

Başımı kaldırıp bana baktığını gördüm, dudakları pürüzsüz ve kayıtsız kalsa da elektrikli gözleri neşeyle parlıyordu.

Pastırma ve avokadolu omletle dolu tabağı önüme koyarken bir omzumu silktim. "Ben tam olarak öyle demezdim."

Gözleri kısıldı. Bir saniyeden kısa bir süre içinde, çocuksu kıvrımı ve geniş, neredeyse garip gülümsemesiyle yumuşak Sinclair gitmiş ve onun yerine yer Dom Sinclair'di. Buz gibi kontrolünü bir kral mantosu gibi omuzlarında taşıyordu ve önümde durmak için adanın etrafında hareket ettiğinde, yürüyüşünün akışkanlığı ciğerlerimdeki havayı dondurdu.

Bana dokunmadı ama dokunmuş da olabilirdi. Bedenlerimiz arasındaki ince boşluk hissedilir bir gerilimle titreşiyor ve bedenimin ritmini bir akort çatalı gibi onunkine ayarlıyordu.

"Ne dersin o zaman?" dedi tüm bedenimde yankılanan o sessiz sesiyle.

Cevap vermeden önce zorlukla yutkundum. "Sen bir gülümsemenin arkasındaki sebepten daha fazlasısın. Mutluluğumun kira kontratını elinde tutuyorsun."

Çenesindeki tik, yaşadığı şokun tek işaretiydi. Uzun süre bana baktı, kollarını iki yanıma dayayarak beni adaya hapsetti.

"Senin mutluluğuna *sahip olmak* istiyorum," dedi sonunda.

O kadar çok hava emdim ki ciğerlerim acı verecek kadar genişledi. "Bana sahip olmanı istiyorum," diye fısıldadım.

Hiç bu kadar açık sözlü olmamıştık ve her ne kadar iyi, korkutucu ve iyi, *korkutucu iyi* hissettirse de, bunun iyi bir fikir olduğundan emin değildim.

Sinclair başını salladı ve yeni kesilmiş saçlarından bir parça alnına düştü. Parmaklarım onu düzeltmek için kaşındı ama direndim çünkü Cinsel eğilimlerimize rağmen, flört etmekten kaynaklanan sıradan bir yakınlığımız yoktu.

Onun yerine, beni tabureye oturtmakla bir daha dönmek üzere evden çıkıp gitmek arasında gidip gelirken gözlerindeki savaşı izledim. Belki aşırı dramatikti ama bizimki gibi bir durumda hiçbir şey abartılı olamazdı.

"İstiyorum," dedi, ciğerlerinde yeterince hava olmadığı için kısık bir sesle.

Umut -kalbinizin her atışında uğruna savaştığınız o kavgacı umut- sizi böyle nefessiz bırakabilir.

Başımı salladım, duygularımla sessizleştirdim ama parmağını dudaklarıma bastırdı. "Karanlıkta sana sahibim. Işıkları kapattığın an, senin sahibin olurum.

düşüncelerini ve bedenini. Dokunuşunu ben belirlerim." Eli gömleğimin panelleri arasında açıkta kalan tenimde çok hafifçe gezindi. "Kendine dokunduğunda bunu ben istediğim için yapıyorsun. Sen sadece benim düşüncelerimi yankılıyorsun.

Karanlıkta, şehrin öbür ucundan vasiyetimi okuyor. Çok mükemmel itaatkar. Ve sen geldikten sonra, adım bir dua gibi tatlı dudaklarında, beni hayal edeceksin çünkü tüm gece bizim ve bir saniyesi için bile senden vazgeçmeyeceğim."

Uyarılmaktan sıcak ve soğuktum ama gözyaşlarım hala gözlerime baskı yapıyordu. "Yine de yalnız uyanacağım."

Gözleri yumuşadı ve göğüslerimin üst kabarıklığını gıcıklayan eli boynumun dibini sıkıca tutmak için yukarı doğru hareket etti. Her iki hareketin de beni tamamen sakinleştirmesi neredeyse korkutucuydu.

"Açgözlü kız," diye alay etti ama ben gülümsemeyince elini sıkıca kavradı. "Benden daha fazla alacak bir şey yok."

Sadece Elena'nın elindeki parçan diye düşündüm. Ama bu dokunaklı hatırlatma bile iki hafta kadar önce sahip olduğu ağırlığı taşımıyordu. Farklı bir insana dönüşüyordum.

arzularımın sonuçları. Bunun bir evrim olup olmadığını anlayamadım. Sadece en güçlüler hayatta kalır ve sadece bencil olanlar arzularının peşinden gider.

hırsları başarıya ulaşır.

"Yumurtaların soğuk."

Beni bırakmadan önce eğilip boynumu kavrayışının üstünden, tam zıplayan nabzımın üzerine bir öpücük kondurdu.

O mutfağı temizleyip kendi kahvaltısıyla yanıma otururken ben hiç düşünmeden sarı lorlara bakıyordum. Eli ağır bir şekilde kalçama düşerek beni transımdan çıkardı, ama kafamı kaldırdığımda tabletine odaklanmış, hızla e-postalarını okuyor ve yanıtlıyordu. El onun otoritesini, unutmamam için varlığını hatırlatıyordu ve beni başka hiçbir şeyin yapamayacağı şekilde endişelerimden kurtardı.

Neyse ki soğuk yumurtalarım yumuldum.

Yemeğimizi sessizce yedik ve hoş bir şekilde çiğ olan göbeğimdeki gerginliği hafifletmek için kıpırdandığımda bile, rahatsızlığımdan duyduğu memnuniyeti ve kıpırdamadan oturmam konusundaki isteğini iletmek için bacağıma sıkması yeterli oldu. Gizli buluşmamızın samimiyeti, suluboya bir gün batımı gibi kusursuz bir şekilde birleşerek daha sıradan ama aynı derecede anlamlı bir şeye dönüşüyordu. Gerçekten çok iyi hissettirdi.

Yumurtalarla işim bittiğinde ikimize birer kahve daha yaptım ve tekrar oturmadan önce eskiz defterimi aldım. Zihnim güzel bir şekilde boştu, sanatçıların çabaladığı türden bir zihinsel durum ama sadece en iyisi

düzenli olarak başarabiliyorlar ve ben de bundan faydalanmak istedim. Kalemim kâğıdın üzerinde gevşek, durgun vuruşlarla gezindi.

Gri girdaplardan belirgin bir şekilde cinsel bir şey ortaya çıktığında şaşırmadım, ancak görüntünün karanlık lekesi, sade itaatsizliği. Gölgeli saçları, tahrikten şişmiş bedenini bir bağ gibi saran bir kadın, ağzı davetkâr bir şekilde geniş ama tehlikeli, huysuz bir şekilde sayfanın karşısında bağıırıyordu.

Ona bakarken onun ben olduğumu fark ettim. Onu becermeniz, ona hükmetmeniz için size meydan okuyan ve sonra da onu kınayanlara cazibesine direnmeleri için meydan okuyan bu kadın. Cinsel açıdan ne kadar güçlü olursam, birinin bana tasma takmasını o kadar çok istemem çok ironikti.

"Bugün için planlarınız nedir?" Sinclair söyledi.

Beni izliyordu. Biliyordum çünkü o yakıcı bakışı dizginlemiş ve resmimdeki vahşi kadına kilitlemiştim.

"Resim yapmam lazım."

"Elbette, serginiz iki hafta sonra."

Bir an ona bakakaldım. "Bildiğini sanmıyordum."

Bana kaşlarını çattı. "Elle, galerimde olup bitenlerden haberdar olmak sadece beni ilgilendirmiyor, aynı zamanda bu senin Amerika'daki ilk sergin. Sizi temin ederim, bu tarih kararlaştırıldığından beri takvimime not edilmiş durumda."

Çizdiğim kadının yüzüne düşen gölgeli saç tutamını başparmağımla lekeledim ve mırıldandım, "Sadece bununla hiçbir şey yapmak istemediğini söylediğini hatırlıyorum."

İçini çekti ve bir saniye sonra taburem ona doğru çekildi, böylece bacaklarının arasına girdim. Parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi ve ben gözlerinin içine bakana kadar başımı eğdi. Seken düşüncelerim avuçlarına çarpıp azarlanmış köpekler gibi kafatasıma geri dönerken anında rahatladım.

"Ellerimin altında nasıl bu kadar kendinden emin olabiliyorsun? Emin değil misin? Giselle, bunu söyledim çünkü beni üzmüştün. Ofisime muhteşem ve soğukkanlı görünerek geldin ve sonra bu yumuşak dilli kadın bana *cehenneme gitmemi* söyledi."

Kızardım çünkü bu biraz haksızlık olmuştu. "Öyle demek istemedim." "O gün ikimiz de istemediğimiz pek çok şey söyledik."

Kalbimi onunkine bağlayan kancanın sol aortumun derinliklerine battığını hissettim.

"Seni görmeyi bırakmak istemiyorum."

Bu yenilebilir kelimelerin tadını daha iyi çıkarabilmek için gözlerimi kapattım. Gözlerimi açtığımda dudakları şaşkın bir gülümsemeyle hafifçe eğilmişti.

"Birbirimizi her zaman görüyoruz," diye hatırlattım ona.

Kabulünün beni mest etmesi, kolay bir av olacağım anlamına gelmiyordu.

Bakışları daraldı. "Bana aşık olduğumu zaten söylemişken, elde edilmesi zoru oynamak zordur."

Öfkelendim ama haklı olduğu bir nokta vardı. Cevap vermek yerine kirli bulaşıkları topladım ve bulaşık makinesine koydum, bunu yaparken acele etmedim, onun yakıcı bakışlarından tamamen kaçındım. Tam eskiz defterimi almak için yanından geçiyordum ki beni belimden yakaladı ve bacaklarının arasına çekti, uzuvlarını etrafıma sararak beni tuzaga düşürdü.

"Bırak beni," diye emrettim en sert sesimle. "Canım istemiyor."

"Sinclair," dedim ses tonuma sızan kahkahayla. "*Tu es con*, bırak gideyim!" "Hayır, belki seni yeterince uzun süre esir tutarsam Beni sevdiğini söylediğin zaman. Aslında, sanırım bunu *birçok* kez söyledin."

Gözlerimi devirdim ve bunu yaptığımı görememesine rağmen beni sıkıca kavradı.

"Neyi kastettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok."

Parmakları yanlarıma saplandı ve gıdıklamaya başladı. Dudaklarımdan kahkahalar dökülürken onun pençesinde kıvrandım, tüm vücudumu titreten kadınsı olmayan kocaman kahkahalar.

"Dur... lütfen... Sin," diye nefes nefese yalvardım, gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyordu.

Beni kollarının arasında döndürdü ve kalbimin çalışmasını unutturan o çocuksu gülümsemesini takındı.

"Bana tekrar söylemeni istiyorum," diye açıkladı, sevimli bir şekilde somurtarak.

Bir yanım onun iyi niyeti ve bariz sevgisiyle tavana yakın bir yerde süzülürken, kum torbasından daha küçük olan diğer yanım beni yere bağlı tutuyordu. Acı veren yakışıklı yüzünü ellerimin arasına aldım.

Çünkü söyleyeceklerim konusunda kendimi daha iyi hissetmemi sağladı.

"Daniel." Hafifçe irkildi ama ellerimi yanaklarında sıkıca kavradım.

"Senden Elena'yı terk etmeni istemedim ve istemeyeceğim de. Senden bunu istemeye hakkım yok ve sana şu anda söz verebilirim, bunu senden asla istemeyeceğim. Ama karşılığında, bana bir daha asla seni sevip sevmediğimi sormayacağına dair söz vermeni istiyorum. Bununla başa çıkabilirim." Başımı çevirerek sikiştığımızı gösterdim.

durumu bildiğim en anlamlı şekilde açıkladım. "Elena'nın seni tutmasıyla, ama sadece kendimin bir parçasını kendime saklamama izin verirsen."

Derin bir iç çektim, düşüncelerimi toparlamak ve tekrar göz göze geldiğimizde bakışlarımla net bir şekilde yansıtmak için bir an bekledim.

"Alabilirsin." Göğsümü yumrukladım. "Benim her şeyimi alabilirsin ve ne var biliyor musun? Bir parçam bunu deli gibi istiyor."

Elleri kalçalarımı buldu ve orada, hafifçe kıvrımların üzerinde durdu. I Bunun için minnettardım çünkü ne söylemeye çalıştığımı anladığını bana bildiriyordu.

"Ama istemesem de gerçekçi olmak zorundayım. Sen Elena'yı terk etmeyeceksin ve ben kalbimi anahtarı bende olmayan bir kafese koymayı reddediyorum. açık."

Dudakları, merkezinde fokurdayan duyguların üzerine bir kapak gibi sıkıca kapanmıştı. Bir kısmının bakışlarının yüzeyine çıktığını görebiliyordum ama omzumun üzerinden bakıyor, çoğunu benden saklıyordu.

Sertçe yutkundum ve elimdeki son bombayı da atmaya karar verdim. "Ayrıca, bugün bir öğle yemeği randevum var."

Gözleri neon ışıkları gibi yanıp sönmeye başladı.

"Affedersiniz?" "Beni duydun."

Elleri belimde acıyla bükülüyordu ama sessizlik fiziksel rahatsızlıktan daha kötüydü. Önümüzde mayınlarla dolu bir yol gibi uzun ve eziyetli bir şekilde uzanıyordu.

"Kıçın hâlâ elimin acısını çekerken başka bir adamın karşısına mı oturacaksınız?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Elin hâlâ kıçımdan yara bere içindeyken eve, kız kardeşimin yanına mı gideceksin?"

Ondan kuru buz gibi bir öfke yayıldı ve anında iğnemden pişman oldum.

İçimi çektim. "Sin, bu sadece bir öğle yemeği randevusu. Elena bizi ayarlamakta ısrar etti ve ben de başka erkeklerle ilgilenen normal bir kız gibi görünmek istedim." Biraz güldüm. "İkimiz de kiminle olmayı tercih edeceğimizi biliyoruz."

"Öyle mi?"

"Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Ama öyle değildi. Taburede kaskatı oturuyordu ve gözleri buzdan kalkanlara dönüşmüştü.

"Seninle olmak istiyorum," dedim yavaşça ve belki biraz küçümseyerek, çünkü bunun kör edici derecede açık olduğunu düşünüyordum.

Çenesi sıkıştı ve ayağa kalkıp balkon kapısına doğru yürümeye başlamadan önce uzun bir süre bana sertçe baktı.

"Günah mı?" Olduğum yerde kaldım çünkü Paris'te geçirdiğim onca zamandan sonra bile öfkeli bir Fransızla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum.

Düşünceli bir şekilde pencereden dışarı bakmaya devam etti. Üzerinde sadece düşük belli kot pantolonu vardı ve güneş ışığı tenini öpüyordu; çalıntı bir sanat eserine benziyordu, bana ait olamayacak kadar görkemli bir şeye.

"Orada dururken çok şık görünüyorsun ama belki benimle konuşabilirsin?" Beklerken rahat etmek için bir tabureye otururken sordum.

Omzunun üzerinden bana baktı ama yüzü gölgede kalmıştı. "Buraya gel."

Daha isteğini algılayamadan tabureden kaydım ve bedenimin onun üzerimdeki hâkimiyetini ne kadar kolay ortaya çıkardığını fark ettiğimde tereddüt ettim. Öyle ya da böyle bir karar vermeden önümdeydi, parmakları kulaklarımın üzerindeki saçlara batarken başparmakları çenemi yukarı kaldırdı.

"Hayatımda seni hak edecek hiçbir şey yapmadım, Elle. Kesinlikle hiçbir şey. Senin gibi iyi ya da nazik olmak benim doğamda olmadığı halde iyi bir insan olmak için savaştım." Başını salladı ve başparmağı alt dudağıma dokundu. "Bu kadar değerli bir şeyi ellerimde tutmayı hak etmiyorum."

Başımı çevirdim, avucunu öpebilmek için ellerinden birini yerinden oynattım ve ona olan aşkımin izini uğurlu bir para gibi bıraktım. Yumruğunu üzerine kapattım ve iki elimle tuttum. Damarlarımda hoyratça dolaşan zehirli duygu kokteylini ifade etmenin bir yolu yoktu ve ben yapamıyorsam, esrarengiz Fransız da muhtemelen yapamazdı.

Ayrıca, buradan sonra nereye gideceğimizi konuşmamıştık ama şu anda Daniel Sinclair'in sevgilisi olarak son sabahımdı ve bunu en iyi şekilde değerlendirmek istiyordum.

"Sana bir şey gösterebilir miyim?" Kız gibi heyecanım beni ayak parmaklarımla üzerinde zıplatırken sordum.

Cevabını beklemeden, Fransız kapılarının solunda duran büyük tuvali almak için arkamı döndüm. Şövalenin üzerine koymak için döndüğümde kalbim sinirle çarpıyordu. Resmi engelsiz görebilmesi için Sinclair'in hizasına geri dönerken ona bakmaktan kaçındım. Bu resim

Sanat galerisi açılışı için yaptığım projelerin arasında bir süredir üzerinde çalışıyordum ama ancak dün bitirebildim.

Meksika'da çizmeye başladığım, iki zıt aşığın öpüşmekten bir nefes uzakta olduğu eskize dayanıyordu. Büyüyen koleksiyonumdaki en sevdiğim parçaydı çünkü Sinclair ve ben, karanlık gölgeler arasında kaybolmuş ama o kadar parlak yanıyorduk ki, yüz hatlarımız neredeyse alevler içinde gizlenmişti.

Ona baktım, şimdi çılgınca zıplıyordum, ama muhteşem yüzü hiçbir duyguya ihanet etmiyordu.

"Eee?"

Dudakları seğirdi ve kollarını kavuşturdu. "Ee, ne var siren?" Kalçasını kontrol ettiğimde sırtışı serbest kaldı. "Tek kelimeyle olağanüstü."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Yüzünü bana döndü ve ellerimi avuçlarının içine alarak onlara bakmaya başladı. Tırnaklarım özenle kısaltılmıştı ve sağ elimin baş ve işaret parmaklarında daha önce çizdiğim karakalem lekeleri vardı ama Sinclair onlara değerli mücevherlermiş gibi baktı. Gözlerimin içine bakmadan önce her bir parmağımı dudaklarıyla yavaşça ve saygıyla okşadı.

"Biliyorum. Olağanüstü yeteneklisin Giselle ve bunun da ötesinde cesursun. Şehvet ve özlemin gizli tarafını keşfetmek, kalbi zayıf olanlar için değildir."

"Hayır," diye kabul ettim, bizi düşünerek. "Öyle değil. Ama sonunda buna değeceğini umuyorum."

On dördüncü bölüm.

Mama's dışında Prune, New York'taki favori restoranımdı, özellikle de Pazar brunch'ları için delicesine kalabalıktı, bu yüzden tanışma randevum gezimiz için bu restoranı önerdiğinde çok memnun oldum. Manhattan'ın karşı tarafında olmasına ve Sinclair'e istediğimden daha erken veda etmek zorunda kalmama rağmen oraya yürümeye karar verdim. Sinclair ile uzun süre kalmıştı.

Her neyse, ofise her zamankinden üç saat daha geç gitti. Geç kalması beni sevindirdi.

Hint yazı nihayet sona eriyordu ve sıkışık binalar arasındaki esinti serindi ama ben bunu memnuniyetle karşıladım. Sinclair gittiğinden beri kalbimin atışı durmuştu ama bedenim hâlâ onun dokunuşunun anısıyla kızarıyordu. Meme uçlarım sutyenimin dantelli kumaşına sürtünüyordu, ağzından ve mandallardan dolayı hassaslaşmışlardı. Dün gecenin ardından tenim o kadar duyarlıydı ki, dokunma dürtüsüne karşı koymak zordu. Zevkle açıkta duran göğüslerimin kabarıklığı ya da Sinclair'in daha o sabah dişlediği bileklerimin narin iç kısmı.

Arada bir New Yorklu'nun dirseği dışında anılarımı rahatsız eden tek şey boynumun dibindeki dikenli histi. İlk başta bunun başıboş bir kaşıntı olduğunu düşündüm, derim acıyana kadar kaşıdım ama restorana yaklaştıkça bu his büyüdü ve neredeyse birinin beni takip ettiğinden emin oldum. Omzumun üzerinden bakıp her seferinde tanımadığım yüzlerle karşılaşmak artan endişemi hafifletmiyordu.

Telefonumu çıkardım ve hızlı aramamdaki ilk numarayı çevirdim.

"Alo?" Cosima'nın gırtlaktan gelen sesi soluk soluğaydı. "*Bambina*, sorun nedir?"

"Birinin beni takip ettiğini söylesem deli olduğumu düşünür müydünüz?"

Hattın diğer ucunda uzun bir duraklama ve belli belirsiz bir kakofoni vardı.

"Ne kadar sürecek?"

Yüksek sesle nefes verdim, bana inandığı için minnettar ama şaşırmamıştım. Cosima her zaman şüpheci bir zihne sahipti ve Napoli'deki Camorra ve siyah gözlü Dante ile olan yakın ilişkisi göz önüne alındığında, bu tür şeylerle ilgili deneyimi olduğunu biliyordum.

"Yaklaşık on beş dakika," diye tahmin ettim, paranoyanın ateşi beni yakarken biraz daha hızlı yürüyordum.

"Tamam," dedi Cosima sakince ama yine de arka plandaki hareketlerinin karmaşasını ve hatta bir erkek sesinin alçak perdesini duyabiliyordum. "İşlek bir caddede kal. Nereye gidiyorsun?" Ona söyledim ve o da düşündü
"Umarım sevimli bir şeyler giyiyorsundur, *bambina*, gizemli sevgilinden beri çok yalnızsın.
Meksika."

"Biri beni gerçekten takip ediyorsa iptal etmem gerekmez mi?"

"Hayır, en iyisi normal programınıza sadık kalıp öğle yemeğine gitmeniz. Restorana girdikten sonra iyi olacaksınız ama yemeğe gitmeden önce beni ara.
Gidin."

Odada onunla birlikte bulunan biriyle konuşurken daha fazla gürültü oldu. Hayal görmüş olabilirim ama bir İngiliz aksanı duyduğumu sandım. "Bir süre daha evde olamayacağım ve senin de tek başına," dedi. "Az önce Elena'ya mesaj attım ve bu gece orada kalacaksın."

"Hayır," diye ağızımdan kaçırıldım kendimi durduramadan.

"Gigi, şimdi kardeş rekabeti kartını oynamanın sırası değil. Annen bu gece çalışıyor ve Sebastian da Toronto'da. Neler olduğunu anlayana kadar ailenin yanında kalman senin için daha güvenli olur." Eklemeden önce tereddüt etti, "Daireye birkaç garip telefon geldi. İlk seferinde bir adam seni sordu, ama onun dışında diğer hat hep sessizdi. Lütfen bu gece Elena'yla kal ve bırak bu işi ben halledeyim."

Uzaktaki Prune'un pembe tentesine odaklanırken alt dudağımı çiğnedim. Sinclair'imle olağanüstü bir gece geçirdikten sonra Elena ve Daniel'ıyla kalmayı gerçekten istemiyordum. Ama Cosima'yı endişelendirmek ya da korku filmlerinde genel mantığa karşı gelip öldürülen o aptal kızlardan biri olmak istemiyordum.

Cosima'ya yapacağıma söz verdim ve tam telefonum gelen bir mesajla çınlarken kapattım.

Misafir yatak odası hazır. Resepsiyon görevlisine bir anahtar bıraktım, lütfen kendiniz girin.

İçimi çektim ve tam telefonumu kaldıracaktım ki başka bir mesaj geldi içinde.

Fransız: *Lütfen bu gece için endişelenmeyin. Ve, daha fazlası
Daha da önemlisi, lütfen randevunuz sırasında beni düşünün.*

Sırıttım, başımı salladım ve Prune'a giden uzun kuyruğa ulaştığımda telefonumu çantama yerleştirdim.

Ulrich Wick inanılmaz iyi bir adamdı.
Aynı zamanda inanılmaz derecede sıkıcıydı.

"Bu tutarsızlıkların şirketin altyapısının genel dinamiği açısından ne kadar önemli olduğunu anlatmaya çalıştım," diye devam etti, "ama tabii ki bezelye tanesi kadar akıllı olan birinin anlayabileceği bir şey değildi."

"Elbette," diye mırıldandım, benim rızam olmadan benim için sipariş ettiği salataya bakarken. Prune'un menüsünde o kadar çok lezzetli şey vardı ki, geldiğimde onu çoktan oturmuş ve siparişlerimizi vermiş halde gördüğümde kendimi soyulmuş hissetmiştim. Son yirmi dakikamı onun bir tabak *spaghetti alla carbonara*'yı zarifçe tüketmesini izleyerek geçirmiştim ve bu bir işkenceydi.

Şirket muhasebesi hakkında bitmek bilmeyen sohbetlerden bahsetmiyorum bile. "Ressam olduğun için sen de bilemezsin sanırım."
O

Bana gülümsedi ve en kötüsü de bu güzel bir gülümsemeydi, üstten bakan sözlerine rağmen gerçekten nazik bir gülümsemeydi.

"Oh, bir dakika izin verir misiniz ama sanırım bu gelen Willa Percy."
Ulrich sandalyesinden kibarca kalktı, tek bir hareketinde bir saatlik brunch'ımızdan daha fazla tutku sergiledi. Heyecanını anlayamıyordum, Willa Percy ile tanışmıştım ve hiç de tutku uyandırıcı biri değildi.

"Bayan Percy, sizi yeniden görmek ne güzel," diye bağırdı Ulrich, iki elini birden uzatarak.

Yine de Willa'nın gözleri randevumda değildi. Bakışları beni olduğum yerde sabitlemişti, böylece her santimime iyice bakabiliyor, çilli tenimde, aşırı dramatik kıvrımlarımda ve fahişe kızıl saçlarımda kusur buluyordu.

Ama utançtan yanmak, kendimi kusursuz kız kardeşlerimle kıyaslamak yerine, Percy ailesinde önemsedığım tek kişi olan Sinclair'i düşündüm. Son yirmi dört saat içinde ellerinin, dudaklarının ve vücudunun tenimde çizdiği haritayı düşündüm ve aniden Willa'nın incelemesi artık önemli değildi.

Ulrich hâlâ konuşuyordu ve Willa minik yüz mimikleriyle onu şımartıyordu ama sonunda gerginliği fark etti ve sustu.

"Giselle," diye başladı Willa, sesi boğazımı saran ipek gibi soğuktu.
"Onlar arabamı getirene kadar benimle bekleyeceksin."

Bu bir soru değildi ve normalde itiraz ederdim ama Ulrich bana bahşedilen ayrıcalık karşısında kendinden geçmeye hazır görünüyordu ve ben bunu yapmadım.

Ona Willa Percy'nin çıkarıcı, kalpsiz bir kaltak olduğunu söyleyecek cesareti bulamadığım için çantamı aldım ve onu dışarı kadar takip ettim.

Bir an için konuşmadı, onun yerine Chanel kompaktının aynasında rujunu düzeltmeyi tercih etti. Soluk pembe boyalı tırnaklarının uçlarından krem rengi alçak topuklu ayakkabılarının diplerine kadar zarafeti kusursuzdu ve ben onun yanında kendimi bohemden de beter hissediyordum. Acaba hiç yoksulluk görmüş müydü, çocukluğumuzun çaresizliğine tanık olsaydı mükemmel ablamı ya da beni nasıl yargıladı diye merak ettim.

"Senden hoşlanmadığımı düşünüyorsun," diye başladı, kaymak gibi soğuk bir sesle, "ve çoğunlukla haklısın. Belli ki yüksek bir sosyal nezaketten, moda anlayışından ve bırak kardeşinle sözlenmiş bir adamı, evlenmiş bir adamla bile ilişki kurmayacak kadar sağduyudan yoksunsunsun."

İnce bir gülümseme yanağını delip geçti ve ben daha ağzımı açamadan itirazımı kesti.

"Oğlumu çok iyi tanıyorum, Bayan Moore, ve bu benim gözümünden kaçmıyor. Fark ettiyseniz, size karşı büyük bir şehvet duyuyor gibi görünüyor. İtiraz etmenize gerek yok, çünkü ikinizi de suçlamıyorum. Oğlum oldukça basit bir

İnanılmaz bir adam ve senin de," duraksadı ve belli belirsiz vücudumu işaret etti, "bariz bir caziben var. Bu yüzden, başlangıçtaki kötü kararınız için sizi suçlamıyorum ama sizi mümkün olduğunca medeni bir şekilde vazgeçin."

Dudaklarım alaycı bir ifadeye büründü ama o sadece hafifçe güldü. "Gururunu bir kenara bırak ve bir an için düşün. Eğer oğlumu seviyorsan, ki sevdiğini düşündüğünden eminim, o zaman Elena'nın onun için en iyi seçim olduğunu da biliyorsundur. Zarafeti, zekası ve endamı Daniel'ın arayışlarına mükemmel bir şekilde uyuyor. Biliyorsunuz, bir gün tıpkı babası gibi aday olmak istiyor."

Willa fikrini açıklarken güvensizliğim titreşiyordu. Onu dinlemek istemiyordum ama söylediklerinin doğruluğunu görmezden gelmek zordu, özellikle de bu kadar sakin ve mantıklı konuştuğunda. Tutku eksikliğine karşı tartışmak zordu.

"Daniel zor bir başlangıç yaptı ve ben kendi adıma onun artık mutluluğu hak ettiğine inanıyorum. Ona bu mutluluğu getirecek kişinin sen olduğuna inanıyor olabilirsin ama yanılıyorsun." Gözleri beni

küçümseyerek süzdü.

"Oğlumun yanında durmak için gerekenlere sahip değilsin."

Bej renkli bir şehir arabası kaldırıma yanaştı ve kavrulmuş kahve çekirdeği gibi teni olan yakışıklı giyimli genç bir adam kapıyı açmak için yanaştı.

Vali'nin karısı.

"İçeri gir, Bay Wick ile yemeğinin geri kalanının tadını çıkar, sonra eve git ve oğlumu ara. Bitir şu işi. Kibarca rica ediyorum canım, ama Tanrı biliyor ki elimde başka yollar da var."

O arabaya binip kapıyı kapatırken ve trafiğe girdiklerinde bana bakabilmek için camı açarken sessizce, aptalca durdum. O gittikten sonra uzun bir süre orada kaldım, gözlerim kapalı ve duyularım New York öğleden sonrasının cümbüşlü gürültüsüne açıldı. Kakofoni içimde çalkalanan kargaşayı yatıştırdı ve gözlerimi tekrar açtığımda, yenilenmiş bir güvenle bir sonraki hedefime doğru caddede ilerlemeye başladım.

Onu görme konusundaki kararlılığıma rağmen, resepsiyon görevlisine ismimi verirken gergindim. Kızıl saçlı genç adam bana sıcak bir şekilde gülümsedi ve kıyafet seçimime iltifat etti ama rahatsızlığımı fark etmesi gerginliğimi daha da arttırdı. Eğer bu kadar açıksa, acaba tüm ofis gizli ilişkimizi biliyor olabilir miydi?

Açıkçası paranoyaklaşıyordum ama sebepsiz değildi. Sebastian ve Cosima zaten şüpheleniyorlardı ve her şeyi kendileri anlamış olsalardı hiç şaşırmazdım. Bu neredeyse saçma görünüyordu. Birlikteyken Sinclair ve benim aramdaki boşluğu, ağır havaya herkes kayıtsız kalabilirdi ama zihin güçlü bir şeydi. Bunu anlamak kolaydı. neye inanmak istiyorsan ona inan.

Ofise alındığımda hala bunun üzerinde duruyordum, bu yüzden Kollarını açmış bana sırttan kaygan siyah saçlı adamı tanımam biraz zaman aldı. Tabii ki, aşırı derecede gürültülü yanık sarı blazer ceket yardımcı oldu.

"Santiago!"

Kollarına girdiğimde zengin bir kahkaha attı. "Güzel Elle, New York dumanı teninde harikalar yaratmış."

Ben de onunla birlikte güldüm. "Sadece nazık davranıyorsun."

Ciddiyetle başını salladı. "Öyleyim. Ama önümde böyle güzel bir kadın varken bu çok kolay. Öyle değil mi, Sinclair?"

İkimiz de kollarını kavuşturmuş ve ayaklarını uzatmış bize bakan Fransız'a gülümsemek için döndük. Her santiminde başarılı görünüyordu.

Cam ve krom masasının arkasındaki mülk geliştiricisi, saçları geniş alnından mükemmel bir şekilde düzeltilmişti. Umutsuzca parmaklarımla karıştırmak istedim.

"Çok güzel bir kız ama bunun sana ona yaltaklanma hakkı verdiğini sanmıyorum, Iago."

Santiago güldü, beni sırtıtmaya iten bir dizi hızlı ve yüksek sesli kahkaha. Beni Sinclair'ın masasının karşısındaki kendi koltuğunun yanına götürmesine izin verdim.

"Sizi gördüğüme çok şaşırdığımı söylemeliyim. Geçen sefer Sinclair'le konuşurken, onu Meksika'da terk ettiğin gerçeğine lanet ediyordu. Burada iyi bir hikâye olmalı," dedi Santiago.

Dudağımı ısırdım ve arkadaşına cevap vermesi için Sinclair'e baktım. Kaçma kararımın onu tedirgin ettiğini itiraf etmesi beni şaşırtmıştı ama düşündükçe daha anlamlı gelmeye başlamıştı. Sinclair kapanışa ve düzgünce bağlanmış sonlara değer veren bir adamdı. Daha da ötesi, o güçlü bir adamdı ve ben farkında olmadan onu bu gücünden mahrum bırakmıştım.

her şeyi söyleyebilirdi.

Tanrım, beni durdurmak istemiş olabileceğini düşünmek çirkin miydi? Aramızdaki bağı gerçekler ve rakamlarla, her şeyin nerede ve kimde olduğuyla sağlamlaştırmak istemiş olabilirdi, böylece gerçekten Birlikte mi?

Başım kalbimle aynı anda acı içinde çarpıyordu.

"...bu yüzden bu konuda sağduyulu davranırsanız memnun olurum. İşle zevki birbirine karıştırmaktan ne kadar hoşlanmadığımı bilirsiniz," diyordu Sinclair konuşmaya geri döndüğümde.

Santiago kaşlarını çatmış, kalın kaşları uzun siyah bir leke halinde birbirine düğümlenmişti. "Bu çok saçma."

Zayıfça güldüm. "Böyle şeyleri uyduramazsın."

"Hayır, hayır yapamazsın. Durum çok saçma ama benim asıl söylemek istediğim, Sinclair, senin saçma olduğundu. Elle'in Bayan Sinclair olmamasının tek sebebi

Santiago Herrera'nın şu anda orada olmasının nedeni ilk önce senin orada olman ama bu konuda saçmalamakta ısrar edersen o zaman..." sanki bundan sonra olacıklardan sorumlu tutulamazmış gibi omuz silkerek sustu.

Sinclair'den homurdanmaya benzer bir ses yükseldi ama o sakin bir şekilde arkadaşına sert bir karşılık vermeden önce, "Bırakalım Seni temin ederim, karın olmamamın tek nedeni bu değil, Iago." Dramatik bir şekilde burnumu çektim. "Şimdi bana ikinci karınıkinden daha büyük bir yüzük alırsan... o zaman konuşabiliriz."

Tekrar güldü ve Sinclair'in dudakları bile kıpırdadı, bu da atmosferi etkili bir şekilde dağıttı.

"Neyse, işinizi bölmek istemezdim," dedim masum gözlerle, itiraz etmelerini beklerken.

Santiago bunu yapmak için ağzını açtı ama Sin'in kıkırdaması onu hazırlıksız yakaladı.

"Sadece iltifat bekliyor. Rahatsız etmiyordunuz, Iago kendisine ayrılan randevu süresinden çok daha uzun süredir burada ve yanılmıyorsam şehir dışındaki otel odasında hoş bir kadını bekletiyor."

Meksikalı patron omuz silkti. "Eğer Elle beni kabul etmezse, dördüncü karım olabilir."

"Katarina seninle mi?" Harika kız kardeşini göreceğim düşüncesiyle yerimde hafifçe zıplayarak sordum.

"Ne yazık ki eve döndü. Burada olacağınızı bilseydim, bana katılmasına engel olamazdım. Bilgi alışverişinde bulunmadığınız için üzüntüsünü birkaç kez dile getirdi."

"Ona kartımı ver," dedim ve yeni bastırdığım kartvizitlerden birini ona doğru ittim. "Aslında Aralık ayının ikinci haftası DS Galleries'de bir sergim var. Hâlâ burada olacağını sanmıyorum."

İri obsidyen gözleri parlıyordu ve gülümsemesi şekerleme yiyen bir çocuk gibi kocaman, şapşalcaydı. "Bunu kaçırmazdım."

"Eğer o zamana kadar şehirdeyseniz, yarınki Şükran Günü'nde ailemize gelmelisiniz."

"Madem ısrar ediyorsunuz," diye kolayca kabul etti.

Sinclair boğazını temizleyene kadar birbirimize gülümsedik ve sonra ikimiz de ona bakmak için dönmeden önce güldük.

"Evet, efendim?" Hafifçe sordum.

İma ettiğim şey karşısında kibirli bir kaşını kaldırdı ve bu basit jest, doğrudan içime bir arzu oku göndermeye yetti. Tanrım, ama bu adam basit bir bakışla çok şey ima edebiliyordu. Muhtemelen zaten günahkâr bir çekiciliğe sahip olması da buna yardımcı oluyordu.

"Bize izin verirsen Iago, Elle'e ofisi gezdirmek için planlarım var."

Kaşlarını kaldırma sırası bana gelmişti, ama Santiago öne doğru eğilip iki elimi de avuçlarının içine aldı ve uzun uzun öptü.

"Elbette, ama asansöre doğru yürürken Giselle'in bana eşlik etmesini rica etmeme izin verin. İnsan yabancı bir şehirde yalnızlık çekiyor," diye ekledi bilgece.

Sinclair homurdanırdı, sanırım, eğer bu kadar onursuzca bir şey olmasaydı.

Kolumu Santiago'nunkiyle birleştirdim ve çıkarken omzumun üzerinden Sin'e gülümsedim. "Hemen döneceğim."

Biz yanından geçerken Margot ofisinin dışındaki masasındaydı, ama ne mutlu ki Santiago onun beni görmesini engelledi ve biz de yara almadan kurtulduk. Duyma mesafesinden çıkar çıkmaz rahatladığımı hissetmiş olmalıydı, çünkü ancak o zaman kolunun üzerinde duran elimi okşadı ve yaklaşarak, "Dindar bir kadın mısın, Elle?" diye sordu.

Sorunun rastlantısallığı karşısında biraz irkildim. "Hayır, pek sayılmaz. Ailem eskiden Romalı ve İrlandalı Katolikti ama çocukluğumda Tanrı'nın bizi yoksulluğa ve istismara terk ettiğini hissettiğimizde hepimiz dini terk ettik."

Bana kaşlarını çattı, beklediğim gibi sempatiyle değil, değerlendirci bir tavırla. "Sende yoksulluk sezdim. İnsana belli bir nitelik kazandırıyor, açgözlü bir acımasızlık."

Ondan uzaklaşmaya çalıştım ama kolumdaki tutuşu daha da sıkılaştı ve yaşlı bir başhemşire gibi beni azarladı. "Şimdi, şimdi, gerçeklerden kaçma. Bunu bir hakaret olarak söylemedim. Sadece gerçek açlığı ve çaresizliği tattığında istediğin şeyin peşinden gitmeye istekli olursun. sonuçlarına lanet olsun. Bu, takdire şayan bir nitelik değilse bile, kesinlikle başarılı bir niteliktir."

Asansörleri beklerken sözlerini sindirmem için bana bir süre sessizlik verdi. Tatsız olan şey, söylediklerine katılıyor olmamdı. Sadece acımasız olanlar başarılı olur. Buna gerçekten inanıyordum. Emin olmadığım tek şey, kendi kız kardeşimden mutluluğu çalmak için acımasız içgüdülerime boyun eğecek cesarete sahip olup olmadığımды.

Santiago da sanki aynı soruyu kendine soruyormuş gibi beni izliyordu. "Artık onunla tanışmadan önce olduğumuzu düşündüğün kişi değilsin, Giselle. Hiç şüphesiz iyi ve ahlaklı olduğunu düşündüğün o kadın mı? O kadın çoktan yeni sen tarafından öldürüldü, o sen ki bile bile bir adamın peşinden gittin, hem de hiç çekinmeden." İtirazımı susturmak için tek bir parmağını kaldırdı. "O kararı verirken güçlüydün. Şimdi istediğinin peşinden gitmeyerek zayıf ve kaba olma. Benim tecrübelerime göre, bu sadece herkes için mutsuzluğa yol açar."

Boğazım şişmiş ve sanki onun sözlerine anafilaktik şokla yanıt veriyormuşum gibi ağrıyordu.

"Ayrıca," dedi bana yan gözle bakarak, "kötülük sana yakışıyor."

Yanağıma bir öpücük kondurmak için öne doğru eğildiğinde, sıcak ve pahalı kolonya gibi kokarken dilsizdim. Göz temasını kesmeden asansöre adımını attı ve kapılar kapanırken birbirimizi izledik.

Metal bölmenin arkasında göz kırparak gözden kaybolmadan hemen önce elini boğazına götürdü ve "Tasma taksan daha da iyi görünürdün" dedi.

On beşinci bölüm.

Sinclair'in ofisine geri dönmedim.

Beni aramaya geleceğini biliyordum ama Santiago'nun sözlerini sindirmek için hâlâ zamana ihtiyacım vardı. Ayrıca, kusursuz iş kıyafetleri giymiş insanlarla dolu bir asansörle 60. kattan kaçarken kendi kendime şöyle düşündüm

Galeride yapmam gereken bir iş vardı ve binadayken bu işi halledebilirdim.

Beni takip eden kadını fark edemeyecek kadar dalgın bir şekilde, tamamlanmış resimlerimi sakladığımız depoya doğru ilerledim. Bu Ancak kapı çarparak kapandığında dönüp baktığımda Margot Silver'ın ince kollarını göğsünde kavuşturmuş bir şekilde kapının önünde durduğunu gördüm.

İçimi çektim. "Sanırım bunları taşımama yardım etmek için gelmedin?" "Bana şirinlik yapma, Giselle. İkimiz de bunun sadece bir rol olduğunu biliyoruz."

Onun duruşunu taklit etmek için kollarımı kavuşturdum ve kaşlarımı Sinclair tarzı kaldırdım.

Gösterime gözlerini devirdi. "Sadede geleceğim çünkü seninle vakit geçirmek beni rahatsız ediyor. Sinclair'le dalga geçmeyi bırak."

"Bana bu kadar iyi davranırken bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama ne düşündüğün umurumda değil. Durum hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"Daniel Sinclair'in tanıdığım en iyi adam olduğunu biliyorum ama yine de senin güzel memelerinin peşinden koşan bir geri zekâlı gibi davranıyor."

"Teşekkür ederim Margot," dedim sahte bir sevinçle.

"İkinizi fark eden tek kişinin ben olduğumu düşünüyorsanız, aptalsınız demektir."

Bu beni duraksattı. İkizlerin bilmesini merak ediyordum ama Sin'in birlikte çalıştığı insanlar? Onun hakkında daha az düşünmelerini istemedim.

Bana resmen hırladı. "Kaltaklık yapmıyorum çünkü bundan zevk alıyorum. İster inanın ister inanmayın, bunu yapıyorum çünkü ikinizin yaptığı şey ilgili herkese zarar verecek. Gerçekten de kariyerini mahvetmek ve aileni kaybetmek istiyor musun?"

Dişlerimi sıktım. Bu sözler bana aitti, Sin's Darling'in Elena olduğunu öğrendiğimden beri her lanet olası gün kafamın içinde yankılanan sözlerdi. Yine de bu sözlerin böyle bir kinle dile getirildiğini duymak beni

savunmaya geçirdi. Onun karanlığı

onunla yaşadığım tüm harika şeyleri gün ışığına çıkardı. Biz (kuşkusuz çok iyi) seksten çok daha fazlasıydık.

"Sinclair de dahil olmak üzere hiçbir şeyi kaybetmeye niyetim yok. Eğer onun bekçi köpeğiysen, onu mutlu ettiğim gerçeğini göz önünde bulundurman gerekmez mi?"

"Bundan emin misin?" Tamam, ok hedefini buldu.

Bir engerek gibi sıırttı, küçük dişleri parlıyordu, silahları zehirle kaplanmıştı. "Senden bildiğim kadarıyla kıbarca rica ediyorum - geri çekil. Bu işi sonuna kadar götürecek cesaretin yok. Kendi hayatını mahvetmek umurunda değilse, onunki ne olacak?"

Buz gibi ses tonuyla ürperdim. Sinclair'e olan ilgimin peşinden gitmemenin sadece benim seçimim olmadığını anlamıyordu. O da hayatını mahvetme konusunda en az onun kadar isteksizdi.

"Eğer onunla konuşsaydın, daha fazlasını istemediğini anlardın. Zaten artık bitti," dedim.

Kadın homurdandı. "Onu tanısaydınız, Günah'ın söylemediği şeylerle ilgili olduğunu fark ederdiniz."

Yüzündeki ifadeyi gizleyemeden kaşlarım birbirine karıştı. Haklıydı ama bu bana hiç de iyi gelmiyordu. Acaba onun sesli protestolarına çok fazla odaklanıp, tatlı dokunuşlarına ve özlem dolu öpücüklerine yeterince odaklanmamış mıydım?

Hâlâ bana doyamadığı gerçeği.

Kalbim bir uçtan diğerine bir sinek kuşu gibi çırpınıyordu. Şaşkınlık içinde terledim ve Margot'ya kötü niyetle bakmadan göz kırptım.

Derin bir iç çekti ve kollarını indirdi. "Sen iyi bir kızsın, Elle. O yüzden doğru olanı yap."

Giderken ona arkamı döndüm. Tablolarım özenle duvara yaslanmış ve gizlenmişti. Parmaklarımı sevgiyle üzerlerinde gezdirdim, duygularım içimde on metrelik kararsızlık dalgalarında yuvarlanırken sanatımla teselli buldum.

"Giselle?"

Konuşmadan saniyeler önce dumanlı kokusunu almış olmama rağmen sesini duyunca irkildim. Cevap vermeyince arkamda durmaya başladı. Saçlarımı toplayıp bir omzunun üzerinden geçirirken tüylerim diken diken oldu. Bana dokunmuyordu ama dudakları boynuma yakın duruyordu, sıcak nefesi bir öpücük gibiydi.

"Kaçacağını düşünmüştüm."

Öfkelendim. "Görünüşe göre uzak duramıyorum." "Uzak durmanı istemiyorum."

"Sinclair..."

"Giselle..." Eğlendiğini duyabiliyordum. "Endişelenmeyi bırak, saklanmayı bırak. Dışarı çık ve seni yukarıdaki ekibimden bazılarıyla tanıştırmama izin ver. Evime dönmeden önce yapmam gereken en az bir saatlik işim daha var ama

Seni Candy ile bırakayım, dikkatinin dağılmasına bayılır."

Döndüm ve başımı arkaya eğerek onun olağanüstü yüzüne baktım.

"Tamam."

"Tamam mı? İtiraz etmeni bekliyordum."

Omuz silktim. "Birlikte çalıştığınız insanlarla tanışmak istiyorum. Ne yaptığınız hakkında pek bir şey bilmiyorum."

"Ben bir emlak geliştiricisiyim ve aslında çekirdek ekibimin çoğuyla tanıştınız. Duncan Wright benim CFO'm, Richard Denman baş mimarlarımızdan biri, Candy benim sağ kolum ve Robert Corbett de inşaat bölümümüzün başı."

"Hepsi bu binada mı çalışıyor?"

"Hayır, çoğu zaman dışarıda projeler üzerinde çalışıyorlar ama Duncan burada olmalı. Merhaba demek ister misin?"

"Sorun olur mu?" Görgü kurallarından emin olamadığım için sordum.

Başını salladı ve beni arka odadan çıkarmak için elimi tuttu. "Şimdiye kadar seni hiçbir şeyden mahrum edemeyeceğimi anlamadın mı?"

Bir an için Elena'yı benim için bırakmasını isteyerek sözlerini test etmek istedim. Ne mutlu ki, Rossi bir an sonra bizi buldu ve bu fırsat kaçmış oldu.

Éclair'in dairesi onlara uygundu. Gramercy Park'ta güzelce korunmuş bir Yunan revival şehir evine sıkışmış, gösterişli olmadan lüks, çok soğuk olmadan şık ve klas. Duvarlardaki sanat eserlerini Sinclair'in kendi seçtiği parçalar olarak tanıdım ve köşedeki inci gibi büyük kuyruklu piyano Elena'nın en değerli eşyasıydı, ikizlerin yeni eve taşınma hediyesiydi. Yumuşak, parlak koyu renk zeminleri ve günümüzün açık tarz yaşam alanlarıyla çok çelişen hafif dağınık bir kat planı olan eski bir mekândı.

Bayıldım.

Ama canavarın karnında, Sinclair ve Elena'nın bir çift olarak paylaştıkları yerde olmak tarif edilemeyecek kadar garip hissettiriyordu. Özellikle de önceki gecemden sonra.

ve ofisinde geçirdiğim harika öğleden sonrayı hatırladım. Beni ekibinin diğer üyeleriyle tanıştıtırırken ve Candy ile benim dikkat dağıtıcı yeteneklerim hakkında şakalaşırken, sanki onun kız arkadaşımıymışım gibi hissediyordum. Candy tam olarak bu noktayı vurgulamaya çalışmıştı ama ben onu konuşmayı daha az karmaşık konulara, Rus aksanı o kadar kalındı ki bazen onu zar zor anlayabildiği erkek arkadaşı Gregory'ye getirmeye ikna etmişim. Görünüşe göre, bu biraz kafa karıştırıcı olmuştu. Yatak odasındaki durumlar.

Sinclair ben etrafı keşfederken sessizce durmuştu ama şimdi öne çıkıp ellerini kollarımdan aşağı kaydırıldı ve parmaklarımdan arasından geçirdi.

Burnunu saçlarıma bastırarak mırıldandı: "Seni burada görmekten hoşlandığımı söylemem çok mu kötü? Benim alanımda."

Çaresizce omuz silkdim. "Sanırım en iyi insanlar olmadığımı söylemek yanlış olmaz."

Elleri benim ellerimde sıkılaştı. "Sen çok iyisin, Elle. Hafifliğin, nezaketin beni sana çeken ilk şeydi."

"Kendimi iyi bir insan gibi hissetmiyorum," dedim ve arkamdan sertleştiğini hissettim, sözlerimin onu incittiğini biliyordum. Ellerimi yanaklarına koymak için döndüm, başparmaklarım kesik cam elmacık kemiklerine değiyordu. "Kendimi bencil ve Oburluk ama kendime engel olamıyorum. Ne zaman sensiz olsam, *bu* olmadan da hayatta kalabileceğimi düşünerek kendimi kandırıyorum ve dürüst olmak gerekirse, güçlü ve iyi olsaydım yapabileceğimi biliyorum. Ama istemiyorum ve neden umursamam gerektiğini kendime hatırlatmak giderek zorlaşıyor."

Sinclair'ın elektrikli gözleri bana doğru parladı. Kıpırdanmak ya da bakışlarımı kaçırmak istedim ama kendimi hareketsiz kalmaya zorladım, isteyerek onun tuzağına düştüm.

"Ne diyorsun sen?" dedi kabaca. "Bana deli olmadığımı söyle, tamam mı? Bana söylediklerinde ciddi olduğunu söyle."

Ağzım kurumuştı. Sanki bir galon kum yutmuş gibi hissediyordum ve konuşmak için dudaklarımı ayırdığımda, cırt cırt gibi birbirinden ayrıldıklarını duyabiliyordum.

Kapıdaki anahtar şingirtısı, daha uyarıyı mantıklı bir şekilde anlamlandıramadan bizi birbirimizden ayırdı. Sinclair boğazını temizledi ve ellerini saçlarında gezdirdikten sonra topuklarının üzerinde mutfağa doğru dönerken ben de hızla şöminenin yanındaki taş süet kanepeye yerleştim. Elena kapıdan içeri girdiğinde bizi böyle buldu, her zamanki gibi güzelce toparlanmış görünüyordu.

"Giselle, bugün bunu yaşamak zorunda kaldığın için çok üzgünüm," dedi hemen, ceketini, atkısını ve çantasını dikkatlice astıktan sonra bana doğru ilerledi.

Yanağıma kondurduğu yumuşak öpücüğü kabul ettim ve çarpan kalbimi duymamasını umdum. Hemen ses sistemine doğru ilerledi ve telefonunu taktı. Bir an sonra Chet Baker'ın yumuşak tınları odaya yayıldı ve Elena'nın müziği ne kadar çok sevdiğini hatırladım. Küçük bir kızken Sinyora Donati'nin evinde saatlerce piyano çalardı ve ben de sık sık onun peşinden gider, güzel parmaklarının altında biriken müziği duyabilmek için oturma odasının penceresinin yanındaki kuru çalıkların arasına dalar giderdim.

"Bu yıl akşam yemeğine ev sahipliği yapmaya karar verdim," diye devam etti, zaten tertemiz olan mobilyaları düzeltmek için odanın içinde dolaşarak. "Yarın Şükran Günü, Daniel, izin almayı unutmadın değil mi?"

"Bu hafta her gün bana hatırlattın. Tabii ki hatırlattım," diye seslendi mutfaktan.

Dönüp bana baktı, elbisemin parlak desenli yakasındaki göğüslerimin kabarıklığını ve Omuzlarımın etrafına usulca dökülen bukleler. Yüksek yakalı dantel bluzu ve siyah kalem eteğiyle ne kadar güzel bir hanımefendi gibi görüldüğüne hayranlıkla bakmaya zaman ayırdım. Onu Leydi'ye, beni de Serseri'ye benzetmemeye çalıştım.

"Ulrich'le randevunuzda bunu mu giymiştin?" diye sordu şaşırtıcı derecede şakacı bir surat ifadesiyle. "Hayır, kaşlarını çatma, bu büyük ölçüde benim hatam. Sana bir şeyler ödünç vermeliydim. Parisli sanatçı görünümünü sevmediğimden değil ama Ulrich Wall Street'te çalışıyor."

Sinclair elinde üç şarap kadehi ve bir şişe Pinot Grigio ile odaya geri döndüğünde, "Güven bana, biliyorum," diye mırıldandım. Daha dün gece birlikte içtiğimiz şarabın aynısıydı. Bilip bilmediğini, biliyorsa neden şimdi içmeyi seçtiğini merak ettim.

"Ulrich Wick ile randevun mu vardı?" diye sordu, bardakları masaya koyduktan ve Elena'nın uzattığı yanağına kısa bir öpücük kondurduktan sonra.

Şarabın mantarını açıp doldurmaya başladığında gözlerindeki eğlenceyi yakaladım. Çenemi yukarı kaldırarak kibirle cevap verdim, "Ben yaptım, Gerçekten."

"Elena, nasıl yapabildin?" diye hafifçe azarladı.

Kanepede yanıma oturdu, hizmet edilmeyi bekleyen bir prenses gibi elleri kucağında kenara tünedi. Ama gözleri gülümsüyordu.

Sinclair'e de sıcaklık ve iyi bir mizahla karşılık veriyordu. "Ne?

Ulrich çok zeki ve nazik bir adamdır."

"O da son derece sıkıcı, sevgilim."

Sevgilim, biz Meksika'dayken ona böyle seslendiğini çok net hatırlıyordum. Nasıl bir kadın olduğunu merak etmiştim. Gerçi Elena'nın Darling olduğunu bilmem imkânsızdı, Los Cabos'ta bildiğim çok az şeye dayanarak hayal gücümün onun tam görüntüsünü canlandırmaya bu kadar yaklaşmış olması ürkütücüydü.

Elena gülüyordu, gözlerini şaşşı yapan o gerçek hafif ve titrek kıkırdaması. "O sıkıcı değil, Daniel. Balıkçılık, sanat ya da seyahat hakkında bilgisi olmayan her erkeğin sıkıcı olduğunu düşünüyorsun."

Bir omzunu silkti ve ona bir kadeh şarap uzattı. Kadının parmakları adamın parmaklarının üzerinde uzun uzun gezindi ve adam ona güzel bir gülümseme armağan etti.

Kafamın içinde akan kanın gürültüsünden onların konuşmalarını dinlemek zordu ama bir şekilde başardım.

"O kadar da spesifik değil. Bir erkek ya da bir kadın tutkulu olmalıdır, aksi takdirde kendilerinin bir kabuğu olurlar," diyor Sinclair.

Şimdi bana bakıyordu ama bakışlarına karşılık verecek gücü kendimde bulamıyordum.

"Tutku dağınıktır," dedi Elena, havada küçümseyici bir el sallayarak. "Sanırım bu, üzerinde anlaştığımız ilk şeylerden biriydi."

Başıyla onayladı ama dudakları dişlerinin üzerinde sıkıca duruyordu. Acı bir kahkaha atmamak için kendimi zor tuttum. Tutku, Sin'le aramızda bağ kurduğumuz ilk şeydi.

"Evet," diyebildim. "Siz ikiniz nasıl tanıştınız?"

"Bizi Cosima tanıştırdı." Elena'nın yüz hatlarının anılarının sıcaklığı altında erimesini izledim ve ciğerlerimin sıkıştığını hissettim. "Sanırım ona ilk görüşte vurulmuştum. Üzerinde muhteşem lacivert ısmarlama Brooks Brothers takım elbisesi vardı ve saçlarının bu kadar uzamasına ve dağılmasına izin vermeden önceydi. Tam bir beyefendi gibi görünüyordu."

Kuzu postuna bürünmüş bir kurt diye düşündüm.

"İngilizcesine yardım etmeyi teklif ettim," diye açıkladı Sin. "Bu da iyi bir bahaneydi."

"Muhteşem öğretmenime kesinlikle karşı koyamazdım, değil mi? 'Çalışma' randevumuzdan sonra bağlandım ve gerisi tarih oldu."

Belli ki sayısız kez paylaşmış oldukları küçük, sevimli bir hikâyeydi. Sinclair ile tanışmamı düşündüm, nasıl görünmüş olmalıyım

Uçakta saatlerce kustuktan sonra. Bunu takip eden ilişki de tam olarak mükemmel değildi.

Bir zamanlar, Elena olan mükemmellik ile küçük eski ben arasında karşılaştırma yapmak koma benzeri bir melankoli ve kendinden şüphe duymaya neden olurdu ama artık kendimi daha iyi tanıyordum. Kendimi daha çok seviyordum. Ve kusurlu kökenlerimize rağmen Sin'in açıklanamaz bir şekilde *bana* çekildiğini biliyordum.

Onun gerçekte kim olduğunu öğrendiğimden beri ilk kez, bunun beni ona tercih etmesi için yeterli olup olmadığını merak ettim.

"Bu arada, bu hafta sonu Bayan Hertz ile bir randevumuz var. Cumartesi günü saat birde. Margot'ya çoktan haber verdim ve o da senin programınla ilgili bir sorun olmayacağını söyledi," dedi Elena.

Sinclair yanımda istisnai bir şekilde hareketsizleşti, boş bir odada bağırmaktan daha belirgin görünen türden bir hareketsizlik. Kendimi bilinçsizce kaslarımı sıkarken buldum, şarap kadehimi dudaklarıma götürürken donup kaldım. Bir fırtına kopmaya başladığında hava durağanlaştı.

"Elena," dedi Sinclair usulca. "Bunun hakkında konuştuğumuzu sanıyordum."

Elena sanki onun hareketsizliğini telafi etmek istercesine ayağa kalktı ve bardak altlıklarımızı bardaklarımızın altına yerleştirerek ve zaten dolgun olan yastıkları kabartarak bir hareketlilik telaşına kapıldı.

"Yaptığımızı biliyorum ama hiç yoktan ortaya çıkan bir konuşma aile kurma planlarımızı rayından çıkarmamalı" derken ona bakmadı.

Aman Tanrım. Kaçma dürtüm beni felç etmişti, kanıma karışan adrenalin sinir sistemimde bir tür aşırı yüklenmeye neden olmuştu. Anneminkine rakip olabilecek bir tutkuyla, beni duyabilecek herhangi bir Tanrı'ya, bunu benim önümde konuşmamaları için hararetle dua ettim.

Hiçbir zaman çok şanslı bir kadın olmadım.

"Bunu daha sonra yalnız kaldığımızda konuşmalıyız. Şimdilik lütfen Bayan Hertz'i arayın ve randevuyu iptal edin," dedi Sinclair, o kadar makul bir şekilde ki ben bile onu yumruklamak istedim.

Ama Elena onun küçümsemesine karşı öfkelenmedi. Bunun yerine, tehdit altındaki bir deniz anemonu gibi kendi içine çekildi. Onun soğuk ve mesafeli oluşunu izlemek neredeyse inanılmazdı, çünkü Sinclair'in çatışmaya verdiği tepki tam olarak buydu. Dehşete düşmüş bir halde, bu ilişkinin üstesinden nasıl geldiklerini merak ettim.

Her ikisi de savaştıkları yerine kaçma dürtüsüne teslim olduğunda

zorluklar. "Kaçmayacağım. Buraya kadar gelmemiz aylar sürdü

Daniel ve ben

Bu randevuyu kaprislerinizden biri yüzünden iptal edin."

"Kaprislerimden biri mi?" Sinclair tek kaşını kaldırarak sordu.

Elena narin çenesini uzattı.

Yavaşça sandalyeden kalktı, öyle kontrollü bir disiplinle kalkıyordu ki eklemlerinin bir otomat gibi yerine oturduğunu hayal ettim. Hesaplanmış hareketlerinde, onu incelemek için başını hafifçe yana eğişinde saçma bir şekilde dehşet verici bir şey vardı. Bu iş adamıydı, Dom'du, yırtıcıydı. Sırf sizi paramparça etme zevkini tatmak için kendisiyle uğraşmaya cüret eden biri.

Birdenbire Elena için çok kötü hissettim.

"Mutlu değiliz Elena. Böyle bir ortama çocuk getirilmez," dedi.

"Kendi adına konuş," diye tersledi, elleri kalçalarında. "Ben mutluyum."

Sadece ona baktı. Sessizliği Sinclair gibi bir silah olarak kullanabilen biriyle hiç tanışmamıştım.

"Bir bebek istiyorum."

"Sadece seni memnun etmek için mi evet dememi istiyorsun?" diye sordu o soğuk, sessiz sesiyle.

Kalbim o kadar yüksek sesle atıyordu ki, duymadıklarını merak ettim.

"Kabul etmiştin, Daniel. Yıllar önce kabul etmiştin," durakladı ve "İlk kez bir araya geldiğimizde yüzünde hüznün alevlendi. Bir gün çocuk sahibi olacağımıza söz vermiştin. Bu önemli, değil mi? Kabul etmiş olman? Onları hiç istemediğini biliyorum. Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Çocuk istemiyorsun, evlilik istemiyorsun ama beni istiyorsun, değil mi? Ve buna *ihtiyacım var*."

Gözlerim donmuş yüzümde tam zamanında dönerek Sinclair'ın söndüğünü gördü. Yüz hatları yumuşadı ve gözleri bir zamanlar sadece benim için ayrıldığını düşündüğüm o elektrikli ışıltıyı aldı. Sözünü sakınmadan aralarındaki mesafeyi aştı ve Elena'yı kollarının arasına aldı, bir elini sıkıca Elena'nın boynuna koymuş, diğer elini de omzuna atmıştı. Hemen ardından Elena sert bir iç geçirdi ve onun kollarında soldu.

Uzun bir süre kucaklaşmalarına baktım, kadının adama nasıl özel dikilmiş bir takım elbise gibi oturduğunu, birbirlerine ne kadar güzel ve şefkatle sarıldıklarını katalogladım. Sonunda bakışlarımı en kötü kabusumdan ayırdığımda, gözlerim düzeldi ve odanın karşı duvarına, Éclair'in portre resminin şöminenin üzerinde asılı olduğu yere uçtu. Resimde Elena sert bir sandalyede oturuyor, Sinclair ise arkasında, bir eli omzunda duruyordu. Bu resim

Bir kraliyet müzesinde bulmayı beklediğim türden bir tablo ve onu görünce gözlerimin tam ortasına bir yumruk yedim.

Kendimi kanepeden sıyrıp zombi yürüyüşüyle koridordan geçerek geceyi geçireceğim yatak odama giderken bir şeyler mırıldanmış olabilirim ama emin olamadım ve her iki durumda da gittiğimi fark etmediler. Kapıyı usulca arkamdan kapattım ve zifiri karanlıkta yatağa doğru ilerledim. Yastıklı yatağın üzerine uzandım ve sanki cevaplar vermek için gönderilmiş bir peygambermiş gibi karanlığa baktım. Hiçbir cevap gelmeyince yan döndüm, dizlerimi göğsüme çektim ve ağladım, ağladım, ağladım.

OceanofPDF.com

On altıncı bölüm.

Ertesi sabah, nihayet gözyaşlarıyla dolu bir komaya girdikten sonra, kız kardeşim ya da erkek arkadaşıyla yüzleşmek zorunda kalmadan daireden kaçmak için şafaktan önce uyandım.

Erkek arkadaşı. Sinclair'den bu şekilde bahsedecektim.

Şimdi. Fransız olarak değil, arkadaşım olarak değil, hatta Sinclair olarak değil, Daniel olarak, Elena'nın erkek arkadaşı olarak. Eğer kendimi onu başka biri olarak düşünmeye zorlayabilirsem, onunla doğru düzgün tanışmış olsaydım onu tanıyabileceğim gibi, onu unutmak için bir şansım olabilirdi. Onunla ilk kez bir aile yemeğinde tanıştığımı hayal ettim ve onu kibirli, uzak, küçümseyici ve tek boyutlu bulacağıma inanmayı kolay buldum. Güzelliği zihnime kazınmış olacaktı - elimde değildi - Ama aramızdaki kimyanın kabul edilebilir sosyal normların parmaklıkları ardında kafeslenmiş ve gizlenmiş olarak kalıp kalmayacağını merak ediyordum.

Bu sabah itibariyle yeni bir sayfa açıyordum. Bu daha önce işlediğim günahları silmiyordu ama Elena'yı mutlu edecekti, ailemi sağlam ve Sinclair'in imrendiği türden bir yaşam tarzına sıkı sıkıya bağlıydı. Yatağı düzeltirken ve uyurken giydiğim kıyafetlerimin kırıksıklıklarını boş yere düzeltmeye çalışırken Paris'e geri dönmeyi düşündüm. Christopher beni bulmuştu. ama şimdiye kadar taşınmış olabilir.

Yatak odasından sessizce çıkıp oturma odasına girdiğimde düşüncelerim hâlâ olasılıklarla dönüyordu. Tam ön kapıyı açıyordum ki tepedeki ışık yandı ve beni spot ışığındaki bir hırsız gibi dondurdu.

Şaşkınlıkla arkamı döndüğümde orada durmuş sessizce beni düşünen Sinclair değil, Elena'ydı.

Beyaz biye ile güzel siyah ipek pijamalar giymiş ve yumuşak buklelerini geriye iten uyumlu bir yüz maskesi takmıştı. Koyu renk Gözlerinin altı gölgelendi ve alışılmadık bir gerginlikle ellerini sıktı.

"Günaydın," dedim garip sessizliğin içinde.

Gözlerini kırptırdı. "Utanç yürüyüşü yapmaya hazırlanıyor gibi görünüyorsun. Eğer hemen gitmen gerekiyorsa, en azından bir ceket ödünç al."

Onun rahat kınaması karşısında omurgam acı verici bir şekilde dikleşti. "Böyle iyiyim Elena, ama teşekkür ederim."

"Siren gibi görünüyorsun. Sokakta erkeklerin sana teklif etmesini mi istiyorsun?" diye tersledi.

Siren gibi görünüyorsun. Kız kardeşimin oturma odasının zemininde gözyaşlarına boğulmamak için muazzam bir çaba harcadım.

"Peki, sakıncası yoksa bir ceket ödünç almak isterim."

Elena başıyla onayladı ve dolaba gidip uzun bir Burberry trençkot çıkardı, benim karşılandığım gece giydiğinin aynıydı. ev partisi. Giymeme yardım etmesine izin verdim ve Chanel 5 Numara parfümünün kokusundan kaçınmak için ağzımdan nefes almaya çalıştım. Yakamın üzerinde oyalandı, boğazıma doğru çevirdi ve yanaklarımın etrafındaki dağınık saçlarımı düzeltti.

"Çok güzelsin," dedi, sanki bu ona acı veriyormuş gibi. "İyi genlere sahibiz."

Büyük bir şaşkınlık ve dehşet içinde Elena'nın alt dudağını büzerek salladı.

"Daniel artık benimle birlikte olmak istemiyor," diye o kadar sessiz fısıldadı ki neredeyse hayal ettiğimden emindim.

"*Scusi?*" Karmakarışık beynim tekrar İtalyancaya dönerken sordum.

Koyu renk gözleri cilalı grafit gibi parlıyordu. "Artık beni sevmiyor."

Kalbim göğsümde hıçkırdı ama kendi duygularımla Herkülvari bir çabayla savaştım ve onu kanepeye götürmek için yavaşça gevşek elini tuttum.

"Öncelikle, şu anda nerede?" Ben sordum.

"İş. Bu sabah dört buçuk gibi gitti. Benden uzaklaşmak için." Islak ıslak burnunu çekti ve teselliye ihtiyacı olan küçük bir kız gibi dizlerini göğsüne çekti.

"Bunun doğru olmadığına eminim."

"Öyle. Uzaklaşmak istediğinde hep işe gider. Şükran Günü'nde bile."

Aslında bunun doğru olduğunu biliyordum ama çenemi kapalı tuttum.

Küçük çenesini dizlerinin üzerine koydu ve mükemmel boyalı ayak parmaklarına baktı. "Meksika'ya gitmeden önce her şey yolundaydı. Yemin ederim. Yani, çok fazla seks yapmıyorduk ama daha önce hiç umursamıyor gibiydi."

"Ne," diye boğazımı temizledim ve durumun saçmalığına rağmen kız kardeşimin yanında olmak için mücadele ettim. "Sence neden işler değişti?"

Omuz silkti. "Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum."

"Ona sordun mu?" Onunla, kız kardeşimle ve sevgilisiyle bu konuşmayı yapıyor olmak çok gerçeküstüydü. İçimdeki küçük hain bir parça, aralarındaki ilişkiyi değiştirenin *ben olduğumu*, küçümsediği kız kardeşi olduğunu öğrenirse ne olacağını merak ediyordu. Bu konuşmayı hatırlar ve kendi yarattığım bir fırtınada ona rehberlik ettiğim için benden daha fazla nefret eder miydi?

Bariz cevap yankılanan bir *evetti*.

"Meksika'nın onu uyandırdığını, yıllardır uyuşuk olduğunu ve acıyı özlediğini söyledi." Elena mükemmel burnunu buruşturdu. "Kim acıyı özler ki?"

Anlamamış gibi omuz silktim. "Bazı insanlar acının hayatı güçlendirdiğini, aksi takdirde sıradan görünecek zevkleri artırdığını düşünür."

Zarif kız kardeşim homurdandı.

"Bir saniye düşünürsen mantıklı geliyor," diye açıklamaya çalıştım, birdenbire acı çekmenin ne kadar önemli olduğunu, insan deneyiminin önemli bir parçası olduğunu anlamasını sağlamaya heveslendim. Belki yeterince etkili konuşabilirsem, Sonunda beni anlayabildi. "Eğer bir nedeni yoksa Tanrı bize neden bu kadar acı versin ki?"

"Biz dindar değiliz," diye savundu, bir avukatın ikinci doğal kesinliğiyle.

"Sadece yardım etmeye çalışıyordum."

"Evet, kelimeler ne kadar güzel olsa da işe yaramıyor. Bu kadar çok şey içindeyken olmaz..." Elini sağa sola salladı, dağınık ve tutkulu duygu yığınının sistemlerini bir kanalizasyondaki saçlar gibi tıkadığını ifade edemiyordu bile.

"Bence Cosima'yı ya da belki annemi aramalısın." Belli ki onunla bu konuyu konuşacak kişi ben değildim.

Omzunun üzerinden pencerelerin ötesindeki şehre baktı. Daire, titizlikle korunan Gramercy Park'a bakıyordu.

350'den az anahtarla erişilen özel bir bahçe ve New York'un ilk şehir planlama denemelerinden biri. Bana söylememiş olsa da Elena'nın bu eve çekilmesinin nedeninin bu olduğunu biliyordum. Evin güzelce düzenlenmiş yeşilliği ve ayrıcalığı onun prestij ve kontrol takıntısına hitap ediyor olmalıydı.

"Benim resmimi yapmanı istiyorum." "Pardon?"

"Benim resmimi yapmanı istiyorum," diye yineledi Elena, yüzünü bana dönerek. granitten yapılmış bir yüz. "Beni böyle resmetmeni istiyorum, şu an olduğum gibi." "Elena..." Tereddüt ettim, sadece o anda içinde bulunduğu boşluk yüzünden değil ama aynı zamanda bu kız kardeşi tuvalde nasıl tasvir edeceğimi bilmediğim için. O benim için bir muammaydı, bilinmeyen ve açıkçası korkutucu bir şeydi. Onu dört yüz farklı şekilde resmedebilirdim ama yine de işe yaramazdı.

Kişiliğinin aykırı doğasına uygun olarak. Elena hakkında anladığım tek bir şey vardı, o da şuydu: Aynı anda her şey olmak, her yönden mükemmel olmak için o kadar çaresizdi ki, kesin bir kimliği yoktu.

Tereddütüm karşısında gözle görülür bir şekilde söndü ama sempati, *kötülüğüm* onu resmetmem için yeterli değildi. Üçünü birleştirerek sanatıma ve ikimize leke sürmeyi reddettim.

"Yakında bir gün," diye söz verdim. "Kendini daha iyi hissettiğin zaman. Belli ki çok kötü bir uyku çekmişsin ve saatlerce poz vermek gerekecek."

Dudaklarını büzdü ama bana inanmış gibiydi, kurmalı bir oyuncak bebek gibi kanepenin minderlerine gömüldü. Kalbim onunkinin yankısıyla, nefesimi tutmamı zorlaştıran bir sempati ritmiyle çarpıyordu.

"Bu akşamki Şükran Günü için her şey hazır mı?" Bayan Organize'nin her şeyi hazır etmesini bekleyerek sordum.

"Dean & Deluca'dan her şeyi sipariş ettim, teslim etmek için saat dört gibi burada olurlar."

"Tatlı sipariş ettiniz mi?" "Balkabaklı turtalar.
Neden?"

Ayağa kalktım ve ona doğru yürüdüm, gülümseyerek elimi uzattım. "Hadi, neden tiramisu yapmıyoruz?"

Dudakları bir gülümseme oluşturmadan önce titredi. "Gençliğimizden beri böyle bir şey yapmamıştık."

"Aynen öyle," dedim, sabahı kız kardeşimle birlikte yemek yaparak geçirme fikrinden garip bir şekilde mutlu olmuştum. "Neden annemi aramıyorum ve birlikte bir tane yapmıyoruz?"

Elena elimi tuttu ve benden önce ayağa kalktı. Ellerimiz kenetlenmiş halde bir an için birbirimize utangaçça gülümsedik.

Teşekkür ederim, diye mırıldandı.

Özür dilerim, demek istedim ama onun yerine elini sıktım ve "Ev yapımı lady fingers tarifini hatırlıyor musun?" diye sordum.

Sinclair mutfağa girdiğinde Cage ve Santiago hemen arkasındaydı ve sabah akşamın geç saatlerine karışmıştı. Maun ağacından yapılmış muhteşem yemek masasının aynı masa olduğunu fark etmeden edemedim. Sinclair'ın saçları gibi gölge, Elena, annem ve benim o sabah oyduğumuz balkabaklarının içine doldurulmuş çiçek aranjmanlarıyla doluydu. Lindi Ortega'nın bluesy country müziği hoparlörlerden yayılıyor, mum ışığıyla aydınlatılmış atmosfere ve Elena'nın az kullanılan çift genişlikteki fırınlarında ısınan Dean & Deluca'nın Şükran Günü yemeğinin baş döndürücü kokusuna uyum sağlıyordu.

Desperado'ya eşlik etmek için yükselen seslerimizden ön kapının açıldığını duymamış olsak da eşikten geçtiği anda mutfakta olduğunu biliyordum. Elena birkaç saniye sonra yanımda dondu kaldı, hindiyi kontrol etmek için açık fırının üzerine eğildi. Annem erkekleri sıcak bir şekilde selamlarken bana telaşlı bir bakış attı ve ben de ona başımı salladım çünkü başka ne yapacağımı bilmiyordum. Bu jest onu rahatlattı ve doğruldu, kendinden emin bir şekilde firfırlı önlüğünü sıvazladı. Henüz resmi bir kıyafet giymemişti ve bunun onu rahatsız ettiğini biliyordum.

Yanağına yumuşak bir öpücük kondurmadan önce sessizce, "Daniel," diye selam verdi.

Kolunu kızın beline doladı ve onu hızlıca kucakladı. "Burası çok güzel görünüyor."

"Teşekkür ederim." Kızardı. "Annem, Giselle ve ben bütün günü dekorasyonla geçirdik."

"Tiramisu da yaptık," dedi annem, Elena ve Sinclair'i birlikte görünce gururla gülümseyerek.

"Ah, nerede?" Cage sordu, buzdolabını açmak için öne doğru atılarak ikramı aradı.

Annesi onu azarladı ve kakao kaplı mascarpone üstünü tatmak için ileri fırlayan eline tokat attı. "Sen bekle!"

Dramatik bir şekilde dudak büktü ve kirpiklerini ona doğru kırıştırdı. "Ama Iago ile paylaşacağıma söz veriyorum. Biliyorsun Caprice, o senin yemeklerini yapma ayrıcalığına hiç sahip olmadı."

"Biz de yardım ettik," diye hatırlattım ona.

Yüzünde iğrenmiş bir ifade belirdi. "Bu durumda, umarım tatlı olarak da başka bir şey sipariş etmişsinizdir. Her ihtimale karşı tabii ki."

"Elbette," diye tekrarladım hafifçe.

Bana doğru atılıp dudaklarıma şapırtılı bir öpücük kondurmak için beni kollarının arasına aldığı anda çılgılık attım.

"Her halükarda, yemek için yeterince iyi görünüyorsun, bu yüzden seni her zaman son yemek için alabilirim," diye şehvetle homurdandı.

Güldüm ve kalın örgülü saçlarını çekiştirdim. "Seni haydut."

"Seni dalkavuk."

"Onu yere bırak, Cage," diye emretti Sinclair, kolu hâlâ Elena'nın boynundayken. "Ve bu gece uslu durmaya çalış, olur mu?"

Cage dudaklarını büzdü ve beni yavaşça yere indirirken ısıltılı gözlerle bana baktı, böylece vücutlarımız iç içe geçti. Gözlerim omzunun üzerinden, Elena'nın saçlarının uçlarıyla oynarken çenesi sıkılmış olan Sinclair'e kaydı.

"Kes şunu," diye fısıldadım Cage'e. "Bunu olduğundan daha zor hale getirme. öyle."

"Yeterince zor değil, yoksa biriniz bir değişiklik yapardı." diye karşılık verdi ama yine de beni bıraktı.

"Diğerleri ne zaman burada olur?" Santiago yanağıma bir öpücük kondurmak için öne çıkarken bana sordu.

Parmakları boynumda hafifçe gezinerek bana dünkü konuşmamızı hatırlattı; bir tasmanın içinde ne kadar güzel görüneceğimi söylemişti. Titredim.

"Cosima sekiz gibi gelir," dedi Elena.

"Şükran Günü yemeği için oldukça geç değil mi?" Sinclair sordu.

"Biz Avrupalıyız, Sin," diye hatırlattım ona. "Sekizden önce yemek yemek temelde küfürdür."

Mizah dudaklarını sıktı ama gülümsemedi ve bunun Elena'nın endişeli enerjisinin bir uyarı feneri gibi titreştiğini hissedebildiği için olup olmadığını merak ettim.

"Haklısın, tabii ki Daniel. Ne mutlu ki Sebastian birazdan burada olur ve içki ve aperatiflerle başlayabiliriz," dedi Elena. "Ben gidip üstümü değiştireyim."

Annem, hayatı boyunca güzel olmuş bir kadının zarafeti ve güveniyle, "Çocuklar, içki içmek için beni oturma odasına kadar takip edin," diye emretti.

Santiago ve Cage memnuniyetle buna uydular, her biri yurtdışında yaşadıkları çocukluklarına dair hikâyelerle onu etkilemeye çalışıyordu.

Arkamı döndüğümde Sinclair adadaki tezgâha yaslanmıştı, gömleği zayıf omuzlarının arasında gergindi ve kızıl kafası aşağıya sarkıyordu. Sırtına nazik bir el koymak için arkasından yaklaştım.

"Her şey yoluna girecek," dedim, sinirlerime ve ona kayıtsız davranma kararlılığımın rağmen.

"*On a des casseroles au cul,*" diye mırıldandı arkasını dönmeden.

Dudaklarımı acıyla bükme için büzdüm. "Gerçekten ilişkimizin sana musallat olduğunu mu düşünüyorsun?"

İç çekti. "Benim derdim musallat olmak Elle, bunu hak etmek için ne yaptığım değil."

Uzun bir süre sessiz kaldık. Konuşmaya ekleyecek yeni bir şeyim yoktu. İlişki yaşanmıştı ve muhtemelen hala yaşanıyordu. Sadece başka birini -aslında tüm ailemi- aldatmak değil, kız kardeşime aktif ve bilinçli bir şekilde ihanet ettiğimiz için de son derece ahlaksızcaydı. Sinclair'i her şeyi yok eden bir ciddiyetle seviyordum.

Yoluna çıkan engeller ve en azından o, gerçekliğin pratik çağrısı yerine benim siren şarkıma kulak verecek kadar benimle büyülenmişti. Görünüşe göre, çekincelerini Elena'ya bile dile getirmiş.

Bileşenleri biliyordum, sadece denklemin tamamını anlayamıyordum.

Sin döndü, bir elini saçlarıma daldırdı ve diğer elini kalçama koyarak beni buzdolabına doğru bastırdı. Alnını sertçe benimkine bastırdı. "Artık bunu yapmayacağım. Anlıyor musun?"

Bilmiyordum, bu yüzden sessiz kaldım.

"Sevdiğim insanlara bunu bir saniye daha yaşatmayacağım. Sizi ve beni bir kenara bırakırsak, ne tür bir insan partnerine bunu yapar?"

Yine bilmiyordum, bu yüzden sessiz kaldım.

Derin bir iç çekti, öfkesinin ve sabırsızlığının acısını hafifletmek için başparmağını elmacık kemiğimden gezdirdi. "Bunu daha fazla yapmayacağım, Elle.

Anladınız mı?"

Bu kez, ne demek istediğinden hâlâ emin olmasam da başımı salladım.

Kapı zilinin narin sesi duyuldu ve cevap vermek için hareket ettiğimde Sinclair'in çenesi şiddetle sıkıldı. Elleri bırakmadan önce acı verici bir şekilde tenime sürtündü.

Kapıyı açtığımda Sebastian'ı Elena'nın sipariş ettiği içkileri getiren genç bir kadınla konuşurken buldum. Sebastian onunla rahatça konuşuyor, çantaları ondan alıyor ve birlikte selfie çekebilmeleri için bana uzatıyordu. Sebastian'ın kadının kulağına bir şeyler fısıldamasını ve kadının çirkin olmayan ama güzel ve içten bir kahkaha atmasını izledim. Onlar merhabalaşırken annem ve ben birbirimize gülümsedik.

"Seni büyücü," diye takıldım Sebastian'a, bana geleneksel öpücüklerini vermek için eğilirken.

"Evet Seb, büyüklerin hepsi dolu mu?" Elena oturma odasına girerken "Evet, büyüklerin hepsi alındı mı?" diye sordu, üzerinde hoş bir siyah kılıf elbise vardı. Ona bir öpücük vermek için yaklaştığında Chanel parfümünün kokusunu alabiliyordum.

"Elena," diye azarladı annem Seb'i kucaklarken. Narin bir omzunu silkti. "Sadece bir şakaydı."

"Sorun değil anne, Elena'nın hiçbir zaman iyi bir mizah anlayışı olmadı." Sebastian deri ceketini çıkarıp yan masaya fırlattı ve elimi tutarak beni dairenin içine doğru çekti.

"Ceketini as, seni maymun," diye seslendi Elena arkamızdan, biz köşeyi dönüp mutfığa girmeden önce.

Sinclair hâlâ oradaydı, telefonda birini dinlerken zorunlu kırmızı şarabı süzüyordu.

"Önümüzdeki hafta sonuna kadar en az üç seçenek istiyorum, Margot," diyordu biz mutfığa girerken.

Sebastian, Sin'in elinden fazladan şişeyi kaptı ve kendine dolu bir bardak doldurdu.

Kaşlarımı kaldırdım. "Zor bir gün müydü?"

Omuzları gerginlikten neredeyse kulaklarına kadar inmişti ve ellerini saçlarının arasından çekiştirerek komik açılarla yukarı kalkmalarını izledim. "Tate filmimin yapımcılığını üstlenmek istiyor."

"Ve bu bir sorun çünkü?"

Bana hemen cevap vermedi; onun yerine buzdolabına yaslandı ve pencereden dışarı, kararan şehir manzarasına baktı.

"Söylentiye göre, Jace Galantine ile yatıyormuş."

Yüzümü buruşturdum çünkü ben bile Jace Galantine'in kim olduğunu biliyordum; ödüllü aktör, modelist ve çok yönlü bir aygır. O kadar çok derginin, dedikodu paçavrasının ve film afişinin kapağını süslemişti ki, muhteşem yüzünü bir şeylere yapıştırılmış olarak görmediğim bir günüm bile olmamıştı.

"Özür dilerim Seb," diye mırıldandım, bir elimi onun gergin koluna koyarak. "Yani, o da evli, bu daha ne kadar canını yakabilir ki?"

Dudaklarımdan çıkar çıkmaz bunun yanlış bir şey olduğunu anladım.

Canlı bakışlarını bana çevirdi ve ters ters baktı. "Sanırım sadakatsizlik konusunda nerede durduğunu biliyorum."

Dudağımı ısırdım ve şu anda Dean & Deluca'dan gelen yemeği servis tabaklarına yerleştiren sessiz Sinclair'e bakmamaya odaklandım.

"Özür dilerim," dedi Elena, annesinin kolunu kendi kolunun arasına sıkıştırmış mutfığa girerken. "Kavga ettiğinizi bilseydim Savannah'yı davet etmezdim."

"Ne?" Sebastian, kışkırtılmış bir ayı gibi üzerine atılarak tersledi.

Onu tekrar nazikçe dizginleyen bir el koydum ve yumuşak bir sesle, "Savannah Richardson'ı neden davet ettin?" diye sordum.

"O iyi bir arkadaş, değil mi?" Annem sordu. "Eskiden hep yemeklere gelirdi ama şimdi onu hiç görmüyoruz."

Sebastian'a baktım. Yüzü acı dolu bir öfkeyle derinlemesine kazınmıştı ve birden Sinclair'in mükemmel bir şekilde oluşturulmuş maskesine olan ihtiyacı anladım; Sebastian için duygularının başkalarının görmesi için bu kadar açık bir şekilde sergilenmesi ne kadar korkunç olmalı.

Elena bunu zaferle not etti, sinsi bir gülümseme güzel ağzını bozdu. "Arayıp gelmemesini isteyeyim mi Sebastian? Kocasını iş seyahatinde olduğu için tek kişilik bir Şükran Günü yemeğine sürgün edilmiş olacak..."

Pazusunu sıktım ve söylemeden önce sertçe yutkunmasını izledim, "Ona zaten sormuştunuz. Şimdi onu davet etmeyerek kabalık etmek istemeyiz."

Elena sertçe başını salladı ama dudakları aşağı doğru seğirdi ve ilk defa kendi ailesine karşı nasıl bu kadar duygusuz olabildiğini merak ettim.

"Neden herkes oturmuyor?" Sinclair önerdi. "Yemekler sıcak, şarap nefes alıyor ve partimizin son üyesi de yakında gelecek."

Sanki bir işaretmiş gibi kapı çaldı ve Sebastian elimi silkerek kapıyı açtı. Mutfaktaki yağ sızıntısından arta kalan dağınık atmosferden kaçmaya hevesli bir şekilde onun peşinden gittim.

"Cosima," diye bağırdım, onun kapıdan içeri adım attığını ve Seb'in coşkulu kucağına girdiğini gördüğümde.

Ağlamama rağmen, ikizler uzun bir dakika boyunca sessizce sarıldılar, her ikisinin de sahip olduğu gerginlik dağıldıkça her saniye daha fazla birbirlerinin içinde eridiler. Arzuladığım o başka bir insana dair derin bir anlayış vardı. Romantik olması gerekmiyordu ama böyle birini temelden tanımaya en çok Sinclair'le yaklaşmıştım ve onu düşündükçe kalbimde bir yalnızlık uçurumu oluşuyordu.

Çevremdeki diğer odadan birinin çıktığını fark ettim ve hafifçe döndüğümde Elena'nın diğer kapı aralığında sessiz bir şekilde durduğunu görünce şaşırdım. İfadesi yumuşaktı, neredeyse özleminden vicık vicık olmuştu ve bunu yansıttığını biliyordum

Aynı duygular benim yüzümde de vardı. Yine de ortak dışlanmışlığımız nedeniyle onunla bir yakınlık hissetmedim, çünkü yıllarca Aramızda aynı yakınlığı teşvik ettim ve sadece başarısızlıkla karşılaştım.

"*Mia famiglia*," diye bağırdı Cosima, Sebastian'dan uzaklaşırken ve geri kalanımıza sıırttı. "Bensiz bir parti olmazdı, değil mi?"

Sonra beni kucaklamak için öne çıktı ve sadece benim kulaklarım için yumuşak bir sesle konuştu. "Ve kız kardeşimi burada bir gece daha geçirmekten kurtarmak zorundaydım, hmm?"

Bu iması karşısında kaskatı kesilmemeye çalıştım ama o sadece güldü ve bir sonraki aile üyesini öpmeye geçmeden önce donmuş omuzlarımı güven verici bir şekilde sıktı.

Birkaç dakika içinde herkes, yıpranmış bir annenin küçük çocuklarının uçakta saçlarını mısır sırası şeklinde örmek istemesiyle ilgili anlattığı hikayeyi dikkatle dinliyordu ve apartmanda daha önce yaşanan huzursuzluk kahkahalarla bastırılmıştı.

Yemek aksamadan devam etti ve buna en çok kimin şaşırdığını bilmiyorum. Savannah Richardson ağırbaşlı bir şekilde geldi, Sebastian sakinliğini koruyabildi ve partinin can damarı haline gelerek onun varlığına tarafsız, hatta mükemmel bir şekilde tepki verdi. Anne, yemeklerin kendi yemekleri kadar mükemmel olmadığına dair ilk yorumundan sonra, anaerkil spot ışığına zarafetle yerleşti ve her ikisi de onunla çirkin bir şekilde flört etmekten zevk alıyor gibi görünen Cage ve Santiago ile komik bir şekilde şakalaştı.

Elena bile sessizdi, katkıda bulunmak yerine gülümsüyordu. Cage'in çirkin küstahlığının ve müstehcen mizahının sinirlerini bozduğunu biliyordu. Sinclair'in yanına oturdu ve bir ara elini tutmak için uzandı ama onun dışında ikisi konuşmadı. Bu bana pek umut vermedi çünkü Sinclair bana doğru bakmıyordu ve bunun yerine gecenin çoğunu Cosima ile konuşarak geçirdi. Cosima onu güldürdüğünde tuhaf bir kıskançlık hissettim.

İlk bomba düştüğünde turta ve tiramisuyu çoktan sunmuştuk.

"Katarina gösterin için burada olmayı çok ister Elle," dedi Santiago, yaklaşan gösterimden bahsederken gururla sırtıyordu. "Onu özel olarak getirtmem gerekecek."

"Onu görmeyi çok isterim," diye itiraf ettim. "Sadece o berbat Chartreuse blazer ceketi bir daha giymemeni sağlayacağı için değil."

Güldü ve dikkatleri yan konuşmamıza çekti. "Kat'i nereden tanıyorsun?" Elena kayıtsızca sordu.

İşte o zaman yemek masasında Meksika hakkında konuşmamamız gerektiğini anladım.

"Um..." Alnımdan terler boşandı ama şaşırtıcı bir şekilde Cosima beni kurtarmak için araya girdi.

"Meksika'da tanışmışlar," diye haykırdı yeterince coşkuyla. "Giselle kendini biraz yalnız hissediyordu, ben de ona Iago'nun bilgilerini gönderdim."

"Nerede kaldın, Giselle?" Savannah sordu.

Ağzım bir açılıp bir kapandı ama Cosima yine beni kurtararak, "Westin'i tavsiye ettim. Sinclair, sen de orada değil miydin? İkkinizin yolunun kesişmemesine şaşırdım."

Savannah hafifçe güldü. "Ne kadar küçük bir dünyada yaşıyoruz."

"Evet," dedi Elena hemen ve koltuğunda öne doğru eğilerek tatlı tatlı gülümsedi. "Savvy, Tate'in Seb'in yeni filminin yapımcılığını üstlendiğini duymuş muydum?"

Savannah'nın yuvarlak gözlerinin şokla açılmasını izledim. "İlgilendiğini bilmiyordum ama şaşırmadım. Sebastian çılgınca yaratıcıdır."

Kardeşim hafifçe homurdandı ama karşılık vermekten kaçındı. Sohbetin gidişatından duyduğum bencilce rahatlamayı engellemeye çalıştım ama o sonsuz mavi gözleriyle bana bakan Sinclair'e bakmaktan kendimi alamadım.

"Jace Galantine'i bir rol için düşünmüyor muydunuz?" Elena şarabından bir yudum alarak devam etti.

Savannah'nın komik bir şekilde kocaman açılmış gözleri baykuş gibi kırpışırken Sebastian kıpırdamadan yumruklarını kucağında sıktı.

"Giselle, sergi nasıl gidiyor?" Cage sordu, siyah gözleri Elena'yı ve beni süzerken öfkeyle parlıyordu.

Elena hafifçe dudak büktü, geceyi rayından çıkarma girişimi bir kez daha geri tepti ama onun da benim sanat eserim hakkında söyleyecek aşağılayıcı bir şeyler bulacağından hiç şüphem yoktu.

"Çok iyi, teşekkür ederim. Neredeyse bitirdim ve Sebastian bir kızın isteyebileceği en iyi ağabeylerden biriydi, bana Kayla Kensington'ı gönderdi ve arkadaşım Stefan Kilos da serginin bir parçası olmak için özel olarak ziyaret ediyor." Güldüm. "İlk aradığım kişi olmadığı için çok kırıldım."

"Stefan Kilos, Yunan gemicilik patronu mu?" Elena kaşlarını kibirli bir saygı ifadesiyle kaldırarak sordu, sanki şüpheli bohem kız kardeşinin böyle

bir bağlantısı olabileceğine inanamıyormuş gibi.
"Aynen öyle."

"Seninle kalacak mı?" Sinclair soğukkanlılıkla sordu, başparmağını Elena'nın elinin arkasında gezdirirken gözleri Elena'nın eline odaklanmıştı.

Kalbim acıyla çarptı ama yüz ifademi nötr tutmak için mücadele ettim. Yemek masası ne zaman böyle pasif agresif bir savaş alanına dönüşmüştü?

"Bunlar da ne böyle?" Sebastian yüksek sesle sordu, Santiago'dan yeni bir şişe şarap alan Cosima'nın uzattığı eli tutmak için masanın üzerine eğildi.

Elini adamın elinden çekmeye çalıştı ama adamın diğer eli bileğini kavradı ve uzun kolunu aşağı iterek ön kolunu çevreleyen derin mor çürükleri ortaya çıkardı.

Herkesin nefesi kesildi ama Cosima utanmadan ayağa kalktı ve kolunu çekti. "Sizi ilgilendiren bir şey yok."

Sebastian yüksek bir taklitle, "*Beni ilgilendiren bir şey yok,*" diye alay etti. "Şaka yapıyorsun. Kız kardeşimin böyle çirkin çürükler taşıması beni açıkça endişelendirirdi."

Sıkılmış dişlerinin arasından, "Bir şey yok," diye ısrar etti.

İçindeki öfkenin bir tsunami gibi yükseldiğini görebiliyordum, şiddetli bir öfke patlamasından önce sükunetin azaldığını.

"Cosima," dedi annem, "bunu sana kim yapıyor?" "Hiç kimse."

"Cosima-" Elena söyledi.

"Hayır. Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum. Ben iyiyim. Benim isteğim dışında hiçbir şey yapılmadı."

"Ne demek istiyorsun?" Annem sordu.

Gözlerim Sinclair'e kaydı ve onun gözlerinde de aynı dehşet dolu anlayış belirdi.

"Bana yapılan şey hoşuma gitti, anladın mı?" Cosima kibirle açıkladı. Çenesi kibirli bir boksörünki gibi öne doğru çıkıktı ve birinin onu kınamasına meydan okuyordu. "Bunlar zevkin hatırlatıcıları, istismarın değil. Bu seni ilgilendirmez zaten, ama özellikle de bunlar," diyerek morarmış bileklerini gösterdi, "beni ilgilendirmiyor."

Ne demek istediği anlaşıldığında masada garip bir sessizlik hüküm sürdü. Yatak odasındaki hafif ağrılarla ilgili kendi deneyimlerime rağmen, onun canlı rengi

işaretler beni korkutuyordu. Sinclair beni asla kasıtlı olarak incitmemişti, şaplaqları sadece baştan çıkaracak kadar sertti ve ortaklığımıza gerçek bir acının girdiğini hayal bile edemezdim. Cosima'nın o morluklara maruz kalması için vahşice bağlanmış olması gerektiği fikri beni kendime rağmen öfkelenirdi.

"Onu öldüreceğim," diye hırladı Sebastian.

"Bulamayacaksın. Onu bulamazsın ve ben de seninle onun arasında bir seçim yapmak istemiyorum," diye karşılık verdi Cosima sakince. "Şimdi, seks hayatımı tartışmayı bitirdiysek, sanırım hepimiz bu lezzetli ikrama geri dönmeliyiz, hmm?"

Savannah Richardson boğazını temizleyip tiramisudan büyük bir lokma yuttuğunda şaşırdım. "Gerçekten çok lezzetli."

Herkes onun sözünü dinleyip pastaya yumulmaya karar vermeden önce Cage, Santiago ve benden bir onay sesi geldi.

Normal davranmaya o kadar konsantre olmuşum ki Elena ve Sinclair arasındaki gerilimi fark etmem bir anımı aldı. Elena elini Sinclair'in elinden çekmiş ve vücudunu açıkça ondan uzaklaştırmıştı. Sinclair'in ise yüzü hareketsiz, vücudu tamamen kaskatı kesilmişti. Öfkeliydi.

Sonunda, birkaç dakika sonra, daha fazla dayanamadı.

"Tanrım, Elena, ısırmayacağım." Elena'nın koltuğunu bir kez daha kendi koltuğuna yaklaştırmak için uzandı.

Elena irkildi.

"Tanrı aşkına," diye küfretti Sinclair, yüzü yoğun bir tiksintiye bürünmüştü. "Ben bir canavar değilim Elena. Bunu kız kardeşine ben yapmadım."

"Hayır," diye mırıldandı, gözlerinde gerçek bir korku vardı. "Ama olabilirdi. Bu tür şeyleri seviyorsun."

Masadaki diğer yarım düzine insana aldırmadan, "Yapmıyorum," diye kükredi. "Hayatımda hiçbir kadını böyle incitmedim. Bunu sana asla yapmam."

"Sadece ben buna izin vermediğim için," diye fısıldadı Elena.

Sinclair ayağa kalktı, yüzü dehşetten çökmüş bir halde partnerine bakıyordu. Cinsel eğilimlerinden tiksinen ve bunları ailesinin önünde alenen ifşa eden bir kız arkadaşla karşı karşıya kaldığında neler hissetmiş olabileceğini hayal bile edemiyordum. Cosima'nın itirafı beni de diğerleri kadar dehşete düşürmüştü ve Elena'nın mantıksız dehşetini az da olsa anlayabiliyordum, ama onunla diğer insanların önünde bu şekilde kavgaya etmek? Sempatî ve tiksintiyle ürperdim.

Sinclair uzun bir süre sessizce ona baktıktan sonra usulca, "Ben Christopher değilim," dedi. Kadın hâlâ onunla yüzleşmemişti. "Ben o adam değilim ve sana hiçbir zaman şiddetle davranmadım. Sana taptım Elena, ama yine de bu yeterli değil."

İçini çekti, eli artık orada olmayan bir tutam saçı çekiştirmek için kalktı. "Bunca yıl geçti ve ben hâlâ senden iğreniyorum. Ben, kendi adıma, bundan bıktım." Ona baktı, cevap vermesini bekledi ama o sadece uzaklara baktı. Sonunda masanın geri kalanına döndü ve ince bir şekilde gülümsedi. "Tatlıyı böldüğüm için özür dilerim ama bize izin verirsiniz, sanırım Elena ve benim yalnız kalmaya ihtiyacımız var."

"Dramatik olma, Daniel." Elena birden kendini hatırlayarak doğruldu, çok sık dramatik olmasına rağmen dramdan hoşlanmadığını hatırladı. bunun nedeni. "Lütfen herkes kalsın ve pastayı bitirsin. Tanrı aşkına, bugün Şükran Günü."

Herkes oturduğu yerde kaldı, Elena ve Sinclair arasındaki donmuş hava karşısında felç olmuştu.

"Evet, özür dilerim. Tabii ki kal ve pastanın tadını çıkar. Ofiste işim var, o yüzden gitmem gerekiyor ama," Sinclair gülümsemeye çalıştı ama sonuç daha çok yüzünü buruşturarak, "lütfen, kal ve keyfini çıkar."

Başka bir şey söylemeden ön kapıya geçti, paltosunu çıkardı ve kapıyı usulca arkasından kapatarak çıktı. Bütün başlar kapalı kapıdan Elena'ya döndü ve onun kara gözlerinin yaşlarla dolu olduğunu gördü.

"Ah Elena," diye yumuşakça azarladı Cosima. "Bunu kendine neden yapıyorsun?" "Anlamıyorsun," diye açıklamaya çalıştı.

"Hayır, bence var," dedi Cage, ayağa kalkıp doğrudan Elena'nın yüzüne bakarak. "Sen bir korkaksın Elena Lombardi ve bunu saklamaya bile çalışmıyorsun."

Bir solukta ağzını açtı ama Cage annemi yanağından öpmek ve vedalaşmak için eğilmişti bile. Kapıdan çıkmadan önce ben de ondan bir öpücük aldım ve omzunu sıktım, Santiago da hemen arkasından onu takip ediyordu.

Sanırım Savannah da aynı şeyi yapmak için tam ayağa kalkıyordu ki Elena sonunda mırıldandı, "Lütfen kal Savvy. Berbat durumda olduğumu biliyorum ama lütfen bir süre daha kal."

Yaşlı kadın hızla, şaşkınlıktan sessizliğe bürünmüş olan annesine, sonra da ablasına duyduğu tiksinti ve sempati arasında gidip gelen Sebastian'a baktı.

"Tamam," dedi Savannah yavaşça. "Ama sadece sessiz sinema oynayabilirsek." Elena'nın dudakları şiddetle titredi ve sonunda ağlamaklı bir kahkaha attı.

OceanofPDF.com

Bölüm 17.

Konukların geri kalanıyla bir sessiz sinema oyunu oynadım ama aklım tehlikeli bir şekilde Sinclair'in düşünceleriyle meşguldü ve annemle Cosima'nın şaşkın bakışlarından sonra mide ağrımı bahane ederek vedalaştım.

Ve gerçekten de ağrıyordu; derin bir çalkantı, saf olmayan düşüncelerime karşı saldırmaya hazır sarmal bir yılan gibi içimi burkuyordu. Yardım edemedim.

Akşam yemeğini, Elena'nın yoğun küçümsemesini ve Sinclair'in mutlak yenilgisini kafamda tekrar tekrar canlandırımdım. Zihnimde kurguladığım mükemmel çift gerçeklikten çok uzaktı ama ilişkilerinin parçalanmış doğası - tıpkı benim Elena'yla olan ilişkiye çok benziyordu - Sinclair'e olan aşkımı daha *iyi* hale getirmiyordu. Hâlâ sevmeye ve ilgilenmeye söz verdiğimiz birini aktif olarak aldatan iki kişiydik; Elena'nın kötü davranışı bizimkini haklı çıkarmıyordu.

Tüm taksi yolculuğu boyunca kendi kendimi kırbaçladım, her bir vuruş Sinclair'in inebileceğinden daha sertti ve yine de taksiciye beni Faire binasına girdim, hala geniş cam kapılara doğru yürüyordum ve neyse ki galeriden adımları tanıyan gece resepsiyonistiyle vızıldadım. Asansör kapıları kapanıp beni Sinclair'in 60. katına çıkarırken parlak kromdaki yansımamı izledim ve aynada karşılaştığım kötü adamdan kaçmak yerine kendime sertçe gülümsedim ve tecrübeli bir günahkârın güveniyle asansörden çıktım.

Ofisine girdiğim anda, sesimi çıkarmadığım ve pozisyonunu değiştirmedeği halde, masasının arkasındaki cam duvarlardan önümüzde uzanan ışıltılı şehre bakarken benden uzaklaştığını biliyordu. Kapıya yakın durdum çünkü onu görme kararlılığıma rağmen, onu rahatlatma arzumu nasıl ifade edeceğimi bilmiyordum. Daha da önemlisi, bunu kabul edip etmeyeceğini bile bilmiyordum.

"Seni seviyorum."

Söylemek istediğim şey buydu. Bunu Elena'nın korkmuş ve acı sözleriyle açtığı yaralara merhem gibi sürmek istedim, herkes görsün diye parlayana kadar onu bununla kaplamak istedim.

Son birkaç hafta içinde kaç kez bu sözleri onun dudaklarından duymayı hayal etmişim? Bu sözlerin gücünün kalbimdeki gizli ateşi nasıl tutuşturacağını, damarlarımda dolaşıp içimi nasıl boşaltacağını hayal ettim. Her şey ağır ve donuk, mantık ve acının kayaları, suçluluk ve özlemin dehşeti. Artık bir kap bile olmayana, belki insan bile olmayana, sadece parlak ağırlıksız havadan beslenen kırmızı, için için yanan alevler olana kadar hepsini yakıp temizlemek.

"Seni seviyorum."

Sinclair bana doğru döndü ama saçlarımdan uzun perdesi yüzümdeki acayip özlemi gizlesin diye çenemi içeri çektim. Bunu görmesine gerek yoktu. Bunu görmesini *istemiordum*. *Bunu* her gün aynada görmem, cildimin her bir gözenğinde eski ter ve kir gibi hissetmem yeterince kötüydü. Sinclair'ın beni farklı, esnek ve sevgiyle parlayan bir şekilde görmesini istiyordum.

"Giselle." Soğuk sesi kaynayan düşüncelerimi kırdı ve bilinçsizce ona doğru sarsıldım. Birden o kadar yakınlaşmıştık ki, çatallaşan gözlerinde farklı mavilerin dokusunu görebiliyordum.

"Bir şey söyleyecek misin?" diye sordu.

Sırıtiyordu ama şekli bozulmuş bir ataç gibi kötü bir şekilde bükülmüş, işe yaramaz hale gelmişti.

"Özür dilerim, dalmış olmalıyım." Terli avuçlarımı kucağımda birbirine kenetledim. "Ne dedin sen?"

"Seni seviyorum."

Göz kırp. Nabız. Göz kırp. Nabız, kekeleme ve nabız.

Bir elini saçlarının arasından geçirdi ve bana bakmaya dayanamıyormuş gibi hafifçe omzumun üzerinden başka tarafa baktı.

"Seni o kadar çok seviyorum ki bu konuda beceriksizim. Sana bakıp bir tür şiirin oluşmasını beklediğim çok zaman oldu, sana olan sevgime layık kelimeler, sana karşı hissettiğim yoğun, anlamsız, ağzına kadar dolu hisler. Zarif bir adam olduğum için kendimle gurur duyuyorum. Öyle doğmadım ama öyle yetiştirildim ve o kelimeler gelmediğinde başkaları geliyor. Kaba, kirli ve zavallı yanım lanet bir hayvan gibi ortaya çıkıyor ve tek yapmak istediğim seni sahiplenmek, kokumu muhteşem teninin her santimine sürmek, sana bakan herkese bir psikopat gibi *sen olduğunu haykırmak benim*."

Neredeyse nefes nefese kalmıştı, göğsü kabarıyordu ve yüz hatları bilmeden kazdığım devasa krateri ortaya çıkaracak şekilde yarılmıştı.

esneyen karanlık bana olan aşkıyla doluydu. Nefesinin ağır sesi ve boğazında umutsuzca çırpınan nabzının görüntüsü bana nefes almam gerektiğini hatırlattı.

"Anlıyor musun, Elle? Bana ne yaptığını? Seni damgalamak, becermek, seninle evlenmek, seni doğurmak ve bizi birbirimize bağlamak için aklıma gelen her lanet şeyi yapmak istiyorum ki hiç kimse, tek bir lanet insan bile aramıza giremesin. Çünkü seni o uçakta solgun, muhtaç ve kemiklerimi sızlatacak kadar muhteşem gördüğümünden beri aramızda bir şeyler var. Bir türlü geçmeyen çok önemli şeyler." Derin bir nefes aldı ve iki elini saçlarında gezdirdikten sonra gözleri nihayet benimkilere takıldı ve kilidi açan bir anahtar gibi yerine oturdu. "Kız kardeşini incitmek istemediğini biliyorum, ailede daha fazla kargaşaya neden olmak istemiyorsun ama Elle, sirenim, aşkım, sana sahip olamayacağımı bildiğim için her gün paramparça oluyorum."

Bu kelimeler özlemini duymayı, hayal etmeyi düşünebileceğim her şeyden daha iyiydi ve ince ipek, en yumuşak saten gibi etrafıma yerleştiler. Ama bu hissin tadını çıkarmak yerine, nefes alamayacak hale gelene kadar dolandım.

"Bunu kastetmiyorsun, yani, gerçekten değil. Yeni biriyle, çok farklı ve bilmiyorum, belki de daha genç biriyle birlikte olmanın heyecanı, yeniliği ve gizemi." Yüz hatlarının yavaşça donmasına sırtımı döndüm; en sevdiğim mavi gözlerimin buz tutmasını izlemeye dayanamıyordum. "Beni istediğini *düşünüyorsun* ama belki de Elena'yı istemiyorsun, özellikle de sana karşı bu kadar acımasız olduğu şu anda, ya da belki orta yaş krizi yaşıyorsun ya da belki sadece itaatkâr birini istiyorsun ya da-"

Beni kendine doğru çekerken kolumdaki eli sertti ama acı vermiyordu, kalçalarımız aynı hizadaydı ve nefesi yanaklarımdaydı. "Bu çok fazla belki demek Elle."

"Birbirimizi çok az tanıyoruz," diye yalan söyledim ve bu bana küfür gibi geldi.

"Sana bilmek istediğin her şeyi anlatacağım. Ruhumu incelemekte özgürsün, istediğin gibi kullanabilirsin."

Kalbim boğazımın arkasında hızla çarpıyordu, o kadar şiddetliydi ki neredeyse öğürecektim. Hiç böyle bir aşk ilanı hayal etmemiştim. Herkes dudaklarından aşk sözcükleri dökülürken yumuşaklıktan ve kolaylıktan, coşkudan ve

Özlem dolu bir kalbin ruh eşiyle yerine oturması gibi mazmik bir değişim. Öyleyse neden kendimi hasta ve ağrılı hissediyordum, hiçbir kaçış yolu göremeyecek kadar devasa ve karanlık bir uçurumun kenarında duruyordum. Korkularım yaşıyordu

O kraterin içinde en derin ve en karanlık olanları vardı ve onlara bakarken vermem gereken kararın - Sinclair'i sevmek ya da sevmemek - onlarla yüzleşmemdeki fark anlamına geleceğini biliyordum.

"Benden nefret edecekler," diye fısıldadım kırık bir sesle, gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüp onun parmaklarına sızarken.

Alnını benimkine bastırdı, o kadar sertti ki neredeyse acıtacaktı.

"Olabilir." Bu kadar kolay kabul ettiği için hem öfkeliydim hem de rahatlamıştım.

"Buna değeceğini nereden biliyorsun?"

Yüzü acıyla burkuldu ama hemen toparlandı. "Hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım. *Mon amour pour toi est aussi plus grand que le monde.*"

Sana olan sevgim dünyadan daha büyük.

Nefesimi içime çektim ve ciğerlerimde parçalanırken boğuldum. "Onları daha yeni geri aldım, Sin," diye açıklamaya çalıştım.

Başını kaldırdı ve yarı kapalı gözlerle bana baktı. Onu ciddi bir şekilde reddediyor olabileceğimi anlamaya başlamıştı.

"Onlar sizi affedecektir. Onlar senin ailen ve onlar da kalpten geğenleri anlarlar. Uzak durmaya çalıştığınızı bileceklerini düşünüyorum ama..." Büyük meseleleri gülünç derecede kolaymış gibi gösteren o Galya tarzıyla omuz silkti.

"Yapmayacaklar."

Uzun bir süre bana baktı. Gözlerinin mavinin on farklı tonuna geçişini izledim. Kalbinin kireçlenmesini izledim ve kendi kalbimin göğsümde parçalandığını hissettim.

"Yani, yapmayacaksın," dedi sonunda.

Dudağımı ısırdım ama bu onun için yeterli bir cevaptı.

Nefesimi kesen bir ani hareketle omuzlarımı ellerinin arasına aldı ve beni hafifçe sarstı. Güzel yüzü bir hırıltıya dönüştü, her zamanki soğukkanlı maskesi paramparça oldu.

"Neden kalp kırıklığını seğiyorsun? Bu acı yarın uyandığında bitmeyecek Giselle, bir hafta ya da bir ay içinde de bitmeyecek. Bu acı seni yiyip bitirene kadar peşini bırakmayacak. Kardeşini kurtardığını mı sanıyorsun? Yanılıyorsun. Sen ve Elena arasında bir seçim yapmak zorundaydım ve yaptım. Doğru seğimi yaptım. Ama sen de aynı seğimi yapmak zorundaydın ve şimdi," diye hırladı ve benden ani bir adım uzaklaştı, "yanlış seğimi yapıyorsun."

Konuşmama fırsat vermeden topuklarının üzerinde döndü ve arkamdaki ışıksız binanın karanlığında kayboldu.

OceanofPDF.com

On sekizinci bölüm.

Kurumuş bir kamış gibi boş bir şekilde uyandım, kendimi beceriksizce yataktan dışarı atarken kırılğan uzuvlarım protesto için gıcırdıyordu. Perdelerdeki aralıktan içeri süzülen ışık, öğleden sonrasının kasvetinde kış beyazı ve loştu. Bütün günü uyuyarak geçirmiştim. Ağlama krizinden kurtulmak akşamdan kalmanın en kötü haliydi. Kafamın içindeki zonklayan nabız, kırık kalbimin zayıf nabzından daha güçlüydü.

Onu düşünmemeye çalıştım ama her şey -haşlayan duş suyunun acı ve zevk veren bir geçit töreniyle tenime çarpmasından kahvaltıda yediğim krep artıklarına kadar- bana Fransız'ı hatırlatıyordu. Sonunda, dalgınlıkla kahveme ikinci kez bulaşık deterjanı koyduktan sonra, ruhuma hükmetmekle tehdit eden Sinclair'le ilgili düşünceler kasırgasına yenik düştüm.

Bana söylediği ve o sırada farkında olmadığım tüm güzel şeyleri, bana kendini ilan ettiği ama benim göremeyecek kadar aptal olduğum pek çok anı hatırladım. Anılarla kendimi kestim, onun dokunuşunu hatırlayarak kendimi boğdum. Daha kolaydı

Acının içinde debelenmek, onu yenmekten daha iyidir.

Sonunda yatak odamdan çıktığımda mükemmel bir şekilde giyinmişim. Tırnaklarımı bile boyamışım, ki bu hiç yapmadığım bir şeydi çünkü boya solüsyonlarımdaki kimyasallar her zaman cilayı eritiyordu.

Kimsenin kalp kırıklığıma dikkat çekmek için bir nedeni olmasını istemedim.

Böbreklerime yumruk yemiş gibi olsam da Elena'yı oturma odasında Cosima'yla çay içerken gördüğümde şaşırmadım.

İçeri girdiğimde bana baktı ve sanki neler yaşadığını anlayabiliyormuşum gibi hüznle gülümsedi. Anlamış olmam beni iğrendirdi.

"O yaptı. Benden ayrıldı," dedi.

Cosima hiçbir şey söylemedi ve ben de uzun süredir konuşmadığını hissettim. Derin deri koltuğun kenarına tünemiş, kollarını bacaklarına dayamış, öne doğru eğilerek elindeki fincanın dibine bakıyordu. Çay yapraklarından geleceğini okumaya çalışıyor gibi görünüyordu.

"Çok üzgünüm," dedim çünkü öyleydim.

Tekrar başını salladı, hareketleri yorgunluktan ağırlaşmıştı. Buna rağmen, muhteşem kömür grisinin içinde benden bile daha derli toplu görünüyordu.

Peplum blazer ceket ve her kıvrımı mükemmel bir şekilde yerinde tutulmuş uyumlu etek. Kanepeye yaslanmış bavulu fark ettim ve kaşlarımı çattım.

"Bir haftalığına Los Angeles'ta işim var."

"Garip bir zamanlama, yeniden planlayamaz mısın ya da başka birini gönderemez misin?" "Neden göndereyim ki? Bu mükemmel bir zamanlama. Daniel'ın gelmesini bekliyorum.

"Bensiz geçen bir haftadan sonra aklı başına geldi."

"Lena..." Cosima fincanına bakmaya devam ederken başını sallayarak mırıldandı. "Onun karakteri hakkında korkunç şeyler söyledin. Gururunu toparlaması bir haftadan fazla sürer, duygularından bahsetmiyorum bile."

Elena burnunu çekti. "Her zamanki gibi Daniel'ın aklışelimini hafife alıyorsun. Ondan özür diledim ve geri döndüğümde ona ne kadar üzgün olduğumu göstereceğim."

Cosima cevap vermeyince Elena'nın ağzı bir anda büzüldü. "Beni affetmeyeceğini mi düşünüyorsun, gerçekten?"

Cosima kambur omuzlarının üzerindeki başını kaldırdı ve kız kardeşimize dönmeden önce uzun bir süre bana baktı. "Gerçekten bilmiyorum. Ben bile bilmiyorum

Bu ayrılığın affetmekle ilgili olup olmadığını bilmek istiyorum. Bunu söylediğim için benden nefret edebilirsin ama gerçekten Lena, ona tutkuyla aşık mısın?"

İtiraz etmek için ağzını açtı ama Cosima elini kaldırdı ve "Ciğerlerinizdeki tüm havayı emen türden bir aşktan bahsediyorum, böylece nefesinizi geri almak için tek umudunuz o adamı öpmek olur. sahibi."

"Elbette," dedi Elena çok hızlı bir şekilde.

Bir an için Cosima'nın ima ettiği şeyin doğru olup olmadığını merak ettim. Elena gerçekten Sin'e aşık olmayabilir miydi?

Bu benim hatalarımı ortadan kaldırmazdı ama bencil benliğimi daha iyi hissettirmek için çok uzun bir yol kat ederdi.

"Birlikte çok şey atlattık ve birkaç ay içinde hayatımızın bu çılgın dönemi üstesinden geldiğimiz başka bir şey olacak. Onu kaybetmeyeceğim. Biz birbirimiz için mükemmeliz."

Belki de sorun buydu. Elena ve Sinclair kâğıt üzerinde birbirlerine o kadar uyuyorlardı ki doğaçlamaya, büyümeye ya da harekete yer yoktu.

"Eşyalarını ona nasıl bıraktın?" Cosima sordu.

"Bir otelde kalıyor ve taşınacağını söylüyor." Alt dudağı titredi ve onu durdurmak için şiddetle ısırdı. Sonra daha yumuşak bir sesle, "Daha önce hiç yalnız yaşamadım."

Üçümüz bir an sessiz kaldık, hepimiz kendi düşüncelerimize dalmış uzaklara bakıyorduk.

Elena aniden ayağa kalkarak, "Gitmem gerekiyor," dedi.

Cosima başıyla onayladı ve onu kucaklamak için ayağa kalktı.

Elena'nın onun kollarına sızışını izledim ve küçük kız kardeşimin herkesten en iyi ve en güzel nitelikleri koparma yeteneğine hayret ettim. Milyonuncu kez Elena'yla nasıl bu kadar iyi ve sağlıklı bir ilişki kurabildiklerini merak ettim.

"Havaalanına kadar seninle taksiye binerim, olur mu?" diye mırıldandı gözlerini kapatıp daha da sokulan Elena'ya.

Kalbim ihanetin keskin farkındalığıyla acıyla sıkıştı. Bu noktada, Elena'nın kalp kırıklığını düzenlemek için bu kadar çok şey yapmışken Sinclair'i geri çevirmiş olmamın bir önemi var mıydı?

Telefonum sehpanın üzerine koyduğum yerden parlıyordu, Sinclair adı neon tabelası gibi yanıp sönüyordu. Cosima'nın gözlerinin üzerimde olduğunu fark ederek aceleyle elime aldım ve mesajı okudum.

Fransız: Bir saat içinde Devereaux'nun restoranında buluşalım.

Cosima'nın kollarında küçük ve oyuncak bebek gibi duran Elena'ya baktım ve günahımın çirkinliğinin ruhumu doyurduğunu hissettim.

Ona hemen mesaj attım; *tamam*.

Birkaç hafta önce Elena'yla buluştuğumuzda Cage'le oturduğumuz masadaydı. Döngüseldi ve bunu seçmiş olması tamamen Sinclair'e aitti. Beni yanağıma bir öpücük kondurarak selamlamak için ayağa kalktı ama garson sandalyemi uzatırken ve ben yerleşirken sessiz kaldı. Onun sessizliği beni gerginleştirdi ve içimde tuttuğum duygusal dumanlarla sarhoş etti içimde. Beni neden yemeğe davet ettiğini tahmin bile edemiyordum, özellikle de dün gece çok sinirli ve alışılmadık bir şekilde dışavurumcu olduğu için.

"Bunu iyi idare edemedim," diye başladı ve bunu nasıl yapabildiğini, bir saniyeden kısa bir süre içinde insandan robota nasıl geçebildiğini milyonuncu kez merak ettim. "İlişki ve bunun sırrı ama özellikle de dün gece sana olan duygularımı ifade etmeye çalıştığım zaman."

"Oh?"

Sakinliğim karşısında gözleri hafifçe kısıldı. İçten içe ben de en az onun kadar şaşırmıştım.

"Sana ilk kez söylemek istediğimde Meksika'daydık ve sen uyanık bile değildin. O devasa balığı daha yeni yakalamıştım ve burnunu sürtmek için ikinci güverteye uçtum çünkü beni bir erkek gibi hissettiriyordun ve erkekler hoşlandıkları kızlara böyle şeyler yaparlar. Ama sen uyuyordun, etrafına dökülmüş bakır rengi saçlarınla yüzüstü uzanmıştın." Başını salladı, kendini bu anıdan uzaklaştırdı. "Siren şarkına kulak vermeye, teknenin yanından atlamaya ve kollarının vaadine girmeye hazırdım. Ama senin de aynı şeyi hissedip hissetmediğini bilmiyordum ve belki daha da önemlisi, yükümlülüklerimi ciddiye alıyordum ve Elena'yı terk etme fikrini düşünmeye hazır değildim."

Boğazını temizledi ve bir bardak buzlu suyu dudaklarına götürdü. Bardağın yarısını hızla içerken adem elmasının sallanışını izledim ve gerginliğinden etkilenmemeye çalıştım.

"Sonra bana beni sevdiğini söyledin," diye sertçe güldü, "daha doğrusu sana söylemeni emrettim ve her zamanki gibi çok güzel itaat ettin. Kendini bana verişin kadar çarpıcı bir şeye daha önce hiç tanık olmamıştım, kalbin ve bedenin, yıldız ışığıyla kaplı teninle."

Tanrım, şiirseldi.

Açlıktan ölmek üzere olan ruhum, ben ona açlık grevinde olduğumuzu hatırlatamadan bu yıkıcı sözleri yuttu.

"Sen uyuduktan sonra Cage'i aradım ve bir plan yaptım."

Boğazımda safra gibi yükselen umut yığınının yutmamı bekledi.

"Elena'dan ayrıldıktan sonra, başka bir daire ararken onunla kalacaktım. Tüm işlerimi yoluna koymak birkaç ayımı alacaktı ama sonra senin için gelecektim. Robert Corbett zaten mükemmel bir özel dedektif tavsiye etmişti ve Stefan Kilos'a gerçekte kim olduğunu söylediğinden oldukça emindim. Çok kararlıydım, hatta

Yapılacaklar listesi yazdım," diye itiraf etti dudaklarını alaycı bir şekilde bükerek. "Yazmadın," diye nefes aldım, çünkü bu gerçek olamayacak kadar iyiydi.

"Yaptım. İsteddiğimden biraz daha uzun sürdü ve açıkçası başlangıçta planladığımdan daha da fazla engel var ama şimdi yapıyorum. Mal varlığımızın ayrılması konusunda bize yardımcı olması için bir avukatla görüştüm ve Elena'ya ilişkimizin bittiğini kesin bir dille söyledim."

"Öyle olduğunu düşünmüyor." O sabah gözlerindeki kararlılığı hatırladım ve ürperdim çünkü yaklaşan bir fırtına vardı ve ufukta yuvarlanan bulutlar tam olarak Elena'nın gözlerinin rengindeydi.

"Bana göre öyle. Bir süredir de öyle."

"Bunun hiçbir şeyi değiştireceğini sanmıyorum. Elena hala benim kız kardeşim, sen de hala onun erkek arkadaşısın -"

"Eski erkek arkadaş."

"Tamam, eski erkek arkadaş. Ama Sin, benim kim olduğumu öğrendikten sonra bile haftalarca onunla kaldın," diye belirttim.

Bunu yüksek sesle söyleyene kadar, bu gerçeğin beni rahatsız ettiğini bilmiyordum. Ondan uzak durma nedenlerime istediğim kadar odaklanabilirdim ama günün sonunda kalbimin odaklandığı şey *onun suskunluğu*ydı.

Sinclair kol düğmelerini düzeltti, Percy ailesinin armasıyla işlenmiş ikiz gümüş daireler. "Söyledim ve sana vereceğim bahaneler de tam olarak bu bahaneler olacak. Ama yine de onları sana vermek istiyorum. İlki sadece bencilceydi. Seninle uçakta tanıştığımızda hayatımı değiştirebileceğin fikrinden hoşlanmadığımı söylemişim ve bunda ciddiydim. Giselle'den önceki hayatım tıkr tıkr işleyen bir makineydi. Beni seven ve istekleri benimkilere mükemmel bir şekilde uyan hoş, zeki bir kız arkadaşım vardı. Yıllarca çalıştıktan sonra İşler şehirde sağlam bir şekilde yerleşmişti ve sonunda uluslararası alanda genişliyordum. Ailem benimle gurur duyuyordu" derken omuz silkti ama son söylediğinin en önemli nokta olduğunu biliyordum.

"Döndüğümüz gece seni Caprice'in mutfağında gördüğümde hazırlıklı değildim. Çünkü o sabah ben sana ne hissettiğimi söyleyemeden çekip gitmiştin ve günün geri kalanını seni arayarak, o lanet Kilos'un izini sürerek ve gerekirse senden bilgi almaya çalışarak geçirdim. Bu işe yaramayınca, belki de benimle birlikte olmak istemediğini anladım. Uçakta Margot'nun sürekli azarlamasıyla bir ilgisi olabilir, ama indiğimizde kendimi senin sadece bir tatil ilişkisi olduğuna ikna etmişim bile."

"Seni bırakmak istemedim ama..." Sözlerimi yarıda kestim çünkü o son anda hissettiklerimi elimdeki herhangi bir dilde nasıl açıklayacağımı bilmiyordum.

Gece, verecek çok fazla sevgisi olan ama verecek bir geleceği olmayan kollarına sarıldı.

Düzensiz bir şekilde iç çekti. "Bir bahane daha var ve bu büyük bir bahane. Aslında, bunca zamandır Elena'yla birlikte olmamın temel dayanağı bu, hatta belki de kendi başına yetenekli, bağımsız bir kadinken bana bu kadar bağımlı hissetmesinin nedeni de bu."

Duraklaması, bir televizyon programının doruk noktasındaki reklam arası gibi zalimce geldi.

"İlişkimizin yaklaşık sekizinci ayında Elena hamile kaldı."

Tükürüğüm boğazıma kaçtı ve öksürmeye başladım.

Sinclair devam etmeden önce durmamı bekledi, "Bu konuda heyecanlı değildim çünkü bana doğum kontrol hapı kullandığını söylemişti ve ben çocuk sahibi olmaya hazır değildim, hatta çocuk istediğimden bile emin değildim. Ama Elena'yı bilirsin, çok heyecanlandı."

Heyecanını, yüzünün sevinçten alışılmadık şekilde yumuşadığını, sesinin yüksek, parlak ve aksanlı olduğunu hayal edebiliyordum çünkü konuşmasını ayarlamayı unutuyordu. Kız kardeşim her zaman çocuk sahibi olmayı her şeyden çok istemişti. Elim kalbimin üzerinde yumruk şeklinde kıvrıldı çünkü hikâyenin iyi bitmeyeceğini biliyordum.

Garson geldi, sohbetimize ara vermek için kenarda yeterince oyalandı ve Sinclair'ın benim için sipariş vermesine memnuniyetle izin verdim.

"Aıştım. Bunu kabullenmekten başka yapacak bir şey yoktu. Elena kürtaj yaptırmayacaktı ve ben isteyip istemediğimden emin olmasam da onun da yaptırmasını istemiyordum. Kararlı olduğum tek şey evlenmek istemediğim gerçeğiydi. O zamanlar bunu sorun etmiyor gibiydi, sanırım zaten anne olmakla çok meşgul olduğu için.

Bir planı vardı. Hukuk fakültesindeki ilk yılını bitirecek ve sonra bebeğe bakmak için bir yıl izin alacaktı. Birlikte yaşamaya başladık ve o da küçük evler almaya başladı.

Bebek için bir şeyler, üzerinde bebek hayvanları olan tulumlar ve her biri yumruğumdan daha küçük olan bir çift spor ayakkabı."

"Kaybetti," diye ağzımdan kaçırdım, çünkü artık

dayanamıyordum. "Kaybetti," diye onayladı içi boş bir sesle.

Gözlerindeki boşluğu.

"*C'est tellement triste*," diye mırıldandım, Elena için hissettiğim empatinin aniden açılan kapısından dayanılmaz bir hüznün akarken.

"Korkunçtu," diye kabul etti, bana bakamıyordu. "Sadece annem ve Cosima biliyordu. Sebastian bir görev için uzaktaydı ve Elena ikinci üç aylık döneme kadar hiçbir arkadaşının hamileliğini bilmesini istemedi."

Sinclair içini çekti ve bir elini saçlarında gezdirdi. "Mesele şu ki, dış gebelik geçirmiş. Fallop tüpü yırtılmış."

"Çocuk sahibi olamıyor," dedim dehşet içinde. "Evlat edinmeyi her zaman tek seçenek değil de bir tercihmiş gibi anlatırdı."

Sinclair sarsakça başını salladı.

Sikeyim.

Sinclair'in bunu bana söylemek için neden beni buraya getirdiğini anlayamıyordum. Onu zaten reddetmişim, neden bu suçluluğun gerçek ağırlığını hissetmemi istiyordu? Kendisinininkini biraz hafifletmek için mi yoksa sadece tüm gerçekleri bilmem için mi? Kısa bir an için ona olan tutkum öylesine saf bir nefrete dönüştü ki kendimi elektriklenmiş gibi hissettim. Tüm bunları kız kardeşime nasıl yapabilişti?

Dişlerimi sıkarak ona öyle bir baktım ki başım zonklamaya başladı. Bana baktı, ifadesi tamamen nötrdü, ağzı hafifçe açıktı, sanki zehirli nefesimi solumaya, kendimden nefretimi ve utancımı içinde barındırmaya istekliymiş gibi.

Masanın diğer tarafına uzanarak elini benimkine paralel bir şekilde koydu. O anda dokunuşuna dayanamazdım ama birliktelik jesti de bir o kadar rahatlatıcıydı.

"Size söylemekte tereddüt ettim çünkü bu gerçekten Elena'nın paylaşması gereken bir sır ve

Bu konuda çok temkinli. Gerçekle uzaktan yakından ilgisi olmamasına rağmen kendini kusurlu hissediyor. Bu çile bizi daha da yakınlaştırdı ve kendimi onun yanında kalmak, onu korumak ve ona bakmak zorunda hissettim çünkü bunu ona ben yapmışım. Hayallerini elinden aldım ve en kötüsü de, hayallerini kaybettiği için gizliden gizliye mutluydum. bebeğim."

"Sana iyi insanlar olmadığımızı söylemişim," dedim usulca. "Ama bebeği istememek düşük yapmamıza neden olmadı. Sen de suçlu değilsin, Sin."

"Bunu artık biliyorum. Artık pek çok şeyi biliyorum." Sonunda, karşısına oturduğumdan beri ilk kez gözlerimin içine baktı ve o güzel, sakın maskesinin düşmesine izin verdi.

Uzanıp o keskin açılı yüze dokunmak istedim. Bunun yerine, serçe parmağımın kenarını masanın üzerinde durduğu yere dokundurdum.

"Olanlardan sonra ona olan sevgimi borçlu olduğumu hissettiğim için Elena ile kalmanın ikimiz için de adil olmadığını biliyorum. Hayatımı onunkinden tamamen ayırmanın uzun zaman alacağını ve muhtemelen beni asla affetmeyeceğini biliyorum. Bunu bilmek beni incitiyor, Elle. Hayatımın son dört yılını severek geçirdiğim bir kadının benden her zaman nefret edeceğini bilmek. Sanırım bu acı sonsuza kadar benimle kalacak ve en uygunsuz zamanlarda beni mahvedecek. Ona deliler gibi aşık olmayabilirdim ama o benim en iyi arkadaşım, ortağım ve sırdaşımdı.

Ama aynı zamanda hiç kimseyi seni sevdiğim gibi sevmediğimi ve asla sevmeyeceğimi de biliyorum. Bunun senin için zor olduğunu anlıyorum.

Beni ailene tercih etmeni istemem haksızlık ama yine de senden bu kararı vermeni istiyorum."

Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama sonra söylemedim.

Garson tabaklarımızla birlikte geldi. Önüme güzel bir tabak kızarmış Dorado koyduğunda, Sinclair'e göz kırptım. Kendimi o kadar savunmasız hissediyordum ki, hafif bir esintinin beni eritip havaya savuracağından korkuyordum.

"Sizden bir karar vermenizi istiyorum ama bu kararı hemen şimdi vermenizi istemiyorum ve bunu hafife almanızı da istemiyorum. Ne bildiğimi bilmeni istiyorum. Seninle birlikte olmak istediğimi söylerken hayatımda hiç bu kadar ciddi ve samimi olmamıştım. Ofisimde söylediklerimde ciddiydim, seninle yaşamak istiyorum Elle ve bir gün seni karım olarak kabul etmek istiyorum. Bir gün, eğer sakıncası yoksa kısa bir süre sonra, senden çocuk sahibi olmak istiyorum."

"Günah," dedim çatalımın uçlarıyla balığı parçalarken ama yemedim. "Her şeyi tamamen değiştirdiğini düşünmemi bekleyemezsin. evlilik ve bebekler."

"Haklısınız. Bu yüzden seni bugün buraya davet ettim. Sana kur yapacağım konusunda seni uyarmak istedim, Giselle Moore. Sana her gün kim olduğumu ve seni ne kadar sevdiğimi göstereceğim ve ihtiyacın olan tek ailenin ben olduğuma seni ikna edene kadar durmayacağım."

"Beni öldürüyorsun."

Kaba bir şekilde başını salladı ve bifteğini ustalıkla kesti, bir kez daha son derece cilalı ve kendinden emindi. "Bu da sürecin bir parçası. Bu seni öldürecek, *zaten* başından beri öldürüyordu ama ben seni bu cehennem durumundan çekip çıkaracağım ve bu acıya ne kadar değdiğini kanıtlamak için sonraki her gün seni herkesten daha çok seveceğim. Birbirimizi yeniden dirilteceğiz."

Uyuşmuş bir halde ona baktım. Sinclair'in kendine güveni beni ilk başta ona çekmiş olabilirdi ve soğukluğu beni oyalanmaya teşvik etmişti ama

Bunun kanıtı, kararlılığımı yerle bir eden sınırsız tutkusuydu. Söylediği her şeyi cesurca sindirmeye çalıştım ama sanki buna matematiksel ve makul bir cevap vermek için gereken eğitimden, temel ilkelerden yoksunmuşum gibi hissettim. Belki de böylesine karmaşık bir muammaya makul bir yanıt vermenin yolu olmadığı içindir.

Sinclair bifteğini sessizce bitirdi. Zihnimin bir kısmı, bana yemek yememi emretmekten kendini alıkoymasının ne kadar zor olduğunu merak ediyordu. Yemeğim soğumuş ve katılaşmıştı, sinirlerim tarafından tahrip edilmişti ama

dokunulmamıştı. Yine de bakakaldım, zihnim o kadar çok düşünceyle doluydu ki kısa devre yaptı ve beni boş bıraktı.

Sonunda, hesabı ödedikten sonra, Sinclair bana küçük, samimi bir gülümseme sundu.

"Bunu kabullenmenin çok zor olduğunu biliyorum, bu yüzden karar vermen için sana zaman tanımaya çok istekliyim. Yapmayacağım tek şey sana zaman tanımak."

Ceketinin göğüs cebine uzandı, avucunun içinde parlak bir şey saklıyordu. Bileğimi nazikçe avucunun içine alıp bir şey tuttururken tenim dokunuşunun sıcaklığıyla rahatsız edici bir şekilde cızırdadı. Elimi dudaklarına götürdü, beni bırakmadan önce ağzını parmak uçlarıma değdirdi.

Ön koluma sabitlenmiş ağır parçaya bakamayacak kadar onun bakışlarına kapılmışım.

"Senin bana sahip olduğun gibi ben de sana sahibim ve artık bunu saklamayacağım. Yanımda durmaya ve dünyaya anlatmaya hazır olduğunda, seni onun kınamasından koruyacağıma söz veriyorum. Ve ailenle olan ilişkimizi onarmak için her gün çok çalışacağıma söz veriyorum. Seni onlardan soyutlamak istemiyorum."

Birbirimize baktık ve kendimi onun canlanmış bir kuklası gibi hissettim. Kendi iradesine sahip bir yaratıktı ama yine de temelden, geri dönülmez bir şekilde ona bağlıydı. "Yakında görüşeceğiz, sirenim," dedi tam teşekküllü bir sırtışla.

ayağa kalktı ve ceketinin düğmelerini ilikledi. "Oh, ve bir şeyler yediğinden emin ol, si? Aç karnına hayatla ilgili kararlar vermek zordur."

Onun gidişinden sonra bileğime bakacak kadar düşüncelerimdeki sisi dağıtmam birkaç dakikamı aldı. Muhteşem gümüş ve Candy ile Cabo San Lucas pazarında hayranlıkla baktığım turkuaz manşet öğle güneşinin altında bana göz kırptı. Gözlerimi yaşartan şeyin parıltı olduğunu söyledim kendime ama hediye bakarken tek düşünebildiğim *boku* yediğim oldu.

On dokuzuncu bölüm.

Sinclair sözüne sadıktı.

Ertesi gün, bir Cumartesi günü, lavantalar geldiğinde Cosima'nın dairesinin mutfağında Rossi ve Eddie ile bitmiş resimlerimi tartışıyordum. Eddie ellerim tuvallerle dolu olduğu için kapıya bakmayı teklif etmişti ve bir de baktık ki kadınlı erkekli bir ekip mis kokulu mor saplardan oluşan aranjmanları eve taşıyordu. Mevcut her masaya yerleştirdikleri özenle oyulmuş cam vazolarda beyaz güllerden oluşan aranjmanlar, küçük balkondan içeri giren esintide sallanan muhteşem altın çimenlerle karıştırılmış dört büyük toprak saksı ve lavantayla dolu küçük ipek işlemeli keseler vardı.

Eddie'nin mutlu ve gürültülü bir şekilde giysi çekmecelerimize ve dolaplarımıza yerleştirdiği kurutulmuş çiçekler. İşleri bittiğinde ev cennet gibi kokuyordu. Çiçeklerin yanında bir not yoktu, ki buna minnettardım. Çünkü Rossi ve Eddie, Prune'da birlikte brunch yaptığım iğrenç adam Ulrich'ten geldiğini kabul etmek zorunda kaldılar.

Pazar günü kapıyı açtığımda Santiago gülümsüyordu ve bana kahverengi kâğıda sarılı bir paket uzatmadan önce bir öpücükle beni şerefleştirmişti. Paketi açmadan Frida Kahlo'nun 1926'da çizdiği ve Santiago'nun Meksika'daki ev partisinde Katarina'yla birlikte hayran kaldığımız *Kaza tablosu olduğunu* anlamıştım. Sinclair bana kur yapmak için hayatımdaki herkesi arıyor gibiydi. Buna sinirlenmek istiyordum ama Kahlo'nun muhteşem çelişkili sanat eserini yatağımın yanına asarken, bu kadar düşünceli olmaktan rahatsız olmak zordu.

Pazartesi günü Sinclair ve benim Uluslararası Roman Galası'ndan çerçeveli bir fotoğrafımız ve fotoğrafın özel hakları için fotoğrafçıya nasıl ödeme yaptığını açıklayan bir not vardı. Resme bakar bakmaz nedenini anlamıştım; elini kabul ederken ona gülümsediğimde birbirimize çok aşık ya da en azından şehvet dolu görünüyorduk. O an bana onunla dışarı çıkmamı teklif etmişti ve midemi bir denizci düğümüne çeviren o endişe ve sersemlik girdabını net bir şekilde hatırlayabiliyordum. O günün ilerleyen saatlerinde başka bir fotoğraf daha geldi, bu seferki işaretlenmemiş bir zarfın içindeydi. Benim fotoğrafımdı, galeriden çıkarken çekilmişti.

Saçlarım

esintiye kapılmıştı, buklelerim arkamda dalgalanıyordu ve elbisem kıvrımlarıma iyice yapışmıştı. Ne zaman alacağını bilmiyordum.

Bunu ya da neden bana gönderdiğini bilmiyordum ama yine de dikkatlice komodinime yerleştirdim.

Cosima benden kasıtlı olarak uzak duruyordu ama Salı günü Dylan's Candy Bar'dan gelen ve aralarında Ultimate Chocolate Sharing Sweet Treat Tower'ın da bulunduğu beş paketi teslim aldığında, nihayet işaretlenmemiş hediyeler konusunda benimle yüzleşti.

"Dairen Provence gibi kokuyor, yatak odandaki o çizim binlerce dolar değerde ve şimdi en sevdiğin şekerlerden

Dükkan mı?" Cosima elleri kalçalarında yumruk olmuş, sarı gözleri kısılmış bir halde karşımda duruyordu. "Kim bu gizli hayran Elle? Bu sıradan bir aşktan daha fazlası. Gerçi çürükleri umursamadığı da ortada..."

Omuz silktim ve Candy'nin ağzının büyük boy kiraz kırmızısı bir lolipopu müstehcen bir şekilde emdiği resmin gölgesini ayarlarken dilimi dişlerimin altına sıkıştırdım.

"Giselle, konuş benimle."

"Konuşacak bir şey yok."

"*Cazzatte*," dedi Cosima, saçmalıklarımı yüzüme vurarak.

İçimi çektim ve ikisini de yere koymadan önce fırçamı dikkatlice paletin üzerine yerleştirdim. "Peki, bu konuda konuşmak istemediğimi söylemeliyim."

"Giselle -"

"Hey, eğer Mafya gözlü Dante hakkında konuşmak istemiyorsan, o zaman bu konuda konuşmak zorunda değilim. Tamam mı?"

Yüz hatlarında acı ifadesi belirdi, sonra ağzını iki yana açarak yüz hatlarını kapattı. "Peki."

Çarşamba günü Miles Davis'in 90. doğum günü için Lincoln Center'daki Rose Tiyatrosu'nda oynayacağı konserin iki biletini görmek için evde olmadığı için mutluydum. Biletleri göğsüme bastırdım ve derin nefesler alarak kalp atışlarımın hızını azaltmaya çalıştım.

Bu işe yaramayınca onu aradım.

"*Bonjour, ma sirène. Nasılsınız?*"

Serin sesi tenimin üzerinden su gibi akıyor, sebebi kendisi olmasına rağmen beni endişelerimden anında arındırıyordu.

"Sinclair," dedim boğazımı temizledikten ve oldukça kötü bir profesyonel ses tonu takındıktan sonra. "Biletleri iade etmek için arıyorum."

Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. "Özür dilerim, kalbimin kadınıyla konuştuğumu sanıyordum, Giselle Moore. Nankör bir kadınla değil.

hostes değil mi?"

"Artık onlara öyle denmiyor, ihtiyar," diye homurdandım, kendime engel olamadan tavırlarımdan etkilendim.

"Ve siz de görgü kurallarını unuttunuz, genç bayan."

Sözlerinin bende uyandırdığı imgeyle ürperdim, kendimi onun kucağında şaplak yerken hayal ettim. Sanki sözlerinin beni ne hale getirdiğini biliyormuş gibi kıkırdadı.

"Neden bana iki bilet verdin?" "Bir arkadaşını götürebilirsin diye düşündüm." "Sen gitmek istemiyor musun?"

"Evet. Biletler aslında benim içindi ama senin daha çok hoşuna gideceğini düşündüm. Onu daha önce iki kez izledim."

Terry Paulson'ın dairesine gitmem gerektiği halde konuşmayı sonlandırmak istemediğim için gri paltomu omuz silkerek giydim ve koridordaki masadan anahtarlarımı aldım.

"Caz sevdiğini bilmiyordum," dedim, oysa düşünmek için zaman ayırıyordum bunu tahmin edebilirdim.

"Yetimhanede onu dinleyerek büyüdük. Cage aslında rock yıldızlığının cazibesine kapılmadan önce caz şarkıcısı olmayı düşünüyordu."

Deri pantolon giyen seksi Cage Tracey'nin bir piyanonun başında içli içli mırıldandığını hayal ederek güldüm.

"Bu sese bayılıyorum," dedi Sinclair kayıtsızca. Gülmeyi bıraktım.

"Biletleri geri almayacağım, Elle. Bu deneyimin tadını çıkarmanı istiyorum. Lincoln Center'ın muhteşem bir akustiği var ve sizi orada mor bir elbise giymiş, gözleriniz kapalı bir şekilde müziği özümserken hayal etmek hoşuma gidiyor. Keşke ben de orada olup sizi izleyebilseydim."

Beni izle, efsanevi müzisyeni değil.

Sertçe yutkundum ve kendimi durduramadan konuştum: "O zaman benimle gel."

Sözlerimi sessizlik takip etti ve tam konuşmak için bir şeyler söylemek üzereydim ki boğazını temizledi.

"Bunu çok isterim. Son ana kadar çalışmam gerekiyor ama benimle saat yedide ofiste buluşabilirsen Lincoln Center'a birlikte yürüebiliriz, uzak değil."

Gülümsemem yanaklarımı acımasızca kesti.

"Tamam." "Tamam."

İkimiz de telefona gülümsedik.

"O zaman yakında görüşürüz, Giselle."

Beni görememesine rağmen başımı salladım ve telefonu kapattım.

Yirmi dakika sonra Terry Paulson bana kapıyı açtığında hâlâ gülümsüyordum. Yere kadar uzanan parlak bir kimono giymişti. Hacimli saçları isyankâr bukleler halinde bükülmüştü. Kulaklarını kocaman halka küpeler süslüyordu ve akrilik tırnakları kan kırmızısıydı. Parmaklarım onun kendine has yüzüzlüğünü, neredeyse kaba bir cinsel çekiciliğini yakalamak için kaşınıyordu.

"Mutlu görünüyorsun," dedi Terry beni en üst kattaki zengin dairesine götürürken. "Umarım en azından kısmen suçlusu benimdir. Yoksa bütün hafta boyunca bunun için heyecanlanan tek kişi ben miyim?"

Onun coşkusuna güldüm, çevremizin ürkütücülüğüne rağmen hemen rahatladım. Fuayenin tavanından sarkan, Smart marka bir araba büyüklüğündeki kristal avize beni neredeyse kör ediyordu.

"Sapık gibi görünme riskini göze alarak, ilk tanıştığımızdan beri senin resmini yapmayı dört gözle bekliyordum."

Yüksek sesle güldü ve kırmızı uçlu elini şakacı bir şekilde göğsüme doğru uzattı. "Çok hoşsun. Şimdi, umarım sakıncası yoktur ama Eşyalarını ana yatak odasında topla. Gus senin için eşyalarını alsın. Buraya taksiyle mi geldin? Bir araba göndermeliydim."

Hantal şövalemi ve ahşap seyahat çantamı yanımda beliren asık suratlı uşağa teslim ederken, "Sorun değil," diye teminat verdim. "Yapabildiğim tek egzersiz bu, o yüzden aslında bunu dört gözle bekliyorum."

"Ciddi olamazsın," Terry'nin parlak kırmızı dudakları beyaz dişlerinin üzerinden ayrıldı ve kendimi o geniş ağzın benimkine karşı nasıl bir his vereceğini merak ederken buldum.

Sinclair beni bir tür seks makinesine dönüştürmüştü.

"Seni tenis kulübüme götürmem gerekecek. Harika bir egzersiz ve iyi bir eğlence. Ayrıca, küçük beyaz bir eteğin içinde harika görüneceğini düşünüyorum." Elimi tutarak beni geniş bir koridora, mermer merdivenlerden ikinci kata ve nihayet koyu, şehvetli bir kırmızıya boyanmış bir yatak odasına götürürken bana göz kırptı, kızarmam karşısında hafifçe güldü.

Önümüzdeki İran halısını bir muşamba örtüyordu ve Uşak Gus küçük masamı ve şövalemi çoktan hazırlamıştı. Her şeyi kendi zevkime göre ayarlayabilmek için onu görevinden alarak istasyona doğru ilerledim.

"Biraz araştırma yaptım," diye açıkladı Terry dört direkli devasa yatağının kenarına tünerken, "günümüz sanat dünyasında seks hakkında. Pauly sanatı çok seviyor ve son birkaç yıldır bana da öğretiyor ama Elena senin projenden bahsedinceye kadar pek ilgilenmemiştim. Görünüşe göre Jack Vettriano'ya benzer bir şey yapıyorsunuz, değil mi?"

Başımı salladım. "Kesinlikle benzer bir tema var ama aslında cinsel temaları işleyen pek çok çağdaş ressam var. Ben gerçekten Lisa Yuskavage ve Jenny Saville'e de hayranım."

"Yani cinsel fetişizm ve fantezilere ilgi duymanızı sağlayan şey moda uygunluk muydu?"

Dudağımı ısırdım ve büyük müsvedde defterim ve kalem kutumla birlikte şövaleden uzaklaştım. Uygun bir tabureye oturarak, Terry'nin uzun yüzünün, derin hatlarının, uzun saçlarının, uzun saçlarının, uzun saçlarının Köprücük kemikleri ve göğüslerinin arasındaki savunmasız girinti.

"Pek sayılmaz. Kulağa klişe geliyor olabilir ama kısa süre önce oldukça ateşli bir ilişki yaşadım ve gözlerimi ne kadar çok uygunsuz şeyle şımartılabileceğine açtım. Sonrasında insanlara bakmaktan ve onların cinsel sırlarını merak etmekten kendimi alamadım." Kirpiklerimin arasından ona baktım, kendimi garip bir şekilde cilveli hissediyordum. "Seninkiler neler?"

Terry hafifçe gülümsedi ve yavaşça yatağın başına doğru ilerledi. "Sorduğuna çok sevindim." İpek yastık yığınının yaslanmış, bacakları dizlerinden bükülmüş ve uyluklarının tepesindeki derin gölgeleri ortaya çıkarmak için açılmış olarak göz kapaklarını indirerek izledim.

Bacaklarının arasında zar zor

Kadife perdelerin arkasından bir şey alıp karyola iskeletine bağlı kalın metal ve deri kelepçeleri çıkarırken belli belirsiz bir tıkırtı duyuldu.

"Bunu giymeme yardım eder misin?"

New York sosyetesini bu şekilde resmettim - deri kelepçelerle yatak başlığına bağlanmış, bacakları açılmış ve gövdesi tahtına uzanmış Saba Melikesi gibi kaldırılmış - yaklaşık dört saat boyunca. Çok güzel bir modeldi, neredeyse hiç kıpırdamadı ve sadece bir kez tuvalet molası verdi. Onun kıvrımlarını kalın kağıt ve daha da kalın tuval üzerinde izlerken sohbet ettik. Onun

New Jersey aksanı zarafetiyle çelişiyordu ve kocası 'Pauly' ona yüksek sosyetenin inceliklerini öğretmiş olsa da Terry'nin hala Jersey kıyısındaki kökleriyle gurur duyduğunu fark ettim. Yemek verdiği bir davette göz göze geldiklerinde Paulson'ın 'anlık tutku'dan muzdarip olduğunu gülerek anlattı.

"Tırnaklarımı ve büyük saçlarımı sevdi," diye açıkladı parmaklarını oynatarak. "Ve üstümün düğmelerini olması gerekenden biraz daha fazla açmış olabilirim. saygıdeğer."

Kendimi resme onun mizahından, kahverengi gözlerinin derinliklerindeki parıltıdan, fahişe kırmızısı dudaklarının eğiminden esintiler katarken buldum. Alnım ateşli bir heyecanla sıcacıktı ve ellerim tuvalin üzerinde dönerken bile onun için başka pozlar düşünüyordum.

"Bana seks hayatınızdan biraz daha bahsedin," diye ikna ettim. "Belli ki kısıtlamalardan hoşlanıyorsun."

"Pek çok şeyden zevk alıyoruz," diye mırıldandı, onu kelepçelerden kurtarıırken sinsice gerindi.

Hiç düşünmeden bileklerindeki ağrıyı hafifçe ovdum. Beni izlerken dilini dişlerinin arasında gezdirdi, bakışları ısınmıştı. Benden on beş yaş büyük olmasına ve tabii ki bir kadın olmasına rağmen, açıklanamaz bir şekilde ondan etkilenmişim. Onun yoğunluğunda bir şeyler vardı ve Bana Sinclair'i hatırlatan bir kendinden eminlik.

"Neden benimle günlük atıştırmalığımı almaya gelmiyorsun?" diye sordu beni uzun bir süre inceledikten sonra.

"Tamam."

Eskiz defterimi, kalemlerimi ve fotoğraf makinemi topladıktan sonra elimden tutarak beni odadan çıkarmasına izin verdim.

"Bunu yaptığımız için çok mutluyum," dedi başparmağıyla avucumu okşayarak. "Kız kardeşin bizi vazgeçirmek için hem Pauly'yi hem de beni aradı ama boşuna endişelenmiş."

Asit diş etlerimi doldurdu. "Affedersiniz?"

"Hmm? Oh belki de bundan bahsetmemeliydim. Sanırım o Daniel Sinclair'le olan anlaşmadan bizi korkutacağın için gergindim. Gerçekten, Onu suçlayamam, Pauly çamura batmış biri gibi görünüyor ve evlenme konusunda onları sürekli rahatsız ediyor." Onun üzerinden baktı Merdivenlerden inerken bana gözlerini devirmek için omzunu silkti. "Yemin ederim bu adam Viktorya dönemi İngiltere'sinde büyümüş olabilir, dışarıdan havalı ama içten içe gerçek bir sapık."

Elimde olmadan kahkaham patladı ama Terry sırtlamakla yetindi. Ahşap panelli büyük bir kapıya vardık ve kapıyı üç kez çaldı. garip bir ritim.

"Kız kardeşin iyi bir kadın ama belli ki pek destekleyici değil. Sence bunun kıçındaki o devasa sopayla bir ilgisi var mı?"

Terry kocaman gözlerle bana sordu.

Elena'nın bir kez daha projemi engellemeye çalışması karnımın öfkeyle ısınmasına neden olsa da yine güldüm.

Odanın içinden bir mırıltı geldi.

"Şimdi, içeri girip belgeleyebilirsiniz ama yolumuza çıkmamaya çalışın, tamam mı? Pauly ve benim bir ritüelimiz var."

Başımı salladım, merakım doruğa ulaşmıştı ve uyarılmışlığım zaten yüksekti.

Paulson büyük maun bir masanın arkasında oturmuş, güneyli aksanıyla konuşan biriyle Bluetooth üzerinden konuşuyordu. Gümüş rengi saçlarından oluşan kaskı

Antika pirinç armatürlerden alçak ışık yayılıyordu ve sert yüzü hayal kırıklığıyla gerilmişti. Yine de karısının arkasından içeri girdiğimde şaşırılmış görünmüyordu. Hatta bilgisayar ekranına dönmeden önce başıyla bizi onayladı.

Terry elimi bırakıp odaya yaklaşmadan önce elimi sıktı. Başı öne eğik, elleri önünde ağırbaşlı bir şekilde kenetlenmiş halde masaya yaklaşmasını izledim. Adamın yanına ulaştığında, origami kadar güzel bir itaat pozisyonunda dizlerinin üzerine çöktü.

Paulson, cüppesi dizlerinin etrafında mavi ipekten küçük bir su birikintisi oluşturduğunda bile onu görmezden geldi.

Sessizce malzeme çantamı yere bıraktım ve fotoğraf makinemi yüzüme yaklaştırdım. Paulson'dan izin istesem mi diye düşündüm ama tam ağzımı açmışım ki başını bana doğru eğdi.

Kamerayı kaldırdım ve onları kadrāja aldım. Paulson, Terry'nin gür buklelerini okşamak için boş boş uzandı. *Klik*. Deklanşörüm görüntünün üzerine kapandı.

Bedenim onların görüntüsünü bir kadeh yakıcı likör gibi sindirdi. Kendimi sabitlemek için elimi sehpanın üzerine koydum. Bu, Sinclair'le birlikte tadını çıkarabileceğim yaşam tarzının gerçek bir anıydı. Onlarla tanıştığım da bunu nasıl fark etmediğimi bilmiyorum; belki de Terry'nin cesur kişiliği dikkatimi dağıtmıştı. Her zaman uysallığın bir erkeğin temel taşı olduğunu düşünmüştüm.

Ancak karşımdaki çifte bakarken, yatak odası dışındaki kişiliğin bununla çok az ilgisi olduğunu fark ettim.

Paulson telefonda konuşmaya devam ediyor, boştaki eliyle büyük bir bloknota notlar alırken diğer eliyle Terry'nin meme uçlarını acımasızca, gelişigüzel çekiyordu. Odanın içinde dikkat çekmeden dolaştım, teninin şekerleme gibi çekilip bırakılmasını kaydetmek için yakından, güç dinamiğinin zıtlığını işaretlemek için uzaktan.

Sonunda Terry'ye bir tür el işareti yaptı ve o da hızla masanın altına girdi. Bulduğum noktadan sadece çıplak poposunun çapraz yüksek topuklu ayaklarının üzerine neredeyse zarıfçe tünediğini görebiliyordum. Bir kemerin yumuşak takırtısı ve bir fermuarın cinsel nefesi duyuldu.

Paulson'ın yüzünü yakınlaştırdım ama Terry ona saygı gösterirken çenesi neredeyse hiç kıpırdamıyordu. Çizim defterimi çıkarmak için acele ettim. Birkaç uzun

Dakikalar boyunca odadaki tek ses Paulson'ın telefonla konuşurken çıkardığı kısık ses, Terry'nin meşgul ağzından gelen seyrek ıslak emişler ve dişlek kâğıt üzerindeki kurşun çizikleriydi. Durmadan çektim, merkezlerindeki ağrıyı hafifletmek için kalçalarımı birbirine bastırdım. Aklımda Sinclair için benzer bir görevi yerine getirme, Los Cabos'taki Westin'de havuzun kenarında yaptığımız gibi bir izleyici kitlesine sahip olma fantezileri dönüyordu. Sinclair'in beni istediği zaman, istediği şekilde kullanması fikri vücudumda bir uyarılma dalgası yarattı.

O anda bile, başka bir çiftle gerçek hayattaki bir D's sahnesine dalmışken, onu düşünüyordum.

Paulson'ın telefonu kapatma sesi beni hayal dünyasından tam zamanında çıkardı ve Terry'nin boğazına boşalırken yüz hatlarının gerilmesine tanık oldum. Tüm bu süre boyunca bana baktı, ifadesi boğazımdaki bir el kadar güçlüydü. Bir dahaki sefere beni Terry'nin yanında dizlerimin üzerine çökerteceğini biliyordum. Bu düşünce beni heyecanlandırdı ama bundan utanmadığımı fark etmekten daha fazla değil.

Paulson'a nazıkçe gülümsedim, dilim dudaklarımın arasından görünüyordu, Çünkü Sinclair bana utanmamayı öğretmişti. Çekingen kafesimi açmış ve şimdi karnımda bir fener gibi titreşen şehvetin lezzetli kalbini ortaya çıkarmıştı. Bana içimde açılması gerektiğini hiç bilmediğim şeylerin kilidini açmam için bir anahtar vermişti ve bu inanılmaz bir hediye idi. Onsuz olmaya karar verirsem hayatta kalacağımı biliyordum.

Hediyesi koşulsuzdu, tıpkı bir haftalık ilişkimiz gibi koşulsuzdu. Ama şunu da biliyordum ki, eğer onunla birlikte olmayı seçersem, onun sanatçı dokunuşuyla origami kâğıdı gibi kendimi açmaya ve güzel yeni biçimlere dönüştürmeye devam edecektim. Onun hakkında, *bizim hakkımızda böyle* düşünmek, ortak geleceğimizin olasılığını daha az bencilce ve güzel bir şekilde mümkün kılıyordu.

Yirminci Bölüm.

Nefesimi kesti.

Panoramik ofis penceresinde üç çeyrek profilden duran Sinclair hiç bu kadar ulaşılmaz derecede muhteşem görünmemiştir. Maun rengi saçları geniş alnından geriye doğru mükemmel bir şekilde dalgalanıyordu ve parmaklarımı geçirmeye can atıyordum; gece mavisi, mükemmel bir şekilde dikilmiş takım elbisesi bronz teninin derinliğini ve bana bakmak için döndüğünde gözlerinin yıldız mavisini vurguluyordu. Ama beni tamamen baştan çıkaran gülümsemesiydi, sert dudaklarının hafif ama içten eğimi ve gözlerinin yanındaki derinin kıvrılma şekli. Bu ifade tüm yeteneklerinin toplamından daha anlamlıydı.

"*Mon dieu*, sen bir hayalsin."

Nefes nefese iltifatına gülümsedim ve bir elimle koyu erik rengi elbisemi düzelttim. Kısa, cilveli bir etek boyu ve yüksek, yakalı bir yakası vardı. Gövdesi şeffaftı ve altına sadece dayanıksız mor bir balconette sütyen giymiştim.

"Çok klas bir okul kızı gibi görünüyorsun."

Amacım buydu, bu yüzden onu bir gülümseme ve küçük bir dönüşle ödüllendirdim, böylece etek dantel tepeli çoraplarımın üzerinde süzüldü.

İnledi.

"Bir erkeğin uslu durmasını inanılmaz derecede zorlaştırıyorsun, Elle."

Bir omzumu kaldırdım. "Bir keresinde bana ne bir aziz ne de bir beyefendi olduğunu söylemiştin."

Odayı üç büyük adımda geçti, böylece bana dokunmasına sadece bir nefes kalmıştı. "Seninleyken kendimi bir vahşi gibi hissediyorum.

İstiyorum ki

seni omzuma atmak ve seninle yoluma devam etmek istiyorum. Tüm o kaymak gibi teni sert ellerle tutup acımasızca içine sokmak istiyorum.

Öyle hazırsın ki, bedenini terk ettikten sonra saatlerce izimi hissedeceksin."

Başım zayıf boynumun üzerinde geriye doğru eğildi, dudaklarım ağır nefesime yol açmak için açıldı. Onun huzurunda bir dakikadan az bir süre geçirmiştim ve şimdiden sıırılsıklam olmuşum.

Gözlerimin içine bakıyor, hem tehditkâr hem de inanılmaz derecede seksi bir şekilde üzerime geliyordu. Aramızdaki gerilim dayanılmaz bir şekilde artmış ve gerilmiş bir tel gibi titreşmişti. Tam kendimi onun içine itmek üzereydim ki

Bedenlerimiz arasındaki fiziksel boşluğa dayanamayarak, muhteşem bir gülümsemeyle kahkaha atmaya başladı.

Önce kaşlarımı çattım ama kolları belime dolanıp beni havaya kaldırıp göğsüne yaslayınca hemen kıkırdamaya başladım.

"Seni çılgın, seksi, muhteşem kadın. Beni sarhoş ediyorsun," diyerek alnımızı birbirine bastırırken yanağıma doğru güldü.

Kollarımı boynuna doladım ve yüzüne gülümsemek için kucağında geriye yaslandım. "Bu muhtemelen uygun bir tanımlama. Alkol ya da uyuşturucu gibi, ben de senin için en iyi seçenek değilim."

Yüz hatları kapandı ama sözlerime rağmen iyi bir ruh hali içinde olduğumu anlaması için kaşlarını parmaklarımla düzelttim.

Beni dikkatlice yere bıraktı ve bir elini saçlarımda gezdirdi. "Bu gece böyle konuşma, *anlaştık mı?* Bu akşamın ikimiz hakkında olmasını istiyorum.

Yalnızca, dolaptan çıkan hiçbir hayalet ya da iskelet bize katılmayacak. Bunu benim için yapabilir misin?"

Başımı salladım çünkü benden sahip olmak için yanıp tutuştuğum şeyi istiyordu. "Güzel."

Eli kolumdan aşağı kayarak parmaklarıma dolandı ve beni çekiştirdi. Masasına doğru. "Eğer çıkıyor olsaydık, burada sık sık buluşurduk. Çok fazla çalışıyorum, genellikle pazartesiden cumaya her akşam yedi buçuktan sekiz ya da dokuzaya kadar ve hafta sonları da sık sık."

İkimizi de masasının önünde durdurdu, kalçalarımı masaya, önünü de bana bastırdı. Elleri karnımın üzerinde kenetlenirken iç çektim.

"Bu dururdu. Ya da en azından evden çalışırdım, böylece istediğim zaman başımı kaldırıp seni resim yaparken, uyurken ya da sadece nefes alırken izleyebilirdim."

Başımı omzuna yasladım ve hayallere daldım. "Ama en azından haftada bir kez, seni dışarı çıkarmadan önce burada buluşurduk. Kasabaya. Sana hava atmak istiyorum, anlıyor musun? Dünyaya bir sireni yakalayan adam olduğumu göstermek istiyorum."

Yanağıma iffetli bir öpücük kondurdu ve beni vücuduna daha da yaklaştırdı.

"Sin," diye nefes aldım, söyleyecek bir şeyim olduğu için değil, ağzına kadar duyguyla dolu olduğum için ve duygularımı boşaltmanın tek yolu onun adını söylemek olduğu için.

"Sana yeni aldığım bir şeyi göstermek istedim," dedi ve iki parmağıyla çenemi yukarı kaldırarak masasının arkasındaki iki geniş kitaplığın arasındaki önceden boş olan alana bakmamı sağladı.

Resimlerimden biri, *Solitaire du nuit*, şimdi alanı işgal ediyordu. Mor ve siyah bir gökyüzünün hakim olduğu büyük bir tuvaldi. Montmartre ve Sacre Coeur'un ay ışığıyla yaldızlanmış kubbesi. Balmumu gibi, opalesan bir ay, derin çürükler içindeki gece göğünde grotesk bir inci gibi asılı duruyordu. *L'École des Beaux-Arts'ta* Odile Claremont'un danışmanlığında yaptığım ilk resimlerimden biriydi ve açılış galerimde satılan ilk tabloydu. Los Cabos'ta tanıştığım muhteşem Yunanlı Stefan Kilos, eserin kendisine ait olduğunu söylemişti ve şimdi burada, Sinclair'in ofisinde asılı duruyordu.

Ona bakmak için kollarında döndüm.

Hafifçe gülümsüyordu. "Kilos'un satın aldığından bahsetmiştin. Uyurken ona bakması fikri hoşuma gitmedi ve sana ait bir şeyin bana yakın olmasını istedim."

Sarsılarak yutkundum.

Sinclair, ofisindeki tek kişisel dokunuşu benim resmime yapmıştı.

"Bu kur yapma işinde çok iyisin."

Gülümsemesinin sol tarafı daha da kalktı. "Teşekkür ederim."

"Bu bir iltifat mı bilmiyorum. Senin tarafından ezilmiş hissediyorum," diye itiraf ettim.

"Daha önce yapmadın mı?"

"Touché."

Elimi tuttu ve parmak uçlarımı öpmek için dudaklarına götürdü.

"Bunlar çok yetenekli parmaklar. Dokunuşlarınla bedenimi, sanatınla da ruhumu hareket ettiriyorsun."

Elimi göğsüne bastırdım. "Dur. Güzel sözlerle ihtiyacım yok."

"Güzel olmaları söylediklerimi daha az güzel yapmaz.

Doğru," dedi ve bana Salı günü ona Tanrı dediğim zamanki konuşmamızı kendi sözlerimle hatırlattı.

"Ama tamam," diye kabul etti rahatsızlığımı hissederek. "Hadi gidip muhteşem Miles Davis'i izleyelim. Sonrasında konuşabiliriz."

Elimi tuttu.

Teoride, çok önemsiz bir şey gibi görünüyordu. İnsanlar her zaman el ele tutuşurdu. Arkadaşlar, anneler ve kızları, kamp çocuklarının ve yaşlılara yardım eden insanların el ele tutuşması. Gerçekten önemli bir şey değildi. Ama tüm gece boyunca kenetlenmiş ellerimize takılıp kaldım ve ne inanılmaz Miles Davis ne de onun cesur, küstah müziği bile bakışlarımı bu manzaradan uzaklaştıramadı. Sinclair'in elleri çok güzeldi, geniş avuç içleri uzun, ince parmaklarla kaplıydı, hepsi altın sarısı bir tenle kaplıydı ve hafifçe kızıl saçlarla tozlanmıştı.

Sağ elinin arkasında bir yara izi vardı, başparmağımı zoraki olarak üzerinde gezdirdiğim küçük beyazımsı bir yanık izi.

Tuvaleti kullanabilmem için aradan on dakika geçtikten sonra ayrıldık ve o birkaç dakika boyunca elim bana neredeyse yabancı geldi.

Vücudumun açıkça arzuladığı şekilde kendimi ona alıştırmamın nasıl bir şey olacağını hayal ettim; her günün sonunda onu ortak dairemizin kapısında karşılamamın ve kollarımı ve bacaklarımı koala ayısı tarzında ona sarmanın, vücudum onun vücudu ve yatak arasında bir çiçek gibi sıkışmış halde yatakta uyanmanın nasıl bir his olacağını hayal ettim.

Döndüğümde eli kolçakta, avuç içi yukarıda ve parmakları açık bir şekilde bekliyordu. Tekrar birleştiğimizde istemsiz iç çekişime gülümsedi ve beni güven verici bir şekilde sıktı.

Daha sonra tiyatrodan çıkıp ikonik çeşmenin önünde durduğumuzda ikimiz de sessizdik. Sinclair'in söyleyecek şeyleri olduğunu hissediyordum ama arkadaşça sessizliğimiz etrafımızda bir balon yaratmıştı ve ikimiz de bir süre daha içinde kalmaktan mutluyduk.

Tabii ki, bir pislik gelip onu patlatmak zorundaydı.

"Daniel Sinclair," diye gürledi arkamızdan bir ses.

Sin, yavaşça arkasını dönmek için elimi bırakmadan önce elimi sertçe sıktı. Ben de aynısını yapmadan önce derin bir nefes aldım.

Kırılmış sarı saçları ve güzel gri kaşmir paltosuyla yaşlı bir adam, sıkı bir gülümseme ve kolunda çok mutsuz bir Margot ile bize doğru yürüyordu. Kendimi yüzleşmeye hazırlayarak dişlerimin arasından soğuk havayı içime çektim.

Sinclair'in eli şaşırtıcı bir birliktelik gösterisiyle sırtımın alt kısmını buldu.

"Dean, Margot, sizi görmek büyük bir zevk. Bu gece Rose Tiyatrosu'nda Miles Davis'i izleme şerefine nail oldunuz mu?"

Dean cevap vermesini bekleyerek Margot'ya baktı. Onun yerine bana ters ters bakmaya devam etti.

"Doğrusunu söylemek gerekirse caz müziğini pek sevmem. Bale izliyorduk." Komplocu bir tavırla yaklaştı. "Baleden ben de nefret ederim ama bu baleye bayılıyor ve ne derler bilirsin, mutlu eş, mutlu hayat."

Sin ve ben kibarca güldük.

"Şimdi, kolunuzdaki muhteşem kıvılcık saçlı kim?" Dean bombayı sanki atılmış bir sakız ambalajıymış gibi küçük grubumuzun ortasına bırakarak sordu.

Olduğunu hayal ettiğim yere baktım, patlamaya doğru kızgın kırmızı bir geri sayımla devasa bir tık tak makinesi. 2 dakika 30 saniye.

"Bu Giselle Moore," dedi Sinclair yumuşak bir sesle. "Kendisi Parisli bir göçmen ve galeride çalışan çok yetenekli bir sanatçı. Ocak ayında bir sergisi olacak, sanırım eserlerinin hayranı olursunuz."

"Oh harika. Her zaman bir sonraki büyük şeyi nasıl aradığımı bilirsin. Sen misin, Giselle Moore?"

Gülümsedim ama Margot'nun ezici kınamasını hâlâ hissedebiliyordum ve ondan kaçmamak için her şeyimi verdim. "En büyüğü olmasa bile bir sonraki şey olmaktan mutluyum. Bu fırsat için inanılmaz derecede minnettarım."

"Aksan, tam olarak Fransız değil."

"Aslında Napoli'de doğdum."

"Yeter," diye tükürdü Margot, sonunda cinayet planlarından sıyrılıp harekete geçmişti. "Bu saçma bir geyik muhabbeti. Sinclair, burada *onunla* ne işin var?"

Onu. Eğer onunla, sevdiğim bu adamla birlikte olmaya karar verirsem, bunları duymaya alışmak zorunda kalacaktım. Benim durumumdaki bir kadın için pek çok kelime vardı: sürtük, fahişe, yuva yıkan, metres ve zina yapan. Yine de şimdiye kadar bir zaminin bu kadar kötücül olabileceğini hiç düşünmemiştim. *O;* kendi kız kardeşinin erkek arkadaşını çalan kadın.

İğrenme duygusu içime işledi.

Sinclair o amansız üslubuyla, "Senin de bildiğin gibi, Giselle'le vakit geçirmekten hoşlanıyorum," diyordu.

Bu sadece Margot'yu öfkeliyordu.

"Siktir et."

"M," diye sitem etti Sinclair, aynı anda Dean'in nefesi kesildi,

"Margot!" Sevgilisinin kolundan kurtuldu ve öne doğru bir adım atarak parmağıyla

Sinclair'in göğsü. Haklı bir öfkeyle titriyordu. "Meksika'da sana destek oldum. Uzak durdum ve küçük, ateşli bir tatil kaçamağı yapmana izin verdim. Ama artık gerçek dünyada yaşıyoruz ve bunun gibi fanteziler," dedi.

elini kaldırımdaki pisliği işaret eder gibi bana doğru salladı, "gerçek hayatta olmamalarının bir nedeni var. Elbette güzel bir kız ama sonuçlarını hiç düşündün mü?"

Daha bitirmemişti, bunu söyleyebilirdim. Ama Sinclair'in duruşunda bir şeyler değişmişti, kendi öfkesi ona güç ve insanüstü bir gözdağı aşıladığı için ince bir genişleme. Öfkesi bana yönelik bile değildi ve bakışlarının baskısı altında dizlerimin zayıfladığını hissettim.

"Gerçekte yaşamıyordum M, lanet olası matraste yaşıyordum. Benim için bir sonraki toplantı, bir sonraki anlaşıma, insanların beni iş dünyasında nasıl algıladığından başka hiçbir şeyin anlamı yoktu. Bir kararı hafife aldığımı hiç gördün mü? Senden ya da Elena'dan başka birine aşık olduğum için bana aşağılanmış bir kadın gibi yaklaşma. Bunun meyvelerini toplamaya tamamen hazırım.

ama sadece gerçekten haksızlığa uğrayan insanlardan. Böyle bir şeyi planlayamazsınız. Olan oldu. Olan oldu."

Hamile bir sessizlik oldu. Sinclair'in eli sırtımdan kalçamın kıvrımına kaydı. Beni yanına çekti ve bedenim bir yapboz parçası gibi kolayca yerleşti. İkimiz de hafifçe birbirimize doğru sarktık.

Sinclair yumuşak bir sesle, "Kararımdan memnunum," dedi.

Margot gözlerini kırpmadan büyük gözlerle ona baktı. Sinclair'in sözleri onun sert dış görünüşünü çatlatmış, onu bizim incelememiz altında açık ve savunmasız bırakmıştı. Sırılsıklam bakışlarında, titreyen alt dudağında aşkının gerçekliğini görebiliyordum ama aynı zamanda onu destekleme konusundaki kararlılığını da omuzlarını dikleştirmesinden, bana dönmeden önce başını sertçe ona doğru sallamasından okuyabiliyordum.

"Umarım sen de onun yarısı kadar cesursun. O çok şey hak ediyor."

"Biliyorum," dedim, çünkü her iki konuda da haklıydı. Sinclair tanıdığım en cesur adamdı, kendisi için doğru olanın peşindeydi - ki bu Bir şekilde *ben* - manevi ve fiziksel tüm engellere rağmen. Onunla birlikte olmak, kız kardeşime ihanette son adımı atmak, benim kötü adam olmamla ilgili değildi, benim bir kahraman, onun kahramanı olmamla ilgiliydi.

Bu seni öldürecek, bu seni başından beri öldürüyordu, ama ben seni bu cehennem durumundan çekip çıkaracağım ve seni seveceğim
O acının buna ne kadar değdiğini sana kanıtlamak için sonraki her gün herkesten daha çok çalışacağım. Birbirimizi dirilteceğiz.

Sinclair'in öğle yemeği randevumuzdaki sözleri kafamın içinde yankılandı.

Omurgamı dikleştirdim, elimi ceketinin altından geçirdim ve sırtına doladım, böylece ikimiz de birbirimizi kavradık. "Seni her zaman takdir etmişimdir.

durumu ele al, Margot. Söyledikleriniz, söylemekte olduklarınız yanlış değil. Ama bu da değil."

Dudaklarının altı kıvrıldı ama uzun bir süre yoğun bir şekilde baktıktan sonra ayaklarının üzerinde kaydı ve bana başını salladı. "Tamam. İyi şanslar o zaman."

Birkaç metre arkasında ıslak omuzlarıyla duran Dean'e döndü. Yanağına bir öpücük kondurmak için parmak uçlarına uzanmadan önce duraksadı. "Seninle arabada buluşuruz."

Başını salladı ama gözleri Sinclair'deydi. Margot duyma mesafesinden uzaklaştıktan sonra bir adım öne çıkarak Sin'e elini uzattı, gülümsemesine rağmen gözleri hüzünlüydü. "Kızım için üzgünüm. Onun nasıl olabileceğini bilirsin, ateş ve buz ve tüm bunlar."

Sinclair kararlı bir şekilde, "Bilmiyorum," dedi. "Ama senin sözüne güveniyorum, Dean."

Yaşlı adam ikimize de tekrar gülümsedi ve iki elini de ceplerine sokup karısının peşinden gitmeden önce yorgun bir şekilde tokalaşmayı bıraktı.

Sinclair ve ben onlar gittikten sonra bir iki dakika öylece durduktan sonra beni iki koluyla sardı ve sıkıca sarıldı. Paltosunun içine doğru kıkırdadım çünkü onun şefkati beni sersemletmişti.

"Sen benim için çok güzelsin," dedi saçlarıma doğru.

Burnunu içine gömüp lavanta gibi koktuğumu bilerek içine çektiğinde gülümsedim.

"Söylediğinde ciddi miydin?"

Elektrikli gözlerine bakabilmek için kollarının arasında geri çekildim. "Evet. İlişki yanlıştı, bunu bir sır olarak saklamak da bunu pekiştirdi sanırım. Birçok insan -arkadaşlarımız ve ailemiz de dahil- bizden nefret edecek ve bu nefret hiç bitmeyebilir." Bütün gece yapmak istediğim gibi parmaklarımı onun gür saçlarında gezdirmek için uzandım. "Ama eğer bu senin sevgin anlamına gelecekse dünyadaki tüm nefreti göze alırım."

Sinclair'in yüzü devasa bir sırtışı dönüşü, dişleri ortaya çıktı ve şehir ışıklarında parladı. Ben de ona sırtıttım, mutluluğum içime aktı, dilimi öyle bir zorladı ki neredeyse öğürecektim. Onun yerine güldüm. Bir süre sonra o da benimle birlikte güldü, bedenlerimizi sarsan ve karnımı ağrıtan büyük kahkahalar attı. Aptalcaydı ve kendimi hiç olmadığım kadar genç, düşüncesiz ve imkânsız bir ateşle dolu hissetmeme neden oldu.

Sin gülümsememi dudaklarının arasına almak için eğildiğinde inledim. Vücudum ona karşı eridi, beni derinden öperken güçlü tutuşu beni sabit tutan tek şeydi. Oldukça ıssız da olsa halka açık bir yerde olduğumuzun farkında olarak hafifçe çekilmeye çalıştım ama o beni sadece

alçak bir hırıltıyla yaklaştı. Bileklerimi bir eliyle arkamda birleştirdi ve beni sıkıca kendine doğru çekti. Tutuşuna karşı kıpırdandım, kalçalarımı karnımda hissedebildiğim ereksiyonun üzerinde ileri geri yatırdım.

"Otel odama geri dön," diye mırıldandı tenime karşı. "Senin için bir sürprizim var."

Kıkırdadım, kaşlarımı müstehcen bir şekilde oynatırken göğüslerimi göğsüne bastırdım. "Bu noktada bunun pek de sürpriz olduğunu sanmıyorum, Sin."

Kıkırdamadan önce boş gözlerle baktı. "Kirli aklın beni her zaman şaşırtıyor."

Birkaç hafta önce olsa kızarırdım. Bunun yerine, bir elimi tuttuğu yerden çekip pantolonunun üzerinden sert uzunluğunu kavradım. "Umarım hoşuna gitmiştir."

Onu sıktığımda inledi. "Kesinlikle. Ama aslında bahsettiğim sürpriz bu değildi."

Suratımı astığımda gülümsedi. "Söz veriyorum aynı derecede eğlenceli olacak."

Gözlerimi komik bir şekilde açtım ve taksi çağırmak için kaldırıma doğru yürürken onu arkamdan sürüklemek için elinden tuttum. "Seks kadar eğlenceli mi? Tamam, bunu görmeliyim."

Bölüm Yirmi Bir.

Sinclair'in St Regis'te Kral Dairesi vardı. Ağır kadife perdeleri, siyah mermer şöminesi ve lüks mobilyalarıyla gülünç derecede güzeldi. Paltolarımızı ustalıkla çıkarıp dolaba asarken ve resepsiyondan bir şişe şarap getirilmesini isterken gözlerimi Sinclair'den alamıyordum. Özellikle Percy'ler onu bulmadan önce nasıl büyüdüğü düşünülürken, beni dehşete düşüren bir güven ve disiplinle hareket ediyordu.

İki kanepeye doğru el sallayarak, "Lütfen oturun," dedi.

"Bitirme dersleri aldın mı?" Kumaşın avuçlarımda ne kadar rahat olduğunu görüp gülümseyerek kanepeye uzandım.

"Affedersiniz?"

"Sadece terbiye dersleri alıp almadığınızı merak ediyordum, ya da erkeklere eşdeğer bir şey, her neyse. Bir gecede Fransız bir yetimden valinin oğluna dönüştünüz."

"Özel bir öğretmenim vardı ve Trinity'ye kaydoldum." Boş bakışlarım üzerine açıkladı: "Ülkedeki en iyi hazırlık okulu. Beni buraya getirdikleri yaz, her günümü İngilizceyi mükemmelleştirmek, İspanyolca öğrenmek ve diğer tüm akademik alanlardaki konumumu geliştirmekle geçirdim. Willa bana yüksek sosyetenin daha hassas görgü kurallarını bizzat öğretti."

"Çok üzgünüm," dedim kasvetli bir şekilde.

Küçük gülümsemesiyle ödüllendirildim. "O zamanlar ben de öyleydim. Willa'nın benim için özenle oluşturduğu bir programa göre yaşıyordum: okul, modellik ve flört. Sana kadar, 'isyan edip' taşındıktan sonra bile bu şekilde yaşamayı hiç bırakmadığımı fark etmemiştim."

"Çıkmak mı?"

"Willa ve Mort benden hep iyi bir evlilik yapmamı beklediler." Tereddüt etti. "Başta Elena'dan memnun bile değillerdi ama o yorulmak bilmeden

onları etkiledi ve şimdi o ve Willa hırslılar kadar kalın."

Sinclair'in bu kelimelerin bölümlere ayrılmış düşüncelerimi nasıl karıştırdığını görmemesi için ellerime baktım.

Yanıma oturdu ve iki parmağıyla çenemi yukarı kaldırdı, böylece onun yoğun gözlerine bakmak zorunda kaldım. "Elle, beni bırakma."

"Ben buradayım."

Gözleri kısıldı, çenemin altındaki parmakları sıkıca çimdiklemek için döndü. "Elena hakkında her konuştuğumuzda bu ilişkiden çekip gitmene izin veremem. Onun hakkında konuşmamız gerekiyor. O senin ailenin bir parçası ve benim geçmişimin de büyük bir parçası, eğer onun hakkında konuşmayı normalleştirmesek, aramıza girecek."

"Özür dilerim. Çok fazla... şey var."

Yanağımı kavrayan eline doğru eğildim.

"Biliyorum, bu da aslında sana hazırladığım sürprizi mükemmel bir şekilde açıklıyor. Önümüzdeki hafta iş için Fransa'da olmam gerekiyor. Meksika uçağında buluştuğumuzda, Paris'te yeni satın aldığım bir mülkün teftişinden yeni dönmüştüm ve son durumu kontrol etmek için geri dönme zamanım geldi.

dokunun ve kısa listede yer alan iç mimarlarla görüşün."

Tam da birlikte olmaya karar vermişken ondan ayrı kalma düşüncesi kalbimi parçaladı ama Sinclair'ın işinin onun bir numaralı önceliği olduğunu biliyordum ve adanmışlığı için ona saygı duyuyor, azmi için onu arzuluyordum.

"Seni tamamen anlıyorum. Seni özleyeceğim ama döndüğünde konuşabiliriz," dedim.

Ona tekrar baktığımda gülümsüyordu. "Umuyordum ki Benimle gel. Bu bize, arkadaşlarımıza ve ailemize yalan söyleme kaygısı olmadan nasıl ilerlemek istediğimizi anlamamız için zaman verecek. Ama en çok, yedi gün daha seninle baş başa kalma, sokaklarda elini tutarak yürüme, canım istediğinde seni öpme düşüncesini seviyorum - ki bu sık sık olacak, seni uyarıyorum."

Paris'te Sinclair'le birlikte olma fikri başımı döndürdü. Zihnim bu görüntüye isyan ediyordu çünkü gerçek olamayacak kadar iyiydi. Her şeye rağmen sevdiğim şehri, sevdiğim adamın yanında ziyaret edebilmem nasıl mümkün olabilirdi? Bu tür hikâyelerdeki kötü karakterin sonunda hiçbir şeyi ve kimsesi olmaması gerekmiyor muydu?

"Ne zaman gidiyoruz?" Ben sordum.

"Yarın sabah. Bu gece burada kalabileceğimizi düşünmüştüm." "Cosima'ya dönüp eşyalarımı toplamam gerekecek."

"Candy'ye çantasını hazırlattım." Benim kuşkulu bakışıma sırtıttı. "Evet dersin diye."

"Çok kibirlisin," diye güldüm.

"Buna bayılıyorsun."

"İstiyorum."

"Beni seviyorsun."

"Seviyorum." Gözlerim yaşlarla doldu. "Bunun olduğuna inanamıyorum."

Sin yüzümü iki büyük elinin arasına aldı ve bana baktı.

tam bir samimiyet, iş ciddiyeti. "İnan buna. Geleceğini söyle."

"Geleceğim."

"Aferin kızıma," diye mırıldandı dudaklarıma inip derin bir öpücük kondurmadan önce. "Şimdi buraya gel."

Beni kucağına oturttu ve yüzümü ellerinin altında sıkıca kavradı, böylece ağzımı yağmalarken beni istediği gibi yönlendirebilecekti. Alt dudağımı sertçe ısırduğında inledim.

"Senin sahibin kim, Elle?" diye nemli dudaklarıma homurdandı. "Siz, efendim."

Elleri kıvrımlarımın üzerinde sahiplenici bir şekilde hareket edip kabarık kalçalarıma indiğinde ürperdim. Sadece *efendim* kelimesini söylemek bile itaatkâr doğamı tetikledi ve kendimi ona ne kadar iyi olabileceğimi gösterme ihtiyacıyla sinirli buldum. Ellerin altında bükülmek ve kırılmak, yeni ve daha güçlü bir şeye dönüşmek istiyordum.

"Evet," diye tısladı, gözlerimdeki donuk bakışı görünce. "Benim için soyun. Bana ait olanı göster."

Ereksiyonunun üzerinde bir kez sallandım, külotla kaplı göbeğimi yavaşça üzerinde sürükledim, böylece dişlerini gıcırdattı, ayağa kalkmadan önce şöminenin önündeki boşluğa doğru birkaç adım uzaklaştım. Nefes almak, aramızdaki bağdan akan karıncalı elektriği özümsemek için bir an durdum. Omzumun üzerinden ona baktığımda, güvensizlik ya da suçluluk duygusu yoktu - Sinclair'den başka hiçbir şey yoktu.

Kalçalarımı onun için ileri geri sallarken hafifçe dudak büküm, elbisemin cilveli eteği dantelli çoraplarımı ortaya çıkarmak için yukarı doğru kıvrıldı ve

Giydiğim mor jartiyerin uçlarını. Gözleri tenimi yakıyordu.

Arzuyla yanıp tutuşarak kıcımlı ona göstermek için eğildim, iki dolgun yanağım saten tangamın ince kamasıyla ikiye ayrılmıştı. Yavaşça doğruldum ve elbisemin düğmelerini özenle açarken dudağımı dişlerimin arasına alarak ona bakmak için arkamı döndüm. Kumaş açıldığında, gövdem giysiden kurtulana kadar omuzlarımı birer birer yuvarladım.

Sin boğazının arkasından ilkel bir ses çıkardı.

Aynı anda hem sütyenimin kopçasını hem de eteğimin küçük fermuarını açmak için geriye uzandım. Yere düştüklerinde iki göğsümü de ellerimin arasına aldım ve göğüs uçlarımı sıktım. Başımı geriye doğru eğip inlemeye başladım.

"Bana amını göster."

Ürperdim. Ellerimi göğüslerimin altında birleştirerek, parmak uçlarım iç çamaşırımın kenarından aşağı kayana kadar yavaşça karnımdan aşağı kaydırdım. Dizlerimi bükerken kalçalarım hafifçe sallandı, bacaklarımı ayırmak için alçaldım ve külotumun nemli köşebentini kısaca ona gösterdim.

"Göster bana," diye emretti ve sert sözleri bana bir kırbaç gibi çarptı.

Cinsel organım zonkluyordu ama Sinclair'in yüzündeki hayal kırıklığına uğramış ihtiyaç ifadesini ağrıyı dindirmekten daha çok istiyordum. Kendimi ellerimin ve dizlerimin üzerinde ona bakacak şekilde destekledim ve parmaklarımı kıkımdan klitorise kadar dikiş yerimde hafifçe gezdirmek için geriye uzandım.

"Çok iyi hissettiriyor," diye nefes aldım, kalçalarımı dokunuşuma doğru salladım. "Bana tekrar sordurtma."

Dudaklarımı ısırdım ve külotumu yana doğru çekerek parmaklarımı onun bakışlarından uzak tutarak yarığıma eriştim. İki parmağımı içime sokarken yüksek sesle inledim.

Acı, kalkık kalçalarımın doğru yayıldı. Şokun bir kısmını absorbe etmek için öne doğru sarsıldım, elim kendimi desteklemek için seksimden yere doğru uçtu. Diğer yanağıma bir darbe daha indi. İnledim ama başımı eğik tuttum, Sinclair bana sertçe şaplak atarken vücudum hareketsizdi. itaatsizlik. On darbeden sonra işi bittiğinde, saçlarımı yumruğunun etrafına doladı ve sırtım ve boynum açığı protesto edecek şekilde çekti.

"Vücudunun sahibi kim?" diye kulağıma sertçe fısıldadı.

Kıkımın sıcak tenine karşı devasa ereksiyonunun kenarını hissedebiliyordum ve kendime rağmen ona sürtündüm.

Saçlarımı daha da sıkı, böylece gözlerim sulandı ve yeni bir uyarılma seli iç uyluklarımı kapladı.

"Cevap ver bana."

"Siz, efendim. Bu beden size ait."

"Yine de bana itaat etmedin mi?" Parmakları şişmiş seksimin üzerinde ileri geri gezinmeye başladı, sadece uyarmak için yeterince sertti. Kendimi ona daha sert sürtmeye çalıştım ama o sadece kıkırdadı ve kalçamdaki sert eliyle beni sakınleştirdi. "Bana itaatsizlik edersen ne olur, siren?"

"Cezalandırılmam gerekiyor, efendim."

Eli, kıkımın hassaslaşmış derisi üzerinde alaycı bir şekilde gezindi.

"Cezalandırılmak istiyorsun, değil mi?"

Yeterince hızlı cevap vermediğimde -eliyle yanan etim arasındaki bağa kendimi kaptırmıştım- bana üç şaplak daha attı,

Her iki yanağa da güçlü tokatlar.

İnledim ve utanmadan kendimi havaya doğru bastırdım.

"Kıpırdama," diye bağırdı.

Kollarımı ve bacaklarımı kilitledim ama şehvetle titriyordum, şişmiş göğüslerim altımda sallanıyordu.

Saçlarımı tutup dudaklarımı ıslaklığımla boyayabilmek için başımı kaldırmadan önce eli tekrar seksime daldı.

"Tadına bak. Ne kadar tahrik olduğunu görüyor musun?"

Dudaklarımı yaladım, kalan parmaklarını dilimle yakaladım ve emmek için ağzıma çektim. Onları çok çabuk geri çekti ve ben de kaybetmişim için bir ses çıkardım.

Uzun süre mahrum kalmadım. Ben daha ne olduğunu anlayamadan Sin şiddetli bir çekişle külotumu yırttı ve üç parmağını içime soktu. Başparmağı klitorisimin üzerinde sıkı daireler çizerken onları içeri ve dışarı pompalamaya başladığında haykırdım. Dizlerim titremeye başladı ve aklımı zevke kaptırdığım için ağzımdan çirkin sesler çıkmaya başladı.

"Günah, günah, günah," diye inilti arasında mırıldandım. "Evet, siren?"

"Lütfen, lütfen, lütfen."

"Kelimelerinizi kullanın."

"Lütfen," diye bağırdım, yaklaşan orgazmımın yakıcılığı tenimin üzerinde bir fırtına ateşi gibi hızla ilerlerken. "Bırak geleyim."

"Boşalmanın tek yolu benim sikimin üzerinde olman."

Boş zihnimde, uçurumun kenarında olduğumu, üzerinde sallandığımı ve son bir hamle için çaresiz olduğumu anlamasını sağlayacak kelimeleri bulmaya çalıştım. "Becer beni o zaman, lütfen efendim."

Parmakları aniden beni terk etti ve klimalı havanın serin öpücüğü beni titretti. Eğer bana üfleseydi, boşalırdım. Ama yapmadı. Aslında o kadar uzun süre bekledi ki sonunda omzumun üzerinden baktığımda onu soyunmuş, kalçalarının üzerine oturmuş, bir yumruğu sikini sıkıca kavrarken açıkta kalan göbeğime bakarken buldum.

"Lütfen efendim," diye fısıldadım çünkü gücüm beni terk etmişti.

"Sikim için yalvarıyor musun, siren?"

Bana bakarken gözleri hiç görmediğim kadar maviydi, yüzü kayıtsızdı. Sıkı sıkıya dizginlenmiş kontrolünü görmek beni çok tahrik etti. Maskesini tırnaklarımla ve dişlerimle sökmek, kendimi onun üzerine bırakmak ve altımda paramparça olana kadar sallanmak istiyordum.

"Beni becermeni istiyorum" dediğimde neredeyse hırlayacaktım. Lütfen, sertçe sik beni, benden nefret ediyormuşsun gibi sik beni."

Hemen ayağa kalktı ve alt omurgamı aşağı doğru itti, böylece kalçalarım daha da havaya kalktı ve onun için açıldım. Kendini bana doğru yerleştirirken ereksiyonunun ucu ıslak dudaklarımı yaktı. Beni boğazımdan yakalamak için uzandı ve içime doğru iterken beni dizlerimin üzerine kaldırdı. Temelde onun kucağında, ona karşı geri yerleştiğimde inledim. Göğsünü sırtıma bastırdı, boğazımdaki kavramasını hafifçe sıkı, böylece hava akışım zar zor daraldı ve kulağımı ısırıldı. "Seni becereceğim, Elle. Çünkü çok nazıkçe sordun ve güzel amcığın Bunun için çaresizim. Ama seni sahibimmişsin gibi becereceğim, çünkü senden asla nefret edemem."

Bir eliyle beni kaldırırken ve içime girmeye başladığında beni sıkıca yerinde tutarken açık ağzım çınlayarak kapandı. Her dibe vuruşunda tenlerimiz birbirine çarpıyordu. Bu sese bayılmıştım. Ona karşı kendimi geriye attım, öyle ki canım yanıyordu. Acıyı istiyordum, *ona* ihtiyacım vardı, kalbimde kalan acıyı fiziksel acıyla öldürmek için *ona ihtiyacım vardı*.

"Lütfen," diye nefes nefese kaldım.

Uzun saçlarımı avucunun içine aldı ve kolunun altına sıkıca sıkıştırdı, böylece sırtım eğildi ve itişlerinin acımasızlığından kaçamadım. Eli kaygan klitorisimi buldu ve parmaklarının arasında sıkıca sıkıştırdı. Mümkün görünmüyordu ama hızı arttı.

"Daha, daha," diye yalvardım, her ne kadar zaten tutarsız olsam ve orgazmım o kadar büyük olsa da, aslında ondan biraz korkuyordum.

"Geldiğinde bana teşekkür etmeni bekliyorum," dedi. "Evet efendim."

"O zaman gel."

Parmakları çığ klitorisimi serbest bıraktı ve kan acıyla klitorisime geri aktı. Çığlık attım. İstismara uğramış etime bir, iki tokat attı ve patladım. Zihnim parçalandı, küle dönüştü ve yok oldu, böylece sadece bedenim kaldı: zonklayan, sıcak, kaygan ve nefes nefese, pembe bir arzu şeyi. Yine de, "Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim!" diye bağırmayı unutmadım.

Hafifçe kendime geldiğimde, Sinclair hala içime gömülmüştü, doruk noktalarımıza rağmen hareket etmek istemiyordu. Elleri omzunda yatan kafa derimin üzerinde gezindi ve bunun rahatlığıyla inledim.

"Sen mükemmelsin," diye mırıldandı terli yanağıma karşı. "Ve bir şekilde, sen benimsin."

Hafifçe gülümsedim, konuşamayacak kadar güçsüzdüm. O da bana güldü.

Kapı nazikçe çalındı. Sinclair, ben onun kollarına girene kadar yüzükoyun yatan bedenimin altından dikkatlice kayd. Ayağa kalktı ve beni hızlıca yatak odasına götürdü, orada örtüleri geri çekti ve beni yatağa kaydırıldı.

"Ben oda servisiyle ilgilenip hemen döneceğim," dedi ve alnıma bir öpücük kondurdu.

Başımı salladım ama o çoktan odadan çıkmıştı.

Yorganın altına daha da sokuldum ve gülümsedim. Yirmi dört saat içinde, aylardır sevdiğim ve şimdi bir şekilde nihayet benim diyebileceğim bir adamla en sevdiğim şehirde olacaktım. Yaklaşan sergim gurur duyduğum bir şey olacaktı ve şehirde sevdiğim arkadaşlarım vardı. Bizi bir yığın acı ve düşmanlığın beklediğini biliyordum ama şimdilik yeni aşık olmanın güzelliği içinde çürümeyi göze alabilirdim. Başımı yumuşak yastığa yasladım ve tamamen mutlu bir şekilde iç çektim.

Ta ki diğer odada Sinclair'le konuşan sesi duyana kadar. "Daniel, konuşmamız gerek," dedi Elena. "Kötü bir zaman olup olmadığı umurumda değil.

Beni dinleyene kadar gitmiyorum."

Sır'ı okuduğunuz için teşekkür ederiz! Eğer kitabı beğendiyseniz, lütfen en sevdiğiniz perakendeciye ve Goodreads'e yorum bırakın!

*Sevgiler,
Giana Darling*

OceanofPDF.com

Giana Darling Hakkında

Giana Darling, Kanadalı bir aşk romanı yazarıdır ve şu anda *Günahın Evrimi* serisi. Fransız Alpleri'nde, Paris'te ve Meksika'nın her iki kıyısında da çeşitli yerlerde yaşayan yazar, en iyi arkadaşı Şef ve Persephone adında bir kediyle birlikte muhteşem Vancouver, British Columbia şehrinde yaşıyor. Yazmadığı zamanlarda akşam yemeği partilerine ev sahipliği yapıyor, yoğun bir şekilde seyahat ediyor ve modası geçiyormuş gibi okuyor.

En yakın arkadaşı Belle'in sevgi dolu desteği ve saatlerce süren beyin fırtınaları olmasaydı *Sır'ı* yazamazdı. Birçok Najla Qamber Designs'dan Najla Qambar'a bir başka muhteşem kapak ve tanıtımlar için teşekkürler. Okumak için zaman ayıran tüm blog yazarlarına ve kitabımı inceleyenlere tüm kalbimle teşekkür ederim! Son olarak, beta okuyucularım Eliza ve Angela Plumlee'ye ve inanılmaz düzeltmenim ve Sanal dostum Patricia, desteğiniz için size ne kadar teşekkür etsem azdır! Sevginiz ve teşvikiniz benim için dünyalara bedel. Sizler süperstarsınız!

OceanofPDF.com

Giana Darling ile bağlantı kurun

Beni Twitter'da takip edin:

<https://twitter.com/GianaDarling>

Beni Facebook'ta beğenin:

<https://www.facebook.com/Giana-Darling-1031912896824634/>

Bloguma abone olun:

<https://gianadarling.wordpress.com>

Beni Pinterest'te takip edin:

<https://www.pinterest.com/gianadarling/>

Beni Goodreads'te takip edin:

<https://www.goodreads.com/user/show/28996948-giana-darling>

OceanofPDF.com

